Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Korfitsen, Valdemar.
Titel | Title:	Esprit de Valdemar : Gamle og nye Skizzer.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : forlagt af Boghandler Th. Gandrup, 1866
Fysiske størrelse | Physical extent:	[4], 257, [2] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

„Esprit de Valdemar".

Gamle og nye Skizzer

af

Valdemar Korfitsen.
(Forf. af „Svend Sovânt: Til Orlogs".)

Kjøbenhavn.
Forlagt af Boghandler Th. Gandrup.
Fieldsøe & Gandrups Bogtrykkeri.
1866.

BIBLIOTHECA REG. HAFNIENSIS

Der er maaske dem, der ville finde nogen Anmasselse i den valgte Titel: „Esprit de Valdemar", forsaavidt som der i den ligger et Slags Henvisning til Forfatteren selv og derved ligesom en Antydning af, at han troer sig i Besiddelse af nogen „esprit" — om end kun „esprit de Valdemar".

Det Billede, der har foresvævet Forfatteren, vil dog — det vover han at haabe — frikjende ham for en Bebyldning for Anmasselse, endskjøndt Enhver vist vil indrømme, at den, der træder frem for Publicum med en Bog — og et Buk —, lad Bogen end være saa ubetydelig som denne, nødvendigvis maa troe sig selv i Besiddelse af i det Mindste nogen „esprit". I modsat Fald kunde han med Rette bebyldes for Uforskammethed imod det Publicum, han byder sin Bog, og denne Bebyldning vilde ramme langt haardere og være langt mere berettiget end hin Bebyldning for Anmasselse.

Men Titlen er ikke anmassende, saalidt som det flygtige Fluidum, hvorom den minder.

Naar Balsalens Hede bliver altfor trykkende, naar Gulvets Støv begynder at dandse med og Barmen bliver trang for de unge Dandserinder, da vil en Flaske „Esprit", i det Mindste for et Øieblik være af en saare oplivende Virkning. For et kort Øieblik fører den ligesom lidt frisk Luft med sig, og den fremkalder mangt et taknemmeligt Smil paa skjønne Læber;

men derfor bliver den ligefuldt en meget underordnet Factor i Aftenens Fornøielse.

En saadan Rolle havde Forfatteren haabet, at denne lille Bog ikke skulde findes uværdig til at spille.

Kunde den under et Øiebliks Træthed forjage Trætheden, kunde dens „Stænk" af og til forfriske en og anden Udmattet, kunde den — Ha! svimlende Tanke! — engang imellem fremkalde et Smil paa skjønne Læber, da vilde Forfatteren føle sig stolt som en Cæsar, om saa „Herrerne" ti Gange fortalte, at de ikke kunde lide „Eau de Cologne", om saa Alverdens Kritikere lode haant om — „Esprit de Valdemar".

November 1865.

V. K.

I.

Forskjelligt Rips.

Paa en Kapervogn.

„Vil Herren med til Charlottenlund? Jeg kjører strax!"

Dette Spørgsmaal stilledes til mig, da jeg forleden engang netop var Holdepladsen ved Østerport paa en 3—400 Fod nær, af en rødbedelignende, fværlemmet Mandsperson med en Stemme, hvis Ydmyghed stod i den skjæreste Contrast til dens Eiers brutale, skjortefærmede og cigarstumpconsumerende Personlighed.

Et saadant Spørgsmaal er det een Gang for alle en Regel hos fornuftige Mennesker, der have deres Marker kjære, kun at besvare ved et Contraspørgsmaal, nemlig:

„Hvad skal De ha'e?"

Takket være Jernbaner, Omnibusser, Dampskibe og lignende Opmærksomheder af de entreprenante Befordrings-Væsener, var Svaret:

„En Mark, go'e Herre!"

Jeg satte mig altsaa op, skjøndt jeg af Vognens Tomhed øieblikkelig kunde slutte mig til, at Kaperkudsken alt havde gjort sig skyldig i een Løgn, den

nemlig: jeg kjører strax! thi det var jo temmelig klart, at han næppe for at gjøre mig en privat Tjeneste vilde sætte Kjøretøiet i Bevægelse, førend det var propfuldt. Det tog jeg mig dog ikke videre nær, da en Del af Fornøielsen ved en Skovtour, der indledes med en Kapervognskjørsel, just bestaaer i Jagttagelsen af Holdepladsens rige Sceneri, og dertil har man den bedste Anledning, naar man selv er den Første af de Elleve, der skulle kapres.

Her er dog langtfra den Livlighed, som for nogle Aar siden. Tidens civiliserende Haand har ogsaa berørt dette Sted og for en Del udvidsket alt det Eiendommelige ved Fortidens Kaperkudske. Nu er der ikke længere Tale om Concurrence imellem de forskjellige Vognstyrere; det er da kun sjeldent; de holde samme Pris tildels alle, og derfor er der ingen rigtig Leilighed til hint fortræffelige Skjænderi og hine muntre Slagsmaal, der i „de gode, gamle Dage" gave Stedet dets brutale Colorit. Men der kan dog være Ting nok at see paa.

Derhenne kommer nu en hel Familie. Fatter og Mutter gaae Arm i Arm, belæssede med Fødevarer; foran gaaer den voxne Datter; hun seer saa skjælmsk og munter ud, at det virkelig taler til Ære for de Gamles Forsynlighed, at de have anbragt hende umiddelbart under deres aarvaagne Øine, thi det kunde nok være, at hun ellers, skjøndt i al Ærbarhed, kunde finde paa Et eller Andet, som de ikke vilde kunne ansee for aldeles rigtigt. Bagved gaae

de yngre Medlemmer, en Dreng og en Pige, og de skjændes naturligvis og rimeligvis om Hunden, der traver bagved, som Pigebarnet nok vil have paa Siden af sig i en Snor, medens Drengen med fuld Ret udhæver det Urigtige i at ville lægge Baand paa Dyrets frie Villie især idag, da man skal i Skoven og altsaa er taget ud for at more sig Allesammen og ikke for at rende paa Siden efter en Snor.

„Vil Herren og Madamen med til Charlottenlund?"

„Ja, hvad koster det?"

„En Mark Personen, Herre."

„Da ikke for de Smaa med?"

„Jo, go'e Herre."

„Jamen, naar de nu sidder foran os paa Sædet?" spørger Madamen.

„Det tør vi ikke, lille Madam'; vi maae ikke ha'e mere end elleve Personer op."

Manden forhører sig hos en anden Kudsk, men faaer samme bestemte Svar; der er altsaa ikke Andet for, naar de ville til Charlottenlund og ville kjøre med, end at sætte sig op og bøie sig for den agrariske Lov (ager = en Mark). Man giver sig altsaa ifærd med Opstigningen, der kun frembyder Vanskeligheder for Madamens Vedkommende. Hun er ikke længere i Besiddelse af Ungdommens Elasticitet og Behændighed, men prøver ikke destomindre paa at entre op ad Trinene, hensynsløst stillende sine yppige Former til Skue for den nysgjerrige Hob

uden at skjænke sin Ægtefælles berettigede Jalousie en eneste Tanke, men ak! til Trods for hendes Foragt for Formerne vil det dog ikke lade sig practisere, endskjøndt Fatter trofast har plantet hele sit Hoved og begge sine Arme i sin massive Ægtehalvdels bageste Fjerdedel. De oprigtigste Bestræbelser fra begge Sider frugte Intet; det vil ikke lykkes Madamen at faae Foden flyttet fra det nederste til det næstnederste Trin; hun gjør et Forsøg paa ved Hjælp af Armene, som hun har anbragt oppe paa Sæderne, aldeles at springe Trinene over og ad et Slags Saltomortale at naae op i Vognen, men den Phantasi var dog for dristig — man springer ikke ustraffet Præmisserne over; hele Udbyttet var, at hun ved at slippe Fodfæstet: fra Trinet, istedenfor at komme op i Vognen, dumpede ned til sit Udgangspunkt, nemlig Jorden.

„Det er ogsaa Din Skyld," sagde hun halv fortrydelig til sin Mand.

„Saa?" sagde han, hvis ildrøde Aasyn omsider atter kom tilsyne ovenpaa den Dukkert, snappende efter Luft; „jeg gjorde sgu', hvad jeg kunde, men jeg kan da ikke gjøre ved, at Du er saa tyk. Vi maae ha'e en Stige."

„Ja," stønnede hun, „det bliver nok nødvendigt."

Stigen kom, og Mutter kom op paa Stigen, og nu lykkedes det hende at faae sig anbragt paa det andet Sæde; den tyndeste af de Smaa kom ved Siden af, medens den anden anbragtes bagved hos den ældre

Søster, og endelig satte Fatter sig paa Sædet hos Mutter.

Det lettede!

„Men hvor er Belle? den maa da ogsaa op", mente Mutter.

„Nei," sagde Fatter, „det store Bæst er her sgu' ikke Plads til; saa kom jeg formodentlig til at betale for en Person til."

I samme Øieblik kom en ung, frisk Student springende med straalende Øine og et lykkeligt Smil om Læben. Han glemte rent at spørge om, hvad Touren skulde koste, eller om hvorhen det gik. Han sprang kun op, hilste og satte sig i det tredie Sæde. Alene den ubekymrede Freidighed med Hensyn til Priscouranten var mistænkelig, og jeg henvendte derfor min Opmærksomhed paa Sædet der foran, hvor han satte sig, og den unge Piges rødmende Kinder og sletdulgte Glæde var den bedste Forklaring, man kunde ønske sig. De Gamles Forsigtighed med at lade Datteren gaae foran sig derud havde nok ikke været saa ganske grundløs, og en lignende Position her paa Vognen burde næppe været forglemt.

Og dog — jo! Der var noget saa Smukt og Uforstilt ved den Hjertensglæde, som disse to unge, smukke Mennesker der foran mig lagde for Dagen, blot fordi de sade ved hinandens Side. Det vilde være en blodig Synd at forpurre en saadan Glæde, og det var godt, at den ikke kom over de Gamles

Hoved. En saadan Glæde er et Stykke Foraarshimmel her paa Jorden, den er en Solstraale, der lyser og varmer og maaske befrugter en iagttagende Pebersvends Hjerte.

„Det er længe siden, jeg har havt den Fornøielse at see Dem, Jomfru Clara," sagde han, idet han begyndte Samtalen med en almindelig Phrase, men der var Noget i den Maade, paa hvilken han sagde den, eller om det var i det Blik, hvormed han paa samme Tid saa paa hende, der gjorde, at man rent oversaa, at det var en almindelig Phrase, og det var det da egentlig heller ikke, thi der kunde ikke være noget Spørgsmaal om, at det i Sandhed var ham en Fornøielse.

Hvad hun svarede, kunde jeg ikke høre, men derimod saa jeg Fatter vende sig om og see paa den unge Mand med nogle mærkværdig uvillige Øine — det var en uvillig Mands Skjøn! men Freidigheden forlod ikke Studenten for saa Lidt. Han hilste venlig paa Hr. Hansen og udtalte samtidig sin Glæde over at see Mad. Hansen saa vel, medens han var lutter Smil over de smaa Hanseners Velbefindende; den ældste Datter omtalte han ikke med et Ord — hun hørte for ham ikke hjemme i disse Hansestæder! Al hans Artighed var dog ganske spildt, thi Hansen svarede halv mut; hvorfor, var det mig ikke muligt at forstaae, thi Trohjertigheden og de „reelle Hensigter" lyste ud af Studentens Aasyn og Bedrøvelsen ud af Datterens over Faderens Muthed — hvor

kunde den Barbar dog nænne at slukke det straalende Lys i de mørkeblaae Øine!

Pludselig gik det op for mig, hvad der var iveien.

„Naa, Hr. Hansen!" sagde den uvelkomne Gjæst med uforstyrreligt Humeur, „det kan dog maaske more Dem at høre, at Deres gamle Logerende er oppe til Examen i disse Dage?"

„Hvad for Noget! hvad siger De, Hr. Student, er De oppe til Attestatsen? Saa hører De op med at være Student?"

„Dem, De er saa bange for, Gud maa vide af hvad Grund. Jo, jeg er saamæn færdig med det Skriftlige, og saa var Veiret saa smukt idag, jeg trængte til lidt frisk Luft, saa brød jeg overtvert og lukkede Bogen i, Døren af — og Lykken op" tilføiede han sagte og saa hen til sin vakre Sidekammerat; — „og jeg fortryder det ikke," og saa saa han atter hen til hende, der heller ikke lod til at føle nogen Fortrydelse, saavidt jeg kunde skjønne.

„Hm!" knurrede den Gamle, men Mutter lænede sig over imod ham og hviskede ham nok en venlig Djævel i Øret, thi hun havde fra første Færd af seet med ganske andre Øine paa det kjønne, unge Menneske.

„Naa, Kudsk! kjør' vi nu snart?" spurgte en Passager, der havde sat sig ved Siden af mig.

„Ligestrax, Herre!" og afsted løb han for at undgaae flere slige intricate Spørgsmaal. Han kom

dog efter en fem Minutters Forløb tilbage med et Par Folk til, og Tallet var fuldt.

„Søren! læg saa op!" og Søren gav sig med en vis irriterende Ro ifærd med at tage Dækkener og Muleposer af, flytte Krybben og lægge Bidslet tilrette.

Endelig er Alt iorden, og Kudsken sætter sig op paa det høire Sidestykke af Forsædet og synes derved at have til Hensigt at ville frembringe den størst mulige Sandsynlighed for, at Passagererne kunne faae den Fornøielse at see ham falde paa Hovedet ned underveis, ifald Vognen blot faaer et lille Stød paa den anden Side. Det er det Charakteristiske ved denne Side af Kaperkjørsler, at jo mere fremrykket Dagen eller rettere Aftenen er, desto yderligere anbringe Kudskene sig, thi desto inderligere have de staaet i Forbindelse med „Livets Vand" og trodse de Døden.

Et for Kaperkudske ganske eiendommeligt Smæld med Tungen, et andet med Pidsken, og afsted maae Rallikerne, der netop ere blevne Muleposerne kvit, nolens volens eluderende alle diætetiske Regler, der udtrykkelig forbyde stærk Bevægelse ovenpaa Maden.

„Belle!" raaber Madamen kjælent; Belle galper og løber foran; den har netop faaet Die paa en Afviserſten, der maa undersøges nøie — Hundene ere som bekjendt Mineraloger ex professo.

Idet vi passere Bomuhret, skotter den gamle Kaperkudsk med et svedent Grin tilhøire og under-

retter sine Passagerer paa Forsædet, to Svenskere, om, at her maatte man i gamle Dage betale Bompenge.

„Ja så!“ siger den Ene, der ikke har forstaaet et Ord, medens den Anden, der er det danske Sprog mere mægtig og har forstaaet Ordet „betale“, spørger: hur mycket det koster?

„Det er en Mark,“ siger Kudsken; begge Svenskerne betale, og nu gaaer Conversationen uafbrudt imellem dem til liden Gavn og Glæde for begge Parter, som ikke forstaae hinanden. Paa samme Tid converseres der ivrigt imellem Studenten og hans smukke Naboerske, og at de to forstaae hinanden, det behøver man ikke at spørge om. De faae roligt Lov til at sidde, thi Cerberus-Hansen er Skandinav og har derfor givet sig ilav med Svenskerne, idet han underretter dem om Navnene paa de forskjellige celebre Steder, vi fare forbi, saasom Lille Bibenshus, Kildevæld, Svanemøllen m. M.

„Men hvar finns Slukefter?“ spørger den ene af Svenskerne.

„Ha! Ha! Ha!“ grinser den Gamle, „det kjender De; ja, der skal vi ind og ha'e os et Krus Øl med en Pind i.“

„Hva' säger Herren?“

„Et Krus Øl med en Pind i,“ og han gjør en meget betegnende, udtømmende Gebærde.

„Ah så! Herren säger Bier.“

„Nei, gu' sejer jeg inte Bier, jeg er ingen Tydsker! Øl! siger jeg.“

„Ja bevar's! Øl," grynte Svenskeren med stort Besvær.

Et forfærdeligt Hundeglam lader sig høre bag ved. Madamen vender sig med en for hendes Corpulence uforklarlig Hurtighed om i Sædet; hun har kjendt den elskede Belles Klagetoner.

„Gud! — Belle! — de bider Belle rent ihjel."

Belle, der til Trods for Navnet var en Hanhund, havde, jevnsides med sine mineralogiske Studier af de forskjellige Afvisere, vist særlig Interesse for det smukke Kjøn. Madamen, der havde et vaagent Øie med Moppe, havde flere Gange kaldt paa den og revet den ud af de forføreriske Garn, men formodentlig maa et eller andet mærkeligt Overstykke eller en Havehat af ny Construction for et Øieblik have lagt Beslag paa hendes Opmærksomhed, thi i et ubevogtet Øieblik havde Belle faaet Leilighed til ugenert „at formere sine Hofers Grønhed" hos en ung Englænderinde, der var kommen ud fra et af Landstederne for at see sig om og prøve Livet. Belle var uhyre animabel, og Lady'en syntes slet ikke at tage dens Artighed ilde op — men o ve! just som Samtalen var bedst igang, kommer der en stor, gul, choleriск Englænder farende, der uden ringeste „prenez garde!" tager den Næsvise i Nakken, vælter ham omkuld og prygler ham igjennem paa det mest Hjerteskjærende. Lady'en sjokkede slukøret ind ved denne sin Formynders Mellemkomst, medens Belle efter et Par barnlige Forsøg paa at hævde sin Erob-

ring med skarpe Fortænder gav sig til at hyle i vilden Sky, Hyl, der trængte dybt ind i Mad. Hansens bløde Hjerte og ramte hende paa det Følesigste, fordi de tillige vare talende Bebreidelser over hendes utilbørlige Nysgjerrighed med Hensyn til Næstens Overstykker og Havehatte af ny Construction.

„Gud! — Belle! — de bider Belle rent ihjel!" var det Eneste, hun som sagt kunde faae frem.

Studenten følte det Kritiske i hele Situationen.

„Der ligger Arenaen, her sidder Kampens Løn!" tænkte han, og et tordnende: Holdt! til Kudsken var Frugten af denne lakoniske Selvtænkning. Kudsken blev imponeret, Studenten sprang af, og bevæbnet med et Egespir gik han uforsagt imod Buldoggen. Et velrettet Slag over Snuden, og Belle var fri, medens Buldoggen hylende fortabte sig i sit Landsteds Indre for rimeligvis at lade sin Harme gaae ud over causa belli ɔ: Aarsagen til Kampen med Belle.

Bramfri og beskeden vendte Studenten tilbage fra Kamppladsen. Madamen takkede ham med de sødeste Ord, især da han, førend han steg op, havde vist sin Omhyggelighed for hendes Kjæledægge ved at eftersee dens Saar og erklæret dem for ubetydelige; og om det saa var Fatter, saa blev han nødt til at takke den unge Ridder, der tydeligt nok følte, at han i dette Øieblik havde fældet en Drage og — vundet en Kvinde, som han da tildels ogsaa havde.

Lidt efter naaede vi Slukefter, hvor Publicum

i Almindelighed udtalte sig for „gammelt Øl med en Pind i." Der blev da boldt Rast, og Fatter inviterede Svenskerne og Kudsken ind med sig, men glemte dog ikke at komme ud og spørge Familien, om den ikke ønskede Noget. Paa dens Benægten vilde han just til at gaae; men den gode Natur fik Overhaand, og han vendte om.

„De er jo oppe til Examen, Hr. Student?" spurgte han forsigtig.

„Ja, Hr. Hansen, og om kort Tid haaber jeg at kunne have den Fornøielse at hilse paa Dem som Candidat, hvis De da ikke har Noget imod det."

„Nei, Død og Pine! nei, som Candidat, nei, Død og Pine!" raabte Studentofagen. „Drikker De et Krus Øl med? Jeg maa jo takke Dem for Belles Befrielse og med det Samme ønske Dem god Lykke til Examen," tilføiede han med mere Hjertelighed end udsøgt Smag.

„Ja Tak!" svarede den Adspurgte med en Mine, der var en comisk Blanding af Glæde og Ærgrelse — Glæde over denne Forekommenhed af Hendes Fader, Ærgrelse over at skulle af Vognen, hvor han netop nu sad saa godt. —

„Det er en prægtig Drik, dette gamle Øl med en Pind i!" bemærkede Fatter, da han kom ud med Svenskerne.

„Ja, det är utomordentlig bra!" sagde de høflige Svenskere, men med et Ansigt, der rigtignok syntes at tilkjendegive, at der var det, der var „bättre".

Selskabet kom atter tilsæde, Vognen i Bevægelse, og snart passerede vi „Constantia".

„Der ligger Constantia," sagde Studenten til Clara.

„Ja," hviskede hun og saa saa trofast paa ham, „betyder det ikke Standhaftighed?"

„Jo, Clara!" — jeg troer, at han udelod „Jomfru", men hvad jeg ved er, at han tog hendes Haand, og jeg skulde tage meget feil, om han ikke gav den et ganske lille Tryk, som hun gjengjældte. Fatter og Mutter anede Intet, men det kom jo heller ikke dem ved.

Endelig vare vi ved Holdepladsen ved Charlottenlund, hvor der var den sædvanlige Tummel og Commers. I en Fart var Studenten af for at hjælpe Damerne af Vognen; han hentede en Stige til Mama, men fik den snildelig anbragt saaledes, at Clara ikke ogsaa kunde benytte den. Mutter og Fatter kom ned, og nu kom Touren til de Smaa, som Fatter hjalp, og til Hende.

„Spring De kun, Jomfru Clara!"

„Tør jeg ogsaa?" spurgte hun; men freidig og trostig sprang hun af i det Samme, medens han behændig greb hende i sine Arme og satte den dyrebare Byrde forsigtig paa Jorden.

O! hvor gjerne havde han ikke holdt hende lidt endnu i sine Arme*); men Fatter kom for at sige Farvel, og der hjalp altsaa ingen „kjære Mo'er", og dog jo — den

*) Her burde maaske staaet: hele Livet.

kjære Mo'er hjalp ganske godt; thi uden at bryde sig det Mindste om sin Ægtehalvdels underlige Anskuelser sagde hun:

„Har De nogen Bestemmelse for idag, Hr. Student?"

„Nei, Madam," sagde han rask, og det vilde han have svaret, om han saa ti Gange var bleven ventet som Fadder eller Forlover i Gjentofte eller Lyngby.

„Vil De da ikke gjøre os den Fornøielse at spise tilaften med os i det Grønne? — i al Tarvelighed, det siger jeg Dem forud."

Hvad han sagde, behøve vi ikke at sige; hvad Fatter vilde sige, vidste han aabenbart ikke selv, og hvad Clara tænkte, ja, det fortalte de mørkeblaae Øine bedre end tusind Ord.

Saa gik de da samlede ind i Skoven, efterat Fatter havde sagt Farvel til Svenskerne, som vilde videre. Jeg fulgte efter i nogen Afstand; jeg havde bestemt at spise til Middag over Stalden.

„Lad os gaae derover tilhøire; der er saadan en rar Skygge," hørte jeg Fatter sige, da de kom udfor Stalden, og han pegede paa Stien, der gaaer ned til Skovløberhuset.

„Aa ja, der er saa smukt!" udbrød Studenten, „og saa smalt — kun for to og to," tænkte han, den Skjælm og nynnede helt fornøiet paa en lille Melodi uden Tvivl omtrent til Ordene:

„Sous ces arbres du voisinage
Évitons la chaleur du jour:
Mais, hélas! il n'est pas d'ombrage,
Qui mette à l'abri de l'amour."

Og saa gik han, den Lykkelige!

Jeg er ikke misundelig; men jeg havde dog mistet Appetiten til Lammecôtelette med Grønærter. Jeg gik Stalden forbi; jeg maatte ind i Skoven, jeg maatte — ja — ja, jeg maatte see lidt grønne Træer og høre et Par Fugle synge, naar De endelig vil vide det.

Uddrag af en Dagbog.

(Frit bearbeidet.)

Den 8de Juli 18–.

„So willst Du treulos von mir scheiden
Mit Deinen holden Phantasien,
Mit Deinen Lieben, Deinen Freuden,
Mit Allen unerbittlich flieh'n!"

Ja, jeg er et meget poetisk Gemyt, derfor faldt disse Schillers Ord mig ind, da jeg idag for en Uge siden steg ud af Dagvognen her paa Næstved Torv, og de rinde mig igjen ihu idag, da jeg tænker tilbage derpaa. — Idag for otte Dage siden om Morgenen vel at mærke — hvor smilede da ikke Alt mig imøde! hvor livsglad og lykkelig følte jeg mig ikke da! — og nu — græsseligt! græsseligt! Hun er en Andens! En Anden fortryller dette himmelske Smil! En Anden kan suge Nectar af disse deilige Læber! og jeg — jeg sidder her mellem Destillerapparater og Apothekerkrukker og maa springe, saasnart den første den bedste Bondetøs, der har ondt i Maven, falder paa at bede om for fire Skilling amerikansk „Olle"! —

Disse Blade, der saa ofte have været Vidne til min Lykke og Glæde, de skulle ogsaa være mine Fortrolige i min Sorg og Fortvivlelse.

Det var idag for otte Dage siden, at jeg som sagt — nei! »ab initio est ordiendus«, siger Cornelius Nepos, o: der skal være Orden i enhver Ting, altsaa:

Jeg havde i fire Aar været Discipel paa et af Kjøbenhavns Apotheker, da jeg tog Examen og blev Pharmaceut. Kjøbenhavn har aldrig tiltalt mig, som den overhovedet umulig kan tiltale et Menneske med en høi Sædelighedsfølelse og nogen poetisk Sands; den første stødes altfor ofte i dette moderne Gomorrha, den sidste savner al Næring og forrykkes hvert Øieblik i hin chaotiske Tummel. Jeg søgte derfor en Plads i en Provindsby og blev meget glad, da jeg var saa heldig at faae en saadan her i Nærheden. En Maaned efter skulde den tiltrædes, og jeg beredte mig derfor strax til Reisen. Jeg havde dengang et lille pænt Overskjæg, som dog gjerne kunde været noget større; der var bleven sagt mig, at en total Afragning vilde have en meget fyldig Virkning, og jeg practiserede derfor en saadan.

Da den bestemte Dag kom, var jeg reisefærdig. Let og fri følte jeg mig; den eneste lille Modgang, jeg havde havt, bestod i, at jeg aldeles havde maattet renoncere paa at forhøie det gunstige Indtryk af min Personlighed ved Hjælp af Overskjæg, da dette ikke havde vist sig at være i Besiddelse af den hurtige

Spirekraft, jeg havde forudsat. Men saalænge man er ung, tager man sig ikke Verden saa nær, og jeg havde derfor snart forvundet den Sorg. Jeg naaede Jernbanen — naa, nu ringer det.

Samme Dags Aften.

Aldrig kan man i Fred dvæle ved sin Sorg, og hvem er det saa, der forstyrrer En? — en Karl, der skal have mixt. digit. Velbekomme ham! — Men jeg maa lette det betyngede Bryst. Nei, jeg er for søvnig iaften.

Den 10de Juli.

Min Gud! skal mit Liv yderligere forbitres mig? — Jeg, som havde ventet mig Alt af denne Stedforandring — og saa bringer den mig kun Fortvivlelse og Skuffelser — Oxekjødsuppe for tredie Gang i denne Uge, og jeg kan ikke udstaae Kjødsuppe. Hvad mon de Mennesker tænke paa? De er jo gale med deres Oxekjødsuppe.

Den 12te Juli.

Bægeret er fuldt! nu løber det snart over — det er ikke til at holde ud. Der kommer hun i Formiddags ind i Apotheket og beder om et Tandpulver; jeg gav hende det mechanisk, og hun rakte mig en Otteskilling. Jeg gav hende fire Kobberskillinger igjen, og saa gik hun. Ha! mellem os vexles der Kobberskillinger istedenfor Kjærlighedens Guldord (denne Tanke lægges til Grund for et Digt i Heines Maner). Og saa at skulle tage imod fire Skilling af hende, hende, jeg havde haabet, ønsket — aa Dusker!

„Goldne Wünschen — Seifenblasen!
Sie zerrinnen wie mein Leben.
Ach! ich liege jetzt am Boden,
Kann mich nimmermehr erheben."

Heine.

Jeg burde tage opii rectif., saa var det forbi med det Samme.

Den 14de Juli Kl. 11½ Aften.

Inat har jeg Vagt, og jeg vil derfor udelukkende hellige min Tid til min ulykkelige Kjærlighed.

Jeg kjørte altsaa paa Jernbanen og naaede Hedehusene, der er berømt som Ammefabrik, udenat Noget var passeret, naar netop undtages de forskjellige Stationer. Jeg kjørte paa 2den Plads og var ene i Coupéen — indtil Hedehusene; thi her steg en ung Dame ind, og det var Hende! Hun var blændende skjøn! — Jeg følte Øieblikkets Betydning, da hun satte sig ligeoverfor mig; jeg følte, at et Par opmærksomme Ord vilde kunne gjøre en uforlignelig Virkning. Jeg søgte en Anledning — jeg vilde just tilbyde Frøkenen at lukke Vinduet, da jeg netop observerede, at de begge vare malicieuse nok til at være hermetisk tillukkede — naa! man har Aandsnærværelse.

„Jeg ved ikke, om Frøkenen skulde ønske et Vindue op?"

„Nei Tak!"

„Jeg troede, at — jeg mente —" hun lod slet ikke til at interessere sig for mine Meninger — „at Frøkenen maaske fandt det noget — noget beklumret herinde."

„Nei."

Toget peb.

„Nu er vi nok ved Roeskilde?"

„Ja."

„Prægtig Domkirke!"

„Ja, ganske vist."

Hun lod ikke til at være meget conversabel, og jeg kunde slet ikke finde paa Noget. — Toget peb atter.

„Nu er vi nok ved Borupstationen?"

„Ja."

Der var jo ikke Noget at sige om Borupstation; jeg sad imidlertid dog og havde faaet Noget udtænkt, da Toget atter peb — det er en morderlig Fart, det gaaer i!

„Nu er vi nok ved Ringsted?"

„Ja."

Her stege vi begge ud, ja og kort og godt, for jeg er søvnig, vi kom i samme lukkede Vogn til Næstved. Jeg udtalte det mærkelige Træf for hende og udbad mig Tilladelse til at conversere hende, hvilken jeg fik. Jeg gjorde et Par Forsøg, men hun svarede mig stadig meget kort. Samtalen gik trevent; hun saa ud ad det ene Vindue og jeg ad det andet —

Senere paa Natten.

Jeg faldt isøvn før, men paa et meget passende Sted, for noget Lignende hændtes mig nemlig i Dagvognen. Da Vognen holdt i Herlufmagle, vaagnede jeg meget fortumlet. Jeg gjorde en Und-

skyldning for min Distraction, og den besvarede hun med en heftig Latter.

„De — De — leer, Frøken?"

„Ja, synes De ikke, det er comisk?"

„Hvilket? — De mener, Frøken — mig maaske?"

„Ja naturligvis! De tilbød — Ha! Ha! Ha! — at conversere mig — Ha! Ha! Ha! — og De falder i Søvn."

„Ha! Ha! Ha! ja ganske sandt! det er meget comisk, Ha! Ha! Ha!"

Naa, nu kom endelig Samtalen igang om Løst og Fast. Hun lo saa nydeligt, men jeg var ogsaa meget morsom; jeg fik blandt Andet Leilighed til at fortælle, at jeg ellers altid gik med Overskjæg, hvilket syntes at gjøre et ganske fordelagtigt Indtryk paa hende. Udenat vi vidste af det, holdt vi udenfor Postgaarden i Næstved.

„Velkommen, søde Mine! Velkommen!" lød det fra flere modtagende Damer, „Nei! har Du Kjæresten med?"

Jeg vilde lige til at præsentere mig, da Mine sagde:

„Nei, han kommer først om en otte Dages Tid."

Jeg præsenterte mig ikke, men bukkede og gik. — Hun var forlovet! — — — — — — —

Den 17de Juli.

Imorgen skal her være Skovbal, og jeg gaaer med paa Trods.

Den 18de Juli Kl. 1 om Natten, altsaa igrunden den 19de.

Nei! hvor jeg har moret mig. Jeg har ikke mindste Lyst til at gaae i Seng.

Hvilken Masse deilige Pigebørn, der alle sværmede for Pharmaceuten. Fanden bryde sig om Mine, naar Stine, Gine, Line, Bine, Trine, Sine ere ligesaa smukke og — uforlovede. Victoria! Ha! vogter Eder, Kvinder. Lad først mit Overskjæg voxe ud.

Den 19de Juli.

Verden er deilig, Næstved mageløs! — Idag fik jeg Pandekager til Middag — og der kryber en lille Edderkop paa Papiret, det er jo et heldigt Varsel — omen ak! Scipio eller Marius, hvad det nu er det hedder.

En Begivenhed.

Det er en bekjendt Sag, at alle Bedsteforældre, Mødre, Tanter, kort sagt enhver Families ældre, fornemmelig kvindelige Medlemmer kunne lægge en ganske mærkværdig Skarpsindighed for Dagen, naar det gjælder om at udfinde skjulte Talenter eller særegent udprægede Anlæg hos Familiens yngre Medlemmer. „Den tapre Landsoldat," klimpret om end nok saa falskt med een Finger, betegner tydeligt nok den unge Ihændehaver eller Ihændehaverske af den Haand, af hvilken samme ene Finger er et integrerende Led, som en tilkommende Mozart; den opvoxende Thorvaldsen har meldt sin Ankomst i samme Øieblik, som en af hine Bedsteforældre, Mødre eller Tanter har faaet Øie paa lille Carls Bord, der er aldeles ødelagt af primitive Ornamentforsøg og Navneudskjæringer.

Hosekræmmer — eller som han selv kaldte sig: Ulden- og Linnedhandler — Lassens lille Emil havde saaledes i sin spæde Barndom udmærket sig ved en ganske paafaldende Stridighed. Med Alderen tiltog den, og naar han en sjelden Gang blev irettesat, ud-

talte han dog glatvæk sin uforgribelige Mening, den, han saa med haardnakket Paastaaelighed vedblev at forfægte. Som en Følge deraf blev han af alle Fremmede anseet for en næsvis lille Knægt, medens hine oftere omtalte ældre Familiemedlemmer i ham saa en sjelden opvakt lille Fyr, som der med Tiden absolut maatte kunne blive en udmærket Procurator af.

Emil skulde derfor studere, men gold Lærdom havde ikke nogen Beundrer i ham.

Imidlertid kom han dog ind i en lærd Skole. Ved sin Indtrædelse i Skolen blev han, som Skik og Brug er, anbragt nederst i en Klasse, og trods de mest energiske Opfordringer og Opmuntringer — Prygl paa Skolen og Løfte om en Firskilling pr. Ug. hjemme — var han dog ikke at formaae til at forlade denne Plads. Han var en Conservativ af det reneste Vand, der nærede den mest dciderede Foragt for et Firskillingsbestikkelsessystem. Som en Følge heraf indsaa Familien tilsidst Latterligheden af Studeringernes Fortsættelse, og efterat han i fire Aar itræk haardnakket havde vist en bestemt Forkjærlighed for den samme Klasse, blev han taget ud af Skolen.

Han skulde nu confirmeres, hvorfor han begyndte „at gaae til Præsten." Den samme Grundighed, der havde vist sig under hans Skolegang, kom til Udbrud under denne pastorale Marche, idet han nemlig maatte „gaae om igjen," som det hedder.

„Præsten holdt saa meget af mig, at han ikke

vilde af med mig," fortalte han Tanterne, som fandt hin Kjærlighed ret naturlig.

Tilsidst blev han dog confirmeret, og nu var det at finde paa Noget, thi Noget, mente man dog, han skulde tage sig for. „Contoirstøver," vilde han ikke være, derimod talte hans frie, uafhængige Sind; mod Hofekræmmerdisken blev der opponeret fra samme Kant; Sørøvercapitain havde nogle Romaner, hvis Helte vare i den Carrière, nok givet ham Lyst til, men Vanskeligheden af at komme ind i en saadan Stilling var ham nogenlunde tydelig; da derfor Procuratorspørgsmaalet atter kom paa Bane, støttet af adskillige smigrende Udtalelser om hans umiskjendelige Anlæg i den Retning, saa besluttede Confirmanden sig dog til at tænke over Sagen. Resultatet af denne Eftertænken, der lod til at være overordenlig grundig, udeblev rigtignok ganske, hvorfor man omsider med megen Varsomhed forespurgte sig hos ham om, hvad han saa mente. Ja, han mente, at han nok kunde have Lyst til at blive Procurator, da det jo var en temmelig uafhængig Stilling.

Hans Bestræbelser skulde altsaa nu gaae ud paa at faae dansk-juridisk Examen — Høiesteretsadvocat brød han sig nemlig ikke om at blive — men for at opnaae dette var det ikke nok, at et nyt og smukt indbundet Exemplar af Schovs Forordninger prangede paa hans Skrivebord, ikke heller det at en Manuducteur fik 8 Rd. om Maaneden for at tage sig lidt af ham, der var andre og store Vanskelighe-

der, der skulde bortryddes, før han kunde tænke paa at absolvere hin Examen.

I gamle Dage bleve som bekjendt ret udsøgte Agrements, saasom vidunderligt deilige Prindsesser eller Kufferter af colossale Dimensioner, der vare propfulde af Pretiosa, saadanne Delicatesser bleve i Regelen bevogtede af græsselige, ild-, edder- og galdespyende Drager eller Lindorme, der som oftest tvang de Inclinerende til ynkeligt tilredte at opgive deres Lyster. Nutiden har ogsaa baade Prindsesser og sjeldne Skatte, men det mangler heller ikke sine Drager. In casu hed Skatten dansk-juridisk, Dragen Præliminaireksamen.

Tre Gange vovede Emil Lassen en Dyst med Uhyret, tre Gange maatte han bukke under i Kampen, saa opgav han Øvret og med det Samme ethvert Haab om Skatten, og alle hine ældre Familielemmer vare enige om, at de danske Underretter havde lidt et følelig Tab.

Den besejrede Kæmpe gik nu hjemme og „drev": han var Familiens „gode Ho'ede" og anerkjendt som saadant, men nogen bestemt Stilling i Samfundet hverken havde eller søgte han. Da var det, Danmark trængte til Helte. Krigsministeriet tilbød at uddanne dem, der følte sig kaldede, til Lieutenanter i Armeens Krigsreserve, og Emil, der havde kæmpet saamangen en Dyst, indstillede sig. Hvad hans Qvalificationer angik, saa havde han, som vi vide, været nærved at faae Præliminaireksamen — hvis han ikke

hver Gang havde faaet „flet“ i dansk Stil, saa havde han havt den —, og det maatte jo være en væsentlig Anbefaling.

Det var det i Virkeligheden ogsaa; Emil blev antaget som Aspirant.

Efterat han havde tilbragt omtrent otte Maaneder som saadan og tilbunds var trængt ind i Hemmeligheden med at pudse et Gevær og en Patrontaske og tillige havde lært Fiffet at kjende med Hensyn til, naar man skal rette sig for en kongelig Vogn og naar ikke, ligesom han ogsaa var bleven bekjendt med det forskjellige Smedearbeide ved Geværlaasen og grundigt var bleven oplyst om Tilstedeværelsen af Ordet „supponere,“ et for en Lieutenant aldeles unødværligt Ord, der forøvrigt betyder „at forudsætte,“ efterat han kort sagt havde tilegnet sig hele det høist heterogene Fond af rigtignok ikke synderlig indviklede Kundskaber og Færdigheder, som en Lieutenant maa være i Besiddelse af, saa blev Emil Lassen til Secondlieutenant Emil Lassen.

At denne Transformation af Individet gjorde nogen Epoque i den Lassenske Familie, vil man ikke finde besynderligt. Manden havde jo nu virkelig indtaget en Stilling her i Verden, han var bleven Officier og kunde præsenteres som min Søn eller Neven, Lieutenanten, og hans eventuelle Hustru vilde blive Fru Emilie Lassen. Det var dog virkelig altid Noget! Ja, i Familien var det ligefrem en Be-

givenhed, en Begivenhed, som, man var aldeles paa det Rene med, burde festligholdes paa solen Maade.

Noget maatte der gjøres! — men hvad? —

Hosekræmmerdøtrene mente, at et Bal vilde være paa sin rette Plads, men herimod protesterede deres Ophav, den gamle Hosekræmmer, „der ikke vilde have al Gibsen hoppet ned af Loftet", og det kunde man igrunden ikke fortænke Manden i, siden han som Eier af Stedet og dets Lofter selv blev nødt til at lade Gibsen sætte paa igjen. Man maatte altsaa lade sig nøie med et Selskab.

„Men hvad skulle vi more de Mennesker med?" spurgte den betænksomme Husmoder.

Og det var den unge Hr. Petersen, velmeriteret Silke- og Klædekræmmersvend og Ven af Familien, der venskabeligst ytrede: „Aa, det er en smal Sag, Fru Lassen, at faae Gjæster til at more sig i et Hus som Deres. Deres Frøken Døtre musicere lidt; Herrerne og —"

„Gud nei!" udraabte som med een Røst Frøkenerne Julie og Frederikke, der tilligemed Hr. Lieutenanten vare eneste Arvinger af alt det Guld og Sølv, til hvilket den kommende Fremtid med streng Nødvendighed maatte forvandle deres Faders, Hosekræmmerens, utallige Hosesokker, uldne Nattrøier og hvide Varer, og alle disse Hosesokker, uldne Nattrøier og hvide Varer, der i deres Skjød bare Spiren til hine ædle Metaller, gave vedkommende to Arvingers „Gud nei" en vis Vægt, hvilket dog ikke forhindrede Hr.

Petersen fra at udtale som noget aldeles Notorisk, at en saadan Musiceren vilde være hele Selskabet mageløst kjærkommen, og at man kunde være ganske vis paa, at Aftenen vilde reussere, naar hans Ven, Lieutenant Lassen, tillige vilde declamere „den engelske Capitain".

„Ja, det er sgu' meget muligt!" udbrød Lieutenanten, der følte sig stærkt, „men det vilde kun daarligt passe med den Respect for Uniformen, jeg har svoret min Herre og Konge, hvis jeg vilde give mig af med at declamere eller slige Narrestreger i den."

„Du kunde da endelig være civil," mente Hr. Petersen i al Beskedenhed, „hvis det at declamere ikke skulde passe til Uniformen."

„Civil!" brølede indigneret den unge Helt; „Du synes virkelig, at jeg i civilt Costume skulde modtage Gratulation? Jeg skal blot tillade mig at gjøre Dig opmærksom paa, at det vilde være at betragte som en ligefrem personlig Fornærmelse imod vore Gjæster, hvis jeg ikke modtog deres Gratulationer i fuld Galla: Chacot med Fangsnore, Epauletter, Schærf og Kaarde med Porte-épée."

Petersen tang beskjæmmet, medens Øinene tindrede i Hovedet paa Familiens kvindelige Medlemmer ved Tanken om den hartad utrolige Pragt, som Emil nu kunde udfolde, naar han bare vilde.

Og førstkommende Søndag — saa vilde han!

Efterat en passende Beundringspause var gjort, indledede Fru Lassen atter det paa Dagsordenen

staaende Spørgsmaal: „hvorledes man skulde faae Tiden til at gaae for alle de Mennesker", med en Formening om, at de maaske dog gjerne kunde dandse lidt.

„Fru Lassen!" udbrød Petersen i Extase; „maa jeg gjøre Dem min Compliment; De har excellente Ideer," og i Kraft af en eller anden vild Ideassociation kladskede han sig gjentagne Gange paa Laarene — sit venia verbo.

„Nei hør, maa vi nu bare være fri for den Slags Dands!" lød det i søsterlig Endrægtighed fra de unge Frøkener.

„For saa kunde vi to da skiftes hele Aftenen til at sidde og spille for de Andre," documenterede den Ene videre, idet hun ved denne Fremsynethed viste, at hun ikke var ganske fremmed for, hvad man kalder Conjecturalkritik.

„Nei, det skal vi rigtignok ikke have Noget af!" fortalte den Anden bestyrkende og slog med det Samme med Nakken og løftede den høire Skulder.

Lieutenanten, der havde indtaget, som han med en militair Vending spøgefuldt kaldte det, „en dækket Stilling" paa en Tabouret ved Fortepianoet, mente, at nu var det Tid for ham til at udtale et Orakelsprog — Emil fungerede nemlig som pythisk Præstinde i det Lassenske Attica.

„Idet jeg supponerer, lille Mama," begyndte han fra Trefoden, „at Du lader os faae Noget at leve af ved denne Fête, saa troer jeg tillige at kunne

supponere en vis Tilfredsstillelse hos de fleste af Gjæsterne alene paa Grund af Fourageringen. I den Tid, der nu ikke skal passeres med Attaquering paa Fødevarer, mener jeg, at man lader Tropperne indtage en fast Position i de forskjellige Sophaer, idet man sørger for at opmuntre Bivouaken med Brauderraketter og skjemtefuld Conversation."

„Hvad mener Du, søde Emil?" spurgte Mo'er Lassen, for hvem disse polemiske o: krigeriske Vendinger som oftest vare lidt uforstaaelige — Orakelsprog altsaa in optima forma.

„Aa, jeg mener, at man skal fo're dem godt af, og saa forresten la'e „Knevren" løbe paa dem!"

Hr. Petersen paatog sig en delphisk Udtyders Rolle:

„Deres Hr. Søn, Lieutenanten, mener, at Aftenen fortrinsvis skal tilbringes med Conversation."

„Og Ammunation fra Spisekammeret," tilføiede Sønnen.

„Naa, saa det mener Du, min Dreng; ja, Du kommer til saa mange pæne Familier, saa Du maa jo vide det. Saa vil vi gjøre saadan."

At de pæne Familier spillede en stor Rolle i Hr. Lieutenantens contemplative Liv, mærkede man grant af den Selvbehageligheb, hvormed han under disse sin Moders Ord lod Haanden glide over to haarbevoxede Vorter, der sade paa hans mandige Hage.

„Men det vil jeg F. t. mig be'e om," trumfede

pludselig den gamle, gemytlige Hosekræmmer, der under alt dette havde faaet sig en „Lur" henne i Sophahjørnet, „at vi kommer til at sidde ordenlig tilbords, for jeg duer sgu' ikke til at staae opad Væggene og slikke Asparger med en Hat i Haanden, saadan som da vi havde dette Thedandseri her forleden!"

„Nei, vi skal nok komme til at sidde rigtig tilbords," beroligede hans Hustru ham med.

„Ja, saa kan I forresten gjøre det for mig, som I vil," sagde Hosekræmmer Lassen, idet han beroliget vendte sig om for at „lure" videre. Ingen ængstelig Frygt for at skulle see sig selv staaende opad en Væg med en sort Hat i den ene Haand og en Asparge i den anden besværede ham.

Sagens principale Del var nu forsaavidt klaret, og man fortabte sig desaarsag i Detaillen; men da denne ikke kan have Interesse for den større Almenhed, ville vi foreløbig forlade Hosekræmmerfamilien, idet vi da atter skulle have den Fornøielse at hilse paa den, naar Søndag kommer. —

Det var Søndag. Klokken var 6. Colossale Lysbølger af en ikke saa ringe Intensitet strømmede ud fra Hosekræmmerens ubedækkede Vinduer og gave Anledning til adskillige indiscrete Bemærkninger af velunderrettede Forbigaaende, der for en stor Del gik ud paa at udhæve det Latterlige i at holde Gilde, fordi Ens Søn var bleven Reserveofficier.

Man kan trygt stole paa, at hine velunderrettede Forbigaaende ikke havde produceret Sønner, der be-

klædte den underordnede Stilling her i Livet, der kaldes „Fa'ers Søn". Isaafald vilde de nok have kunnet sympathisere med Hr. Hofekræmmer Lassens glade Hjerte. Han er saamæn ikke den Eneste, der har gjort Gilder for Sønner, der fra hint Intet have svunget sig op til en Reserveofficiers uniformerede Høidepunkt.

Ovre paa den anden Side af Gaden havde en 5—6 ældre Kvinder af den lavere Folkeklasse samlet sig. De lode til at være fuldstændig à jour med, hvad der skulde foregaae. Havde vi ikke været selvskrevne til Gildet, kunde vi hos dem faaet adskillige paalidelige Data til Festens Historie, dem, vi dog nu ikke sætte stor Pris paa. Den ene af hine ældre Kvinder var nemlig Moder til Hofekræmmerfamiliens Kokkepige, og fra hende stammede al. deres Viden; fra hende havde de gjennem Moderen faaet at vide, hvormange Retter der skulde serveres med, fra hende ligeledes, at Saucen til den forlorne Skildpadde var tilberedt med Madeira til 15 Mk. Flasken, fra hende, at der vilde blive serveret med kold Arrak til samme Skildpadde, ja, denne Kokkepige havde virkelig paataget sig et stort Ansvar ved sin Sladderagtighed; thi hun alene var Skyld i, at den tandløse Mund paa disse 5 à 6 ældre Kvinder mindst en Time itræk løb uafladelig — specielt i Vand.

Høistærede Læser! jeg haaber, De undskylder, at jeg staaer her og opholder Dem nede paa Gaden i

5 Graders Kulde Reaumur. Med Deres Tilladelse vil jeg altsaa introducere Dem i Festlocalet.

Vi passere Entréen, hvor en Del tomme Knager længselsfuldt vente paa at faae Hat og Frakke eller Kaabe paa. De see saa forfrosne til os, at man næsten har ondt af dem. Fra Entréen komme vi ind i Salen, hvor Alt er flunkende nyt; under sædvanlige Omstændigheder er Salen nemlig en Helligdom, der ikke betrædes, en Helligdom, der beskyttes af Shirtingsbetræk, — det skal De dog ikke sige til Carl Bernhard, saa faaer han strax slette Tanker om Familien, der ellers er meget respectabel. Men iaften er der Lys i Lysekronen, og der er Ild i Kakkelovnen, hvilken sidste rigtignok synes at tage en saadan Ildfuldhed ilde op; af og til ækker den nemlig Tunge ad hele Verden og udsender med det Samme en tæt Røgsky, der nærmest gaaer ud over de uskyldige, hvide Gardiner. Man mindes uvilkaarlig om Blaarjøden paa Dyrehavsbakken.

Paa Divanet ligger Familiealbumet med Photographier, der væsenlig skulle bringe Conversationen igang. Mennesker er der ingen af.

Vi gaae ind i det tilstødende Værelse — samme Tomhed, og komme dernæst til Spisestuen, hvor Phænomenet gjentager sig. Nu lyder Klokken i Entréen, saa maa der da komme Nogen.

„Julie! Frederikke! hvor er I?" lyder Fru Lassens Stemme, „der er de Fremmede!"

Men Julie og Frederikke staae imidlertid i god

Ro og Mag foran Speilet inde i deres Værelse og ere ifærd med at klare det Problem, hvorvidt den brune Haarpynt eller Epheuen tager sig bedst ud til Frederikkes blonde Lokker.

„Hvor er dog de Pigebørn henne?“ spørger atter den utaalmodige Stemme; „Lassen! Lassen! kan Du ikke lukke op?“

„Hvor F. har jeg dog gjort af mit uldne Mavebælte?“ høres Lassen at brumme, hvilken Brummen fuldstændigere end noget Andet overbeviser Fruen om, at hendes Mands Toilet foreløbig stiller ham aldeles ude af Betragtning.

Klokken lyder paany, og en trind Skikkelse, omslagret af lette, hvide Gevandter, farer os forbi. Det var Fruen, der nu paa en brat Maade afbryder sine Døtres Forskjønnelseskunster ved at sige dem, at „de Fremmede er der“..

Julie og Frederikke, fagre at see til, dandse ud i Entréen, hvor de lukke de Ventende op.

Det var Tante Petrea med to Døtre og en halvvoxen Søn. Kjærlige Hilsener og omhyggelige Spørgsmaal om den gjensidige Helbredstilstand krydsedes med beroligende Svar, hvorpaa man kom indenfor og tog Plads.

„Nei, hvor Din Næse er rød, min Pige!“ fortalte Tante Petrea sin ældste Datter, der i den Anledning foer hen til Speilet med høie Beklager over denne Fremtoning, der efter hendes Sigende altid indfandt sig, naar hun skulde ud i saadan en Kulde.

„Hvorfor kunde vi heller ikke taget en Drosche?“ spurgte hun bebreidende.

I samme Øieblik, som Moderen vilde oplyse hende om de Grunde, der havde afholdt hende fra en saa luxurieus Anvendelse af sine Tomarker, ringede det atter. Julie gik ud for at lukke op, og nu var Gangdøren omtrent aaben uafladelig i en halv Time, hvoraf Følgen var, at Festlocalet efter den Tids Forløb tildels var fyldt af pyntede og glade Mennesker.

Da viste Festens Helt sig, „glänzend schön“.

De af mine Læsere, for hvis Vugge det har været sunget, at de engang skulde see en Lieutenant en galla, de ere eller ville dog blive bekjendte med en saadan Pragtblomsts Farver og Colorit, Resten vilde jeg forgjæves forsøge at skildre Emil Lassen, saaledes som han her viste sig for det maalløse Publicum; dertil udfordredes mere end Blæk og Pen, ja mere end Pensel og Palet i de Flestes Haand.

Et Øieblik var Publicum som sagt maalløs, dog — det samlede sig sammen og udsendte en Strøm af Lykønskninger, medens det energisk trykkede den unge Lieutenants udstrakte Høire.

Medens alt dette foregaaer, medens Stadsen bliver beundret og befølt, medens Tante Petreas Sønnike gjør Forsøg paa at trække Sværdet af Balgen for at see, om det kan „bide“, hvilket foranlediger den unge Mars til at meddele, at Kaarden kun maa trækkes, hvor det gjælder — Lammefælledens

Alvor var gaaet op for ham, — medens alt dette som sagt foregaaer, ville vi benytte Tiden til at gjøre Bekjendtskab med de mere fremragende Personligheder i Selskabet. Disse vare ikke mange; thi den Lassenske Slægt, som særlig jo var repræsenteret her, havde sin Styrke i det svage Kjøn. Fremhæves bør Husets Svoger, Dreiermester Rasmussen, der som Major ved Kjøbenhavns Borgervæbning var mødt i fuld Galla. Det var en høi, meget corpulent Mand med en overordenlig vel udviklet Knebelsbart, der upaatvivlelig var den ydre Anledning til, at han engang havde ytret, at han ikke gav en Pibe Tobak for en Officier uden Skjæg. Jeg skal ikke kunne afgjøre, om det var paa Grund af denne hans Onkels lave Taxation af den Skjægløse eller paa Grund af en eiendommelig, skjøndt malplaceret Forskjønnelseslyst hos Emil Lassen, at denne unge Krieger lod de tidligere berørte to Vorter forblive i deres ligeledes tidligere berørte behaarede Tilstand; vist er det imidlertid, at hin behaarede Tilstand var perennerende, og ligesaa vist er det, at de samme Haar i Hosekræmmerfamilien glatvæk bleve omtalte under Navn af: Emils Fipskjæg.

Foruden Major Rasmussen have vi her at nævne hans Søn, en ung Rus med en stærkt fremtrædende Hanekam. Iøvrigt var der intet Fremtrædende ved ham.

Af andre Notabiliteter saaes kun Hr. Silke- og Klædekræmmersvend Petersen, som vi jo have stiftet

Bekjendtskab med som Deltager i Familieraadet. Han spillede en stor Rolle der i Huset; af hvad Grund skal jeg ikke kunne afgjøre. Muligen spille Silke- og Klædekræmmersvende altid store Roller i Hosekræmmersaloner, og i saa Fald er jo Hr. Petersens forklaret. Men det er ogsaa muligt, at det ikke var i Kraft af denne hans sociale Stilling, at han behandledes med saa megen Udmærkelse, det er slet ikke usandsynligt, at hans Talenter vare Løftestangen. Thi Hr. Petersen var en talentfuld, ung Mand; han skrev særdeles gode Vers — efter Familiens Mening —, og han sang dem selv paa Opfordring „med Foredrag". Og han var anerkjendt andre Steder, saaledes udenfor Vesterport i de derværende „Tonhaller", for hvis Primadonnaer han skrev smaa Librettoer, der gjorde stormende Lykke og indbragte Vedkommende et større Antal af Firskillinger. Tillige ymtedes der om, at han nok jevnlig skrev i et af Hovedstadens Vittighedsblade af 2den—3die Rang, og saa maatte han jo være et „Genie". Forresten var han et kjønt, ungt Menneske med brunt, krøllet Haar, og lægger man nu saadanne Naturens Begunstigelser til de ovenfor anførte, saa vil man kunne forstaae den selvtillidsfulde Dristighed, hvormed han udspurgte de forskjellige tilstedeværende unge Damer om Antallet af de Baller, de havde været paa, som ogsaa om, hvad de syntes om Nyrop som Arnold Meldahl.

Emil og Hr. Petersen vare nemlig i en rum

Tid de eneste unge Herrer, der gjorde Forsøg paa at conversere; alle de andre stode langs Væggene og gjorde Beregninger over Stuens cubiske Areal, idet de for Størstedelen begyndte med at udmaale Loftets Qvadratindhold.

Der var dog et Par Stykker, der havde lagt Mærke til de unge Damers Redebonhed til at opgive Hr. Petersen det omspurgte Antal Baller, og disse besluttede sig da til at indhente lignende statistiske Oplysninger hos nogle af de andre unge Damer.

Isen var brudt, og Conversationen almindelig iblandt de Yngre.

Imellem de Ældre var den uafbrudt bleven ført, for Damernes Vedkommende væsenlig om Middagsmad, Kjoletøier, Tjenestepiger, der viste en uhyggelig Tilbøielighed for Dandsens Glæder, og Smørpriserne, der ikke vilde falde, for Herrernes Vedkommende om alt Muligt.

„Jo, de Studenter har godt af den Mulct," ytrede netop En; „det er nogle rene Galgenfugle! Morgenen efter deres Optøier skal der ikke have været et eneste Skildt i Frederiksberggade."

„Hvor var Skildtene da henne? var de blæst væk?"

„Javist blæser hun! nei, det var Studenterne, som havde havt en Storm, og saa havde de taget Skildtene med."

„Men det er vist ikke sandt," mente Major Rasmussen.

„Jo, det er ganske vist! og alle Rendestensbræd-derne paa Østergade var de ogsaa rendt af med."

„Det var som Pokker! og der er ikke et."

„Naa ja, saa var det paa Vestergade. Og deres Drikkeri, det er nu grændseløst! De drak 25 Boller til 15 Mk. Stykket ved det Gilde."

„Hvormange var de?"

„Ja, det ved jeg sgu' ikke."

„Hør, Christian!" spurgte Majoren sin Søn, Russen, „hvormange var I til det Lørdagsgilde?"

„Aa, omtrent en halvtrediehundrede Stykker," var Svaret.

„Ja saa? — Naa, ja!" fortsatte den Ivrige efter et Øieblik's Pause, „saa har det naturligvis været 25 Boller hver, for det var noget Morderligt!"

En Pige med en Thebakke afbrød netop Samtalen, der senere gik over til Behandlingen af andre Materier.

Photographialbumet kom ogsaa frem og gav Anledning til mangfoldige Bemærkninger om, hvorvidt de enkelte Portraiter lignede eller ikke o. s. v..

Paa den Maade gik Tiden, til Fru Lassen fra Døren ind til Spisesalen bad de ærede Herskaber om at tage dels „tiltakke" og dels Damer.

Man tog foreløbig Damer.

Høsekræmmeren tog sin Svigerinde, Fru Majorinden, og Hr. Majoren gjengjældte denne Opmærksomhed ved at gjøre sin smukkeste Compliment for Fru

Lassen. Lignende Complimenter gjordes rundtom i Localet, og snart var Selskabet placeret.

Den forlorne Skildpadde, som vi af Omtale kjende nede fra Gaden, blev først budt om. Fadene circulerede, fulgte af Fru Lassens ufravendte Blik.

„De stikker saa fint til det, Hr. Petersen!" — „Ikke et lille Æg, Petrea?" — „Har Du smagt Fiskebollerne, Bine?" vare de forskjellige Ytringer, hvormed hun opmuntrede sine Gjæsters Appetit.

Vi skulle imidlertid ikke dvæle videre ved den egentlige Fortæren, hvor interessant den end i og for sig kan have været for de Fortærende; tvertimod overspringe vi denne, idet vi da atter gjenoptage Traaden i det Øieblik, Hr. Hofekræmmer Lassen reiste sig for at byde sine Gjæster Velkommen.

„Med det Samme, jeg byder Dem Velkommen, de Herrer og Damer, maa jeg maaske takke Dem for den Opmærksomhed, De har vist mig og mit Hus. Jeg er ikke Taler og heller ingen Yndet af mange Ord; en simpel Tak, der kommer fra Hjertet, mener jeg, kan gjøre det. Maa jeg altsaa ha'e den Ære at takke de Herrer og Damer og drikke et Glas med Dem!"

Et almindeligt Klinkeri henne ved Talerens Plads paafulgte.

Da Skaalen var drukket, fortsatte man Nydelsen af Desserten. Meningen var nu, at Begivenheden skulde slaaes fast, at Festens Hovedskaal med andre Ord skulde udbringes, og at den skulde udbringes af

en Notabilitet, følte Enhver. Major Rasmussen følte det mere end nogen Anden, og han følte tillige, at han var den Notabilitet, til hvem Fordringen fortrinsvis kunde stilles. I meget lang Tid havde derfor Hr. Majoren siddet umaadelig taus og dybsindig stukket til et Stykke Iskage. Han erindrede sig Momenterne i sin Tale. Forat Ingen skulde fatte Mistanke herom, brast han af og til saa smaat ud i Latter, idet han sikkert stolede paa, at En eller Anden nok havde sagt noget Morsomt. Saa var det jo indlysende for Enhver, at det saamæn var langtfra ham at sidde og speculere paa oratoriske Sving!

Desserten var imidlertid tilende, og endnu havde han ikke gjort Mine til at ville reise sig, skjøndt Forventningen var paa det Høieste. Saa bød Hr. Petersen Isen, idet han reiste sig og i flydende Fart begyndte:

„Jeg havde troet, at en Værdigere end jeg —"

„Ja, tillader De, Høistærede?" tilraabte Majoren ham, idet han paa samme Tid med Haanden gjorde en afværgende Bevægelse, der bragte den selvbeskikkede Taler til at sætte sig ned.

Majoren vilde dog ikke for Intet have gjort sig al den Uleilighed med Memoreringen.

„Det er en skjøn Aften denne Aften," begyndte han.

„Jaften!" hviskede den morsomme Petersen, der var ærgerlig over, at Ordet var taget fra ham.

„Vi er her samlede for at glæde os sammen

med glade Forældre, der har opfostret en Søn, der har gjort et Skridt her i Livet."

„Det er godt gaaet!" hviskede atter Petersen, den vittige Hund.

„Og et betydningsfuldt Skridt har han gjort!"

Taleren saa til alle Sider som for at forvisse sig om, at Ingen vilde benægte dette. Da ingen Saadan fandtes, fortsatte han:

„Det er et Skridt, hvis Betydning vi ikke kunne underkjende. Han er traadt ind i Fædrenelandsforsvarernes Kreds; han har stillet sig i Række med de Helte, der kæmpede ved Frederits og ved Idsted, han har lovet sit Fædreneland, om fornødent gjøres, da selv at kæmpe i lignende Kampe mod slesvigholstenske Oprørere og forløbent tydsk Kjæltringepak, og en Søn, der har gjort saadanne Løfter, kunne vi forstaae, at hans Forældre glæde sig over og ere stolte af — ja, stolte af, siger jeg."

„Det er godt sagt!" hviskede den ufortrødne Petersen, der naturligvis mente, at dette ogsaa var godt sagt.

„Til det Skridt, Du her har gjort, ønsker jeg Dig til Lykke, Emil; jeg hilser Dig som Vaabenbroder i de Rækker, i hvilke jeg selv staaer."

„Er det ved Borgervæbningen, Emil er bleven Lieutenant?" spurgte Petersen med fremhyklet Overraskelse.

„Nei, gu' er det ikke ved Borgervæbningen!" udbrød Lieutenanten krænket.

„Kaster Du Brag paa Borgervæbningen?“ spurgte Majoren ved samme; „Du maatte ønske Dig til Lykke, hvis Du var Officier ved Kjøbenhavns Borgervæbning, men Du kan skyde en hvid — naa! jeg vil ikke forivre mig; jeg gaaer derfor videre i min Tale. Jeg ønsker Dig til Lykke paa Din Fremtidsbane! Du vil møde mange Hindringer, men jeg haaber, at Du vil have Kraft til at besejre dem. Det er en stolt Vei, den, paa hvilken man lever og dør for Fædrenelandet! Han leve!“

„Men han skal jo ogsaa dø, syntes jeg, han sagde,“ bemærkede sluttelig Petersen halvhøit, medens der raabtes Hurra og klinkedes paa det Tapreste. Majoren tilsendte ham et sønderknusende Blik, idet han med den venstre Haand slog paa sit Kaardehefte. Denne Gestus, troer jeg dog, nærmere var beregnet paa i al Almindelighed at skulle antyde, at han, Majoren, var en Mand, der overhovedet gik med Kaarde, end just beregnet paa at skulle lade den Kaadmundede see en Udfordring i Perspectiv. Hvorledes dette nu end af Hr. Petersen blev opfattet eller ikke, saa er saameget dog sikkert, at han blev noget taus, ja, ligesom noget ængstelig, hvoraf atter Følgen var, at han i en temmelig iøinefaldende Grad forsømte sin Borddame, Tante Petreas ældste Datter. Denne, der ellers var stadig Gjenstand for den vittige Ynglings Cour, blev i den Anledning ganske ilde tilmode og tilskrev sin Næses muligen permanent colorerede Tilstand denne Ligegyldighed. Hun maatte

forskaffe sig Visshed herom. Hendes Naboerske paa den anden Haand var Julie Lassen, til hvem hun derfor henvendte sig:

„Hør, Julle! hvordan seer min Næse ud?"

„Ligesom ellers!" lød det lakoniske Svar fra den Adspurgte, der var i meget daarligt Humeur, fordi hun til Bordcavalier havde faaet det allerundseligste af alle Familiens undselige Mandfolk.

„Jamen, er den rød endnu?"

„Ildrød!"

Dette var nu slet ikke sandt, men Frøken Julie var som sagt i daarligt Humeur, og Damerne holde som bekjendt meget af at have Lidelsesfæller, derfor skulde Veninden nu ogsaa være i daarligt Humeur. Hun opnaaede det fuldkomment. Tante Petreas ældste Datter var lige ved at græde, men Hr. Petersen mærkede Intet; han sad i ængstelig Befippelse og saa paa sin Tallerken. Nogen Udfordring kan man vel ikke egentlig antage, at han frygtede, men en Dragt Prygl var just heller ikke nogen behagelig Udsigt. Og Majoren skulde nok ikke være saa meget bange for at uddele slige Forfriskninger, naar han blev vred.

Medens vi have anstillet disse Betragtninger, var den sidste officielle Skaal, den for Vært og Værtinde, bleven udbragt og drukket, og Ordet kunde nu betragtes som frit.

Ordets Frihed blev dog ikke benyttet i noget stort Omfang. Det lod næsten til, at man følte sig trykket af den sarcastiske Petersens Nærværelse. Naar

Major Rasmussen, som dog var en anerkjendt og øvet Taler, ikke kunde gaae Ram forbi, hvorledes skulde det saa gaae en mindre øvet?

Da reiste Majorens Søn, den unge Rus, sig, purrede op i sin Hanekam og begyndte:

„Mine Damer og Herrer! Det er Dem jo Alle bekjendt, at der er Noget her i Livet, der kaldes et godt Ho'ede. Hver lille Kreds har i sin Midte et saadant godt Ho'ede, der ikke kan sige to Ord, uden at det ene maa være en Brander; det er som en Sygdom, en Betændelse, og ethvert Anfald applauderes, ethvert Indfald applauderes, ethvert Udfald applauderes, stadig med rungende Bifald i den lille Kreds. Det er derfor intet Under, at Betændelsen er incurabel; Applaus er just intet antiflogistist Middel. Til Trods for denne Brandermani, denne Brandbyld, har et saadant godt Ho'ede det dog umaadelig godt. Det er tilfreds med hele Verden, og hele Verden er tilfreds med det. Verden er jo den lille Kreds af Applauderende. Ho'edets eneste Bekymring, eneste Opgave er at vindicere sig mere Terrain, at udvide sin Verden, men Ho'ederne ere sjelden Christophori Columbi, saaat Forsøgene som oftest ere meget morsomme i deres Ubehjælpsomhed. Vi ere nu t. Ex. her iaften nogle gode Venner samlede, vi spise godt, og vi drikke godt, og vi holde Taler mere eller mindre godt, men der er Ingen af os, der vil falde paa at kritisere hverken Maden eller Drikken eller Talerne; vi er fornøiede med, hvad vi har, for vi more os,

og det ville vi have Lov til. I Paranthes vil jeg dog gjøre Tante min Compliment for den forlorne Skildpadde. Iblandt os har nu et af disse gode Ho'eder faaet Indpas, ja, det skal ikke være nogen anonym Pamphlet, altsaa: det gode Ho'ede hedder Hr. Petersen og er Silke- og Klædekræmmersvend og sidder derovre ved Siden af min Cousine. Hr. Petersen har en Kreds af Venner, og Gudbevares! disse Venner ere vist meget respectable; de bære sig ad ligeoverfor Hr. Petersen, som jeg har skildret; de applaudere Alt, hvad han kommer med, og det er der Flere end dem, der gjør. Thi Hr. Petersen er Poet, og som saadan har han ogsaa sit Publicum omkring i Sangerindepavillonerne, hvis Begeistring faaer Luft i en Udstrømning af Firskillinger. Det er derfor slet ikke saa underligt, at Hr. Petersen paa Grund af slig Furore føler sig som et særdeles godt Ho'ede, han er det virkelig — ligeoverfor Sangerinder og deres Publicum og alle Silke- og Klædekræmmerlaugets yngre Medlemmer. Det er heller slet ikke saa underligt, at Hr. Petersen ikke altid føler sig tilfreds i denne sin Verden, at han stræber efter at vinde Terrain i en anden, men — ja, her kommer Men'et — men naar Hr. Petersens Bestræbelser trædе frem paa den Maade, som vi før saae, da troer jeg bestemt, — ja, Hr. Petersen er min Onkels og Tantes Gjæst, altsaa er det i Form af en Skaal, at man siger ham sin Mening, derfor: Gid De, Hr. Petersen, naar Deres Længsel i kommende

Tider skulde drive Dem fra Deres gamle Verden henimod en ny, gid De da maa have mere Held i Deres Erobringsforsøg end iaften, thi jeg troer nok, at vi her ere enige om, at de iaften vare lidt vel keitede og lidt vel enfoldige. Gid med andre Ord Deres fremtidige Seilads imod en ny Verden maa vidne en hel Del mindre om Columba og en hel Del mere om Columbus. Derpaa ville vi tømme vore Glas!"

„Drengen har arvet mine Talegaver, det er aabenbart!" udbrød Majoren, idet han reiste sig; „det var en meget passende Skaal; den vil jeg drikke med Dem, Petersen."

Den feterede Petersen klinkede med et forlegent Smil til alle Sider, og Skaalen blev drukket. Da han derefter satte sig ned, følte han sig dog ligesom noget lettet. Vreden havde nu faaet Luft hos dem, han havde fornærmet; der var nogen Sandsynlighed for, at det vilde være forbi dermed, og en tung Sten — med Runeindskriften: en Dragt Prygl og et Par knyttede Hænder i Hautrelief — var væltet fra hans Hjerte. Han begyndte ogsaa paany at conversere sin Borddame med temmelig Livlighed, hvorved hun lidt efter lidt syntes at glemme de nedslaaende Betragtninger, hun havde siddet og anstillet over Kvindens Stilling i Samfundet især naar Kvindens Næse er tilbøielig til at rødme om Vinteren.

Ovenpaa denne Tale udbredte der sig i det Hele en større Livlighed over Forsamlingen. Den unge

Talers Ytring, at her kritiseredes ikke, syntes at have givet Adskillige Mod, hvorfor en Uendelighed af Taler og Skaaler paafulgte. Majoren udbragte blandt Andet en Skaal for Danmarks Land- og Søværn, som man nu ganske sikkert vilde faae Brug for. Han havde netop iaften seet i „Berlingske", at store Indkaldelser skulde skee. Han henvendte nogle opmuntrende Ord til Emil i den Anledning, da han ansaa det for utvivlsomt, at han jo kom derover. Det, at Dannevirkestillingen skulde sættes under Vand, som han havde hørt, mente han, var et utvivlsomt Bevis paa, at nu blev det Alvor.

„Nei! skal den sættes under Vand?" jamrede Fru Lassen, „og der skal Emil over, og Du kan jo ikke svømme, vel Emil?"

„Nei, ikke synderligt."

„Ja, er det ikke rædsomt! saa vil de ikke blot skyde min Dreng, men drukne ham ovenikjøbet."

„Aa lille Mama, jeg anskaffer mig et Redningsharnisk; det beskytter baade mod Ild og Vand."

„Ja husk bare det."

En vis Melancholi bemestrede sig for en kort Tid særlig de kvindelige Gemytter. Man kunde aabenbart ikke ret forsone sig med den Tanke, at det kjønne unge Menneske med den pæne Uniform skulde udsættes for en Forening af Ildens og Vandets ødelæggende Kræfter. Havde det været i Rom, Familiefesten var bleven afholdt, saa tvivler jeg ikke paa, at Fru Lassen og hendes nærmeste Slægt vilde

have betragtet det som et rent Held, hvis Staten havde decreteret: Æmilium aqva et igni interdicendum esse, skjøndt dette i og for sig i sin Tid i al Fald ikke blev anseet for noget Gode.

Den trykkende Stemning tabte sig dog for en stor Del, da Helten reiste sig op og med megen Livlighed takkede for al den Opmærksomhed, man havde vist ham. „Der var slaaet Appel, og Ingen havde vægret sig ved at møde paa Allarmpladsen, og det var smukt af dem." Han udtalte dernæst med freidig Røst, at han „paa Ære heller ikke skulde svigte, naar Trommen i sin Tid kaldte sammen, hvor det gjaldt noget Andet end forloren Skildpadde og Krandsekage. Og endelig vilde han udbringe Selskabets Skaal."

Den blev drukket, hvorpaa Værten gav Signal til, at man skulde reise sig. Det skete, og nu blev man Vidne til en ganske mærkværdig Begjærlighed efter at trykke Hosekræmmerens og hans Frues Hænder. Man krydsede og krydsede for at naae hen til dem; det var et fuldstændigt Korstog, der dog tilsidst fik Ende.

Hvad der nu gik af den gamle, gemytlige Hosekræmmer, det maa Vorherre vide, men han maa formodentlig have drukket vel meget, thi ikke saasnart vare Taksigelserne forbi, førend han beordrede den ene af sine Døtre til Fortepianoet for at spille en Polka, hvorefter Manden i aabenbar Forglemmelse

af sin tidligere Omhyggelighed for Lofterne tog Fru Majorinden om Livet og polkerede frem med hende.

Et fortræffeligt Exempel til Efterlignelse!

Snart stod hele Salen i Et; der var en Puffen og Støden og Tumlen, som kunde søge sin Mage. Petersen foer om som en Rasende; man havde villet bestride hans Hovedes Dygtighed, nu fik man en Formodning om, at han vilde spørge Publicum, om det ogsaa havde Noget at indvende imod hans Ben. Forresten forsvandt Individerne i Forvirringen, saaat Historieskriveren vanskeligt vil kunne berette noget Særligt om den Enkelte, førend Klokken slog to, Dandsen ophørte og med den hint Chaos.

Det var paatide at tage hjem, og Damerne gik derfor ind i de indre Gemakker for at tage Tøiet paa.

Den halve Time, dette rigeligt optog, benyttede Herrerne paa bedste Maade, idet de drak adskillige private Glas med hinanden. En sjeldent kjærlig Forstaaelse indtraadte, alt eftersom Punschen svandt i Bollerne. Major Rasmussen gik saaledes hen til Petersen og spurgte ham, om de ikke skulde drikke et Glas sammen.

„Jo, det vil smigre mig overordenlig," læspede den bukkende Petersen, der saa sjæleglad ud.

Majoren fandt det passende at sige nogle pæne Ord i den Anledning, og han begyndte derfor at erklære, at „han altid havde fundet, at Petersen var en Fandens flink Fyr, som han holdt meget af, men

iaften havde han rigtignok været noget forbandet næsvis —"

„Men tillad mig, Hr. Major —" sagde Petersen.

„Ja, det kan nu ikke nytte Dem Noget, Hr. Petersen; De har været noget næsvis iaften, men jeg er ikke nogen uforsonlig Charakter, Petersen, jeg anseer Dem for en meget flink Fyr og en ganske raff Gut alligevel — vil De drikke Dus med mig?"

„Ja, der var da ikke Noget i hele Verden, Petersen heller vilde," og saa drak de Dus.

Man vil maaske være tilbøielig til at antage, at dette Sidste opvakte stor Forbauselse imellem de andre Herrer, og dog var dette ingenlunde Tilfældet; der var ikke En, der lagde Mærke til Afslutningen af hint Fostbroderskab. Alle vare de nemlig beskjæftigede omtrent paa lignende Maade. Det var en ganske paafaldende Masse Flinkhed og Dygtighed, de Herrer havde opdaget hos hinanden indbyrdes, og den megen Agtelse, de følte og udtalte for hinanden var paa Grund deraf let forklarlig.

Da Damerne havde faaet Tøiet paa og kom ind for at gaae, traf de deres Chapeaubas i en behagelig munter og rødmusset Tilstand, og saa vare de Allesammen Dus.

„Hvor er det, Du boer, Major?" spurgte saaledes Petersen.

„Ha! Ha! Ha!" grinte den Adspurgte, „hvor han kan rime, Fyren; jeg boer forresten ved Vestervold."

„Jeg syntes det nok; saa kan vi følges ad, for jeg boer i Larsleistræde."

Det lød ganske vist pudserligt at høre denne Samtale imellem Majoren og Petersen, der havde været svorne Fjender, dengang Damerne gik ind for at tage Tøiet paa; men disse syntes dog slet ikke at undre sig derover. Det var nok i det Hele Skik og Brug, at Herrerne altid vare Dus, naar de gik fra Hosekræmmeren. Derfor sagde de ligefuldt „De" til hinanden, naar de næste Gang mødtes, og kom de atter senere sammen ved en festlig Leilighed, saa drak de igjen Dus, stadig erindrende hinanden om, at det var tredie eller fjerde Gang, og „nu skulde det da være Alvor."

Jeg har tidligere fortalt, at den Lassenske Slægt havde sin Force i Kvinderne, som udgjorde det største Antal af de Tilstedeværende. Disse Kvinder skulde nu følges hjem, men Herrerne syntes i deres livlige Tilstand hverken at erindre sig hin Pligt eller at have det rette Blik paa dens Behageligh ed. Imellem Damerne indbyrdes hvisked es der meget herom. Man henvendte sig til Fru Lassen, der som Husfrue bedst kunde bringe det precaire Thema paa Bane.

„Aa, Hr. Petersen," begyndte Fruen resolut.

„Min Frue! jeg er Deres ydmyge Slavetamp," svarede Petersen, der var meget oprømt.

„Det var da rart, for jeg vilde netop lægge Beslag paa Dem; De boer jo ude ad Østerport til?"

„Nei, min Frue, jeg boer i Larsleistræde, men

jeg be'er Dem ugenert at gaae ud fra, at jeg boer t. Ex. ved Slukefter."

„Nei, saa faaer det at være det Samme," ytrede den diplomatiske Hofekræmmerske.

„Paa ingen mulig Maade, min Frue! jeg forbrer bestemt, at man ikke tager nogetsomhelst Hensyn til hin latterlige Tilfældighed, at jeg for Øieblikket boer i Larsleistræde; muligen flytter jeg snart ud paa Østerbro."

„Det var blot min Søster, Bine, der boer ude ved Trianglen —"

„Og som vilde tage tiltakke med mit Følgeskab. O, min Frøken! hvorledes skal jeg tolke Dem min Erkjendtlighed for Deres smigrende Valg, hvorledes —?"

„Nei, jeg tillader det paa ingen mulige Maader, Hr. Petersen," sagde den aldrende Frøken Bine bestemt.

„Min Frøken —"

„Jeg kan saa godt gaae ene," tilføiede Frøkenen.

„Men jeg, som Cavalier, kan ikke tillade det," sagde Petersen, og det lykkedes ham da ogsaa at afvæbne Frøkenens Indsigelser.

Ved Hjælp af lignende siffige Maneuvrer fik Fru Lassen snart de forskjellige Herrers respective Marcher ad Nørre-, Vester- og Østerport forandrede henholdsvis til Excursioner ad Øster-, Nørre- og Vesterport, og alle Damerne vare forsynede med Følgesvende.

Haandtryk og Kys udvexledes nu efter en større Maalestok, Taksigelser for den overordenlig behagelige Aften udtaltes, de indstændigste Opfordringer til „snart at see op og ta'e Børnene med" krydsede hinanden i Luften, tungsindige Beklager udstødtes om, at man „skulde vadske i denne Uge," Hilsener — „naar Du skriver næste Gang" — sendtes til Jette, Mette, Bette, der befandt sig rundtom i den danske Stat o. s. v., o. s. v., og da man paa denne Maade havde tilbragt et godt Qvarter paa Trappen, saa skiltes man endelig under en Krydsild af: Tak! — Tak! — Tak selv! — Tak! — Godnat! — Hils hjemme! — Tak! — God rolig Nat! —

Pepita de Oliva.

(En Reminiscens.)

Har I hørt om Tryllelandet
Bag de høie Pyrenæer,
Om den klare Guadalqvivir
Og de dunkle Mandeltræer,
Om den rene Azurhimmel,
Om Murisens Heltefærd
Og om Granadas Alhambra? —
Har I ei, saa hør det her! —

Men vist har I hørt om Landet,
Hørt om disse „spanske Piger,"
Dem, om hvilke „Rygtet siger,"
At „de lytter ei til Smiger;"
I har hørt og om Arancuez,
Ikke sandt? — I huske Klagen,
Denne velbekjendte Sorg: „Sie
Sind vorbei, die schönen Tagen!" —

Der paa Andalusiens Slette,
Hvor de høie Palmer staae,
Der, hvor Flodens Bølger rulle
Dybe, klare, mørkeblaae,
Ligger Spaniens Pryd, Sevilla,
Dalens Perle! Maurers By!
Som en Mø bag Dadlens Blade
Skjuler den sig, skjøn og bly.

Midt i Staden er Alcazars,
Forhen Maurerfyrstens Slot,
Der har Chalifatets Skjønne
Deres vilde Dandse traadt,
Der endnu — saa lyder Sagnet —
I den blege Maanes Glands
Svinger sig en Skare Kvinder
I en let og luftig Dands.

Det er underskjønne Houris,
Som fra Himlen stige ned
For at træde Fortids Dandse
Der, hvor deres Liv hengled.
Deres friske, fulde Kinder
Krandses af det sorte Haar,
Der de skjønne Dandserinder
Om de hvide Skuldre slaaer.

Hiſt ved Guadalqvivirs Bredder
Gaaer en Yngling, rank og bleg,
Han har ſeet de ſkjønne Houris,
Han har ſeet den lette Leg.
Don Oliva er fortryllet,
Der er Flammer i hans Indre,
Han vil fange en af hine,
Hun ſkal Hjerteſaaret lindre.

Maanen lyſer over Jorden,
Natten løfter ſine Vinger.
I Alcazars gyldne Sale
Sig den lette Skare ſvinger —
Don Oliva ſtyrter ind i
Kredſen, griber en af hine.
Hvad mon den Forvovne venter? —
Undergang, ja — Død og Pine!

Nei, hver Houris brat forſvinder,
Ene bliver hun tilbage,
Som Oliva driſtig røved';
Han ei hører hendes Klage —
„Sjeldne Perle! Stands Din Taare!
O, Du til min Elſkov lytte!" —
Fra Alcazars Søilehaller
Fører han det ſkjønne Bytte.

Mellem Slottets høie Buer
Spreder sine ædle Grene
Ud Platanen, høi, ærværdig,
Over Gaardens Marmorstene.
Didhen Don Oliva leder
Maurerfolkets mørke Datter,
Hende Kys paa Panden trykker,
Hende kjækt om Livet fatter.

Men fra Diets Diamanter
Vælde stride Taarestrømme,
Hun vil ikke høre paa de
Ord saa fagre og saa ømme. —
Sydens Letsind snart dog seirer,
Taaren tørrer, Sorgen svinder,
Smilet throner lyst og skjælmsk paa
Hendes friske, røde Kinder.

Og Pepita lytter til den
Kjække Ynglings fagre Ord,
Og hun lytter til en Sang fra
Et usynligt Søsterchor;
Snart hun sig i Dandsen svinger,
Ei hun føler sig forladt,
Medens Sangen sælsomt klinger
I den maanelyse Nat:

„Du skal ikke græde,
Du, vor Søster kjær!
Vi er jo tilstede,
Om Dig fjernt og nær.
Trygt Du paa os stole!
Flygt Du kun afsted!
Dands Du kun „El Ole"!
Vi vil dandse med.

Vi vil følge Legen,
Gjøre let Din Fod;
Du er jo vor egen,
Lille Søster god!
Glandsen i Dit Øie,
Krandsen om Dit Haar
Vil vi passe nøie
Paa, hvorhen Du gaaer."

Og hun svæved' ud i Verden
Over Bjerge, over Sletter,
Alle lytted' henrykt til de
Lystelige Kastagnetter.
Man for hendes Fødder flokkes,
Snart en Verden hun bedaarer,
Og forhøiet Liv hun gyder
I de søvnigt træge Aarer.

Diet straaler! Barmen bølger!
Roser farve hendes Kind!
Og de mørke Lokker flagre,
Fængslende saa mangt et Sind.
Se! de snoe sig ned ad Nakken
Lig en Flok af sorte Slanger
Og fortrylle Sydens varme,
Ja, og Nordens kolde Sanger.

Tambourinen, Kastagnetten
Lyder hele Verden om,
Mens omkaps al Ungdom sværmer
Med al Verdens Alderdom.
Se Studenten juble hist og
Videnskabens satte Grandsker, –
Se! hvormed sin Vei hun mærked':
Visne Blomster! sprængte Handsker!

Hør det tordnende „Da Capo"
Fra et helt Europas Daarer!
Hør de raslende Visitkort!
Klirrende Pariserkaarder!
Hør dem raabe, Smaa og Store:
„Casta diva! viv' evviva!
Een er ikkun Terpsichore,
Een Pepita de Oliva!"

Ak, forbi! — forstummet er de
Muntre Dandsemelodier,
Tambourinens Kalveskind er
Slunkent, Kastagnetten tier.
Hun forsvandt! — Hun muligt atter
Nyder nu de tabte Glæder
Mellem Houris hist i Himlen. —
Ak! Pepitomanen græder.

Muligt at hun atter dandser,
Hvor Alcazars Borg sig hvælved'
(Nogle si'er, hun tog til Homburg,
Altsaa til et Spillehelved').
Dog, om hun til Himlen drog, —
Efter Rusen har vi sovet —
„Himlen gav, og Himlen tog,
Himlens Navn det være lovet!"

Niels Jespersens Skaal!

„Og dette skal være Niels Jespersens Skaal!
Hurra!"

lød det jevnlig i tordnende Chor ud fra Landsbyens overfyldte Krostue;

„Og Skam faae den, som ikke
Niels Jespersens Skaal vil drikke!"

lød det videre med en Trudsel, som forresten var ganske overflødig. Man behøvede blot at kaste et løseligt Blik henover de Forsamlede for øieblikkelig at overbevise sig om, at Ingen af dem vilde være skammelige nok til at demonstrere imod Niels Jespersen derved, at de ikke skulde ville drikke hans Skaal. Der var noget saa mærkværdig Tørstigt udbredt over dem Allesammen.

Men hvem var da Niels Jespersen? — Ja, det var naturligvis ham, der betalte Gildet, og forresten var det den tykke, rødblissede Mand, der sad for Enden af det sølede Bord, hvis Eier han var, det var nemlig Kroværten med andre Ord.

„Du er en Stadsmand, Jespersen!" fortalte en

af Forsamlingen samme Herre; „maa jeg drikke et privat Glas med Dig?"

„Jeg er Vidne!" — „Jeg er Vidne!" raabtes der fra forskjellige Kanter.

„Vi er' Alle Vidner!"

„Og dette skal være Niels Jespersens Skaal!
Hurra!"

lød det enstemmige Chor paany, og ak! jo oftere det lød, des mere melancholsk saa Jespersen ud, og det var slet ikke saa underligt, thi jo oftere de drak hans Skaal, des oftere drak de Glassene ud, og det var ham, der maatte lade dem fylde igjen. Han var i Sandhed overvældet af alle disse Æresbevisninger, som han selv maatte betale.

Af Naturen var Jespersen nemlig ikke egentlig rundhaandet, han var tvertimod temmelig paaholdende. At han hin Aften var kommet til at tractere, laa i, at han var taget ved Overrumpling, ja ligefrem ved Overrumpling. Dette hang saaledes sammen:

Jespersen gav Credit, det vil sige til dem, om hvem han vidste, at de vare nogenlunde solide. Landsbyens Skræder, der forresten saa alt Andet end solid ud, havde derved faaet en temmelig stor Regning paa Halsen. En skjøn Dag henvendte han sig desaarsag til sin Creditor, Kromanden, hvem han bad om paa Afbetaling at tage imod en Lotteriseddel til et Brunswigerlotteri. Efter nogen Overveielse gik denne ogsaa ind derpaa, men da Skræderen var gaaet, ærgrede han sig dog meget stærkt over sin

Letsindighed. Vi ville senere faae at see, at det fra hans Standpunkt slet ikke vilde have været for meget, om han havde ærgret sig ligefrem kulsort.

Flere af Gjæsterne, der ligeledes stode „skrevne", trøstede den stakkels Mand saa godt, de formaaede; de udtalte som en nogenlunde sikker Formodning, at han nok vilde vinde paa Sedlen.

„Han var jo altid saadan en heldig Kantøffel!" var et af deres Argumenter.

Selv vilde han slet ikke indrømme dette, for Sedlen var naturligvis ikke en Døit værd. Midt under Discussionen herom forivrede den letsindige Mand sig i den Grad, at han ytrede: „Hvis jeg vinder en dansk Skilling paa den Seddel, saa slaaer jeg en Streg over hele Jeres Regnskab, ligesom jeg vil gjøre over Skræderens, og saa gi'er jeg endda ligesaa Meget, I kan æde og drikke paa en Aften!"

„Det er et Ord, Jespersen!"

„Ja, gu' er 'et det!" svarede han trodsig.

Trækningen venit, Tallet vidit, Jespersen vicit! 20 Rd. havde han vundet; det var jo ikke Meget, men dog en Del mere end Skræderregningen beløb sig til. Han gik ganske stille af med det og troede nu, at den hellige Grav var velforvaret, som han senere fortalte.

Men en skjøn Aften traadte Sedlens oprindelige Besidder ind ad Døren.

„Du har jo vundet, Jespersen!" udbrød han øieblikkelig, „og Du har ikke talt om det; fy, Jes-

persen! Du troede nok ikke, at jeg kunde huske Numrene?"

Kromanden blev noget lang i Ansigtet; han havde aabenbart gjort sikker Regning paa Skræderens svigtende Hukommelse. Han tilbød ham 5 Rd. for at tie stille med det til de Andre, men denne uegennyttige Sjæl vilde ikke lade sig „underkjøbe." Hans Regning var nu rigtignok paa henved 6 Rd., saaat Tilbudet i og for sig ikke var saa overordenlig gunstigt, da Regningen jo senere skulde slettes.

Skræderen fortalte altsaa Historien rundt omkring, og enten Jespersen nu vilde eller ikke, saa maatte han staae ved sit Ord, „for der var Vidner paa 'et."

Derfor flød den næste Aften Punschen i Strømmevis inde i Kroen, derfor gik Cigarkasserne lystig rundt, derfor sang man jevnlig:

„Og dette skal være Niels Jespersens Skaal!
Hurra!"

Og derfor reiste Skræderen sig op og talte, som følger:

„Gode Venner og Medborgere! Vi har altid været enige om, at vor fælles Ven, Jespersen, ikke var nogen flot Karl, han var netop en lun Rad, mente vi, en rigtig sveden Kamel! Men vor Ven, Jespersen, er justement en flot Karl, det har han vist iaften ved at tractere os med al denne gode Mad og deilige Punsch, som nu forresten gjerne kunde være noget stærkere, — ikke sandt?"

Jo, det mente de nok, den kunde, udenat den derfor løb til Hovedet.

„Hører Du det, Jespersen?" fistulerede Skræderen videre, „den kunde gjerne være stærkere; men det er nu ligemeget, Du er en flot Karl alligevel, og derfor skal vi ogsaa nok drikke Din Skaal no'en Gange endnu."

Jespersen takkede, men lod ellers slet ikke til at sætte den tilbørlige Pris paa disse Hædersbevisninger, der truede med at blive chroniske.

„Seer Du, min Ven, Gildet har Du jo rigtignok givet, og derfor takker vi Dig, men nu kommer vi til den anden Del af Dit Løfte, Du ved nok, det med Regnskabet."

„Nei, hør! ved I hvad, det er for galt!" brølede den forpinte Kromand med Fortvivlelsens Energi; „jeg har over 70 Rd. tilgode, og jeg har kun vundet 20, hvor skal jeg saa —?"

„Et Ord er et Ord!" afbrød En ham, idet han med meget Held gjorde Brug af det logiske Identitetsprincip.

„Et Løfte er ikke noget Mundsveir!" tilføiede en Anden, der vilde vise, at Contradictionsprincipet ogsaa kunde finde sin Anvendelse her.

„Men Herregud!" mente den flotte Jespersen i al Ynkelighed, „jeg behøvede jo egentlig slet ikke at have givet Jer dette Gilde, for jeg lovede det kun, hvis jeg vandt en dansk Skilling, men det er jo bare Brunswigere, jeg har faaet."

„Ja, Du er et godt Ho'ede, Jespersen; om lidt skal jeg ogsaa udbringe Din Skaal," sagde Skræderen trøstende, „men kom nu bare frem med den sorte Tavle."

„Frem med den sorte Tavle, Jespersen!"

Det nyttede ikke, at han bad saa bønligt for sig; han maatte frem med Tavlen, og han maatte give Absolution for alle de syndige Snapse og Thevandsknægte, som stode optegnede i Form af Dalere og Marker.

Han var overordenlig ilde tilpas.

Men Jubelen var almindelig. Der var kun een Mening om, at Jespersen alligevel var en flot Karl, skjøndt han var grædefærdig ved at see alle de Boller, som efterhaanden bleve tømte.

„Der kom Du godt op at kjøre, Jespersen!" var man ondskabsfuld nok til at fortælle ham, medens man paa samme Tid raabte paa: „Mer Punsch!"

„For dette skal være Niels Jespersens Skaal!
Hurra!"

„Lutter Ynkelighed!“

Viens-t'en, l'ami, nous pleurerons ensemble
En attendant un meilleur avenir.
Debreaux.

„Verden er en Jammerdal!“ og „Situationen er elendig!“ ere to Sætninger, hvis almene Gyldighed kun yderlig Faa ville bestride. Allerede Heraklit var paa det Rene hermed, og derfor græd han, det gamle Skrog. Demokrit fandt nu vel til Gjengjæld det Hele uhyre grinagtigt, men det var jo netop den uendelige Mangfoldighed af elendige Situationer, han lo af, det var jo netop Verdens Jammerlighed, der stod i denne inderlig comiske Belysning for ham. Og nu i vore Dage — skulde Situationen virkelig have forbedret sig, skulde Verden desaarsag nu vise sig som Jammerdal i ringere Grad end fordum? — o nei! ædle Optimist, der troer Sligt, spørg t. Ex. alle de slesvigske Embedsmænd, der gaae ledige paa Torvet, spørg Augustforeningens store Formand, der maatte sætte sig ned i Casino, spørg Casinos ulykkelige Actionairer, spørg — ja, spørg kort sagt, hvem Du vil, og overalt vil Du

høre den samme hjerteskjærende Klage. At en enkelt Reserveofficier, der er kommet ind i Linien og dessaarsag betragter sig selv som den, der er anbragt paa den grønne Gren, at en slig Lykkens Pamphilius er i den syvende Himmel, siger Intet; en saadan Undtagelses mulige Benægtelse er af liden Betydning; for den store Menneskehed er Situationen i Sandhed elendig og Verden en Jammerdal.

Jeg for mit Vedkommende har nu saa at sige a priori været bekjendt med hine Sandheder, jeg kom nemlig to Maaneder for tidligt til Verden, og er det end ofte senere i Livet ret behageligt at komme for tidligt heller end for sent, saa er det paa Æresord desto ubehageligere at komme for tidligt ved den Leilighed.

Skjøndt jeg var ren som et nyfødt Barn, blev jeg dog lagt i varmt Vand og pidsket med Sæberis; da jeg var strammet lidt op ved Hjælp deraf, kom jeg i Bomuld, og der laa jeg i et længere Tidsrum, og jeg troer næppe, Nogen vil fortænke mig i, at jeg adskillige Gange i Løbet af denne Bomuldsperiode af mit Liv tænkte ved mig selv: „Det er saamæn en overmaade vakker Situation, Du her er kommet i!" o: „Verden er en Jammerdal!" At jeg ikke bestemt formulerede disse pessimistiske Aphorismer, ligger ganskt simpelt deri, at jeg ikke dengang var det danske Sprog fuldkommen mægtig.

Jeg blev omsider taget ud af Bomulden og fik en Plads ved min Moders Bryst, hvor jeg skal have

vist mig som en afgjort Fruentimmerhader, idet jeg med megen Energi dels rev, dels bed i hendes Alabasterhøie.

Menneskет er jo af Naturen et Rovdyr.

Aarene rullede, og man blev i Familien enig om, at jeg skulde begynde at gaae; min Tante tog mig i den ene Haand, min Moder i den anden, og jeg gik; man slap mig, — og jeg faldt. I nogen Tid gjentog dette Phænomen sig, jeg faldt stadig, og nu begyndte Familiens ældre Medlemmer at undre sig over, at jeg ikke kunde gaae; de kunde nemlig gaae Allesammmen. Ja, de vare virkelig meget morsomme! Havde jeg havt deres Ben, kunde jeg vel ogsaa nok have gaaet, det er i og for sig ikke nogen stor Kunst, men naar man er kommet to Maaneder for tidligt til Verden og saa har tilbragt disse indvundne to Maaneder i varmt Vand, af og til vederkvæget af et Sæberis, saa er man sandelig noget mat i Sokkerne, og naar saa tilmed det Par Ben, der staaer til Ens Raadighed til Løsningen af Opgaven, ikke som den rette Linie er den korteste Vei imellem to Punkter, men meget mere den størst mulige Omvei — jeg var nemlig ganske overordenlig hjulbenet — saa er det slet ikke saa paafaldende, forekommer det mig, at Opgaven mislykkes.

Dog — Tiden, der jevner saa mange Uregelmæssigheder, Tiden, der retter saa meget, tog sig ogsaa af mine Ben, og da de ud fra deres oprindelige Cirkelform lidt efter lidt nærmere antoge Ellipsens

Charakter, og jeg paa samme Tid havde faaet mere Stivhed i Kroppen, bevirket ved kraftigere Kost end mit første Livsaars, saa faldt det mig ikke længere saa vanskeligt at gaae. „Jeg gjorde gode Fremskridt," sagde min Tante, hvilket slet ikke smigrede mig, da jeg ogsaa var mig en vis Færdighed i at gaae bagelænds bevidst.

Men der er andre Vanskeligheder, der skulle beseires, inden man kan kalde sig et dannet Menneske.

Den næste, jeg stødte paa, var Bogstavet „l".

Let vil man ikke kunne gjøre sig et Begreb om de Kvaler og det Tungevrid, som den velsignede Consonant har forvoldt mig. Jeg nærede nu engang den Mening, at Lyden „n" var den adæquate Betegnelse for Bogstavet „l", og den er jo vitterlig nok gal. Men ogsaa denne Vildfarelse fik en kraftig Villie omsider Bugt med, hvilket forsaavidt er underligt nok, da jeg jo, saalænge jeg gik i denne Vildfarelse, slet ikke havde nogen Villie, men kun en „Vinnie"; denne viste sig dog at være god nok til at hjælpe mig til en Villie.

Ak! for den opvoxende Yngling er Vanskelighedernes Antal Legio. Dette gik ret op for mig, da jeg kom i Skole og man gav mig et Schema, hvorpaa der stod anført: Skrivning, Læsning, Tabel, Regning, Hovedregning.

Tanken svimlede! En Uendelighed af Problemer laa for Øiet; foreløbig var der fem, om hvis Løsning jeg ikke havde nogen Anelse, og naar de engang

— først sent rimeligvis — vare bekymrede, saa vilde der strax være et nyt Hold tilstede og saa fremdeles.

Da jeg senere læste om Spartanerne i Passet ved Thermopylæ, der fældede Tusinder af Persere og atter Tusinder og atter Tusinder, uden at de spurde mindste Lettelse ved hint Mandefald, da de persiske Soutiens'er bestode af Millioner, da kjendte jeg den fortvivlede Følelse, der maa have opfyldt hine Helte; jeg havde selv engang staaet opstillet foran en saadan tiltagende, men alt Andet end tiltalende Række af Persere.

I den græske Mythologi er der ogsaa en Historie om Hydra, der havde en Del fæle Hoveder, som efterhaanden bleve kappede, for dog strax at voxe ud paa en Frist. Den Mythe har jeg altid tænkt mig digtet af en aandrig Skoledreng, der saa har ladet Hovederne være de forskjellige Betegnelser for Tydsk, Fransk, Mathematik, Latin, Græsk o. s. v..

Jeg begyndte nu at hugge løs paa Hovederne trods den bedste Skarpretter; jeg skrev, og jeg stavede, og jeg læste, og det, saa det knagede, men Regning og Hovedregning vare mig en Knude, jeg ikke kunde løse. Jeg har altid været noget dialektisk anlagt, og det er vist en stor Feil. Distinctionen mellem disse to Fag stødte mig derfor; Hovedregningen var aabenbart at behandle ved Hjælp af Hovedet, men Regningen, hvormed udførtes da den? — „Med Tavle og Griffel, dumme Dreng!" fik jeg til Svar.

Situationen var i Bund og Grund elendig!

Ikke Spor af sund Fornuft i Regnelæreren!

Aar gik efter Aar, flere og flere Hoveder havde jeg besørget, da kom Artium, og Hydraen stod opstillet i skjønneste Fuldstændighed for det forbausede Blik. Ikke et af Hovederne manglede.

Hvis jeg fortalte, at jeg var i godt Humeur, da Kampen skulde begynde, saa vilde jeg gjøre mig skyldig i en skjændig Løgn. Jeg havde været temmelig doven i det sidste Par Aar, saaat det Kundskabens Sværd, hvormed jeg skulde tranchere Hydraen, ikke just var saa skarpt, som det kunde have været. Det kommer jo imidlertid ikke altid saa meget an paa Stoffets „Hvad" som paa Behandlingens „Hvorledes"; jeg tog derfor Mod til mig og svingede det stumpe Sværd med saadan Færdighed, at Hydraens ene Hoved faldt efter det andet, mere eller mindre smukt afhugget, men dog afhugget.

Resultatet var en ret anstændig 2den Charakter. Jeg havde i Sandhed hugget mig igjennem, og det var jeg ikke lidet stolt af, da Thorvaldsen jo i sin Tid havde bevirket, at

„Talemaaden kom til Ære,"

vide H. C. Andersen.

Jeg var altsaa Student.

Hvilken Fylde er der ikke i disse Ord, hvilken rig Mangfoldighed af fortryllende Drømme og Forhaabninger, af unævnelig Fryd og uudtømmelig Lykfaligheb.

Jeg var nu en af disse lykkelige akademiske Bor-

gere, for hvem der ifølge Adressеavisen var udelukkende Adgang til Rus- og Pølsegilder, jeg kunde nu løse Billet hos hin mystiske „Jens", som jeg saa ofte havde læst om i samme Blad, jeg kunde nu gaae med hvid Snor og Cocarde, og Ingen vilde dog falde paa at forvexle mig med de ligesaa begunstigede Seminarister eller Veterinairer eller Barbersvende eller Forstjunkere, jeg kunde — o, jeg kunde nu tage Del i alle Livets Glæder og Goder, alle Fornøielser stode mig aabne, og af dem var det ikke den mindste, at jeg skulde see „Jens".

Inden ret lang Tid havde jeg da ogsaa gjort mig skyldig i adskillige af de Extravagancer, hvormed en saadan Begivenhed som oftest festligholdes; men det var i de gode, gamle Dage, da man havde Vægtere paa Gaden, Vægtere, der forstode at sætte Pris paa en munter Spøg. Da kjendte man ikke de nuværende Alvorsmænd med Voxdugskapper og Benskinner; da svævede ikke disse tause og lydløse op og ned ad Gaderne som ligesaamange Gjenfærd for at minde den Glade om, at Glæden var forbudt; dengang lød det: „Nu skal De min S'æl i Brummen!" og saa kom man der aldrig, nu lyder det: „Er De maaske saa artig at følge med til Stationen?" og saa kommer man der altid, om man end er nok saa uartig.

Mine Extravagancer faldt altsaa i den gode Tid og faldt derfor godt ud; de vare nu heller ikke overdrevent extravagante og heller ikke overdrevent mange.

Tiden meldte sig med sin Alvor, og jeg begyndte at læse til Examen. Paa samme Tid leiede jeg mig ind hos en Assessor Vinther, og dette gjorde Epoque i mit Liv. Denne Stedforandring bevirkede, at mit Blik atter blev aabnet for Verdens Jammerlighed, som jeg en Tid havde tabt aftigte, den bevirkede, at jeg nu med mere Overbevisningens Varme end nogensinde postulerer Situationens Elendighed.

Ja, det er græsseligt at tænke paa, og Græsseligheden bliver saameget mere græsselig, som Alt i Begyndelsen tegnede saa godt.

Jeg troede at finde et Himmerige, og jeg fandt et Helvede.

Og spørger man mig saa, hvad der forspildte mit Himmerige, saa skal jeg endda have den Ærgrelse at maatte give det umaadelig trivielle Svar, som gamle Adam ligeledes mødte med i sin Tid: en Kvinde!

Man skulde dog virkelig synes, at Verden maatte avancere lidt i 6000 Aar, men nei! stadig den samme Misère. Verden er og bliver evig en Jammerdal, især naar man ikke kan finde noget Surrogat for Kvinden, thi hun er den, der fornemmelig gjør den dertil.

Hun var nydelig! naturligvis — det er de Allesammen, det var Eva ogsaa; havde Eva været grim, saa havde vi saamæn den Dag idag gaaet og været uskyldige i det vestlige Asien og ladet os nøie med Pigeoner og Gravenstener og andre rare Æbler uden

nogensinde at være faldet paa at give os i Kast med Kundskabsæblerne.

Hun havde deilige blaae Øine, der kunde see saa bedende, saa fromt paa En, men jeg skal nok for Fremtiden vide at tage mig iagt for de fromme Øine; hun havde — aa ja, hvad havde hun ikke! hun havde Alt, hvad saadan en listig Kvinde kan have, der kan bedaare et Fæ af et Mandfolk, og jeg, jeg havde ovenikjøbet hendes Portrait over min Sopha.

Det var nemlig et meubleret Værelse, jeg havde leiet, og flere Photographier prydede Væggene. Da jeg havde boet der et Par Dage, kom Moderen til Vedkommende, Fru Vinther altsaa, ind til mig og vilde tage dem ned, efterat hun havde udtalt en Formodning om, at jeg maaske selv havde Portraiter, jeg vilde hænge op. Men det havde jeg ikke, og da Tapeterne saa viste sig at være falmede, hvor Photographierne havde hængt, saa fik de Lov til at blive hængende for at dække Pletterne. Datteren, den Listige, hende med de fromme Øine, hun var ogsaa paa Tapetet, hun havde ogsaa hjulpet til at ødelægge dette, ligesom hun senere hjalp til at ødelægge mit Hjerte, men der blev hendes Billede med Magt revet bort fra, og nu gloer Pletten, saaat Alle og Enhver kunne see den.

Jeg blev jevnlig bedt ned til Familien og altid meget vel modtaget. Assessoren udtalte oftere sin Fornøielse over mit satte og adstadige Væsen, som han

især ligeoverfor sin Datter fremhævede i Modsætning til „den Laban, den Fritz Hammers Optræden."

Denne Fritz Hammer var Elev ved Kunstakademiet og en Halvfætter til Clara; hun hed nemlig Clara — og det hedde de altid, naar de ikke netop hedde Amanda eller Angelica eller Theodora. Jeg fik senere at vide af hende, at Fritz tidligere var kommet meget til dem, men saa havde hendes Fader hørt Noget om ham, hvorefter han var bleven koldt modtaget, og saa var han bleven borte; „og det skal han sgu' ha'e Tak for!" mente Assessoren, hvorimod Clara fandt, at „det rigtignok var en Skam af Fa'er, for Fritz var virkelig saadant et rart Menneske;" — naa, saa det var han? — jeg var aldeles enig med mig selv om, at jeg uden mindste Samvittighedsnag vilde være istand til at kvæle Fritz Hammer, naar jeg kunde komme lidt godt afsted med det.

Det, der mest opirrede mig, var, at han efter Alt at dømme virkelig var en overmaade elskværdig Fyr; en Ven af mig, som kjendte ham, omtalte ham som en af de mest lovende Elever ved Akademiet; han havde levet lidt lystigt i et Par Aar, og det havde Onkelen, Assessor Binther, ikke kunnet lide, især da han iforveien havde et Horn i Siden paa Fyren, fordi han havde opgivet Studeringerne.

Han var nemlig ovenikjøbet Student, saa jeg havde ikke det Mindste forud for ham.

Situationen begyndte at antage en elendig Charakter!

Jeg kom stadig nede i Familien, og baade Assessoren og hans Frue favoriserede mig synligt, Fruen vistnok især, fordi jeg studerede Theologi og ikke drak Brændevin som „denne Fritz".

„Gudbevares!" udbrød jeg med levende Indignation, „drikker han Brændevin?"

„Ja, det ved Gud han gjør! han skal altid have sin Snaps til sin Aftensmad."

„Naa, Skaal!"

Jeg kunde forresten ikke undlade at bemærke, at Clara ikke saa videre venlig til mig den Aften. Jeg gik ifeng, ærgerlig paa mig selv og ærgerlig paa Clara, men først og fremmest paa denne Fritz. Saadan en Drukkenbolt!

Jeg husker tydelig, at jeg den Nat drømte, at jeg laa og nød Livet — det vil sige: Livet efter Døden — i Abrahams Skjød. Paa engang hørte jeg nede fra Helvedes Ild en bønlig Stemme kalde paa mig: „Hr. N. N.! Hr. N. N.!" Det var Fritz Hammer i Svovlpølen; han tørstede saa svarligen og vilde blot bede mig om en lille Snaps. Men ikke en Draabe fik han, skjøndt jeg havde en hel Karaffe fuselfri Kommenakvavit staaende paa en stum Tjener ved Siden af Abrahams Skjød. Jeg skulde lære ham!

Næste Morgen stod jeg op i et fortræffeligt Humeur. Inden jeg gik paa Universitetet, aflagde jeg en lille Visit hos min Værts for at spørge Clara,

om hun havde Lyst til at gaae med mig i Theatret samme Aften. Hun takkede glædestraalende, og begge hendes Forældre viste mig deres øienshynlige Tilfredshed med min gentile Opførsel. Havde det beroet paa dem, saa havde jeg nu maaske været deres Svigersøn.

Aftenen kom. Jeg havde gjort et udsøgt Toilet, og med Bevidstheden om to Parquetbilletter i den ene Lomme og et Par nye, lysegule Handsker i den anden, hvilket mægtigt bidrog til at give min Optræden Applomb, præsenterede jeg mig for at afhente Clara. Hun lukkede mig selv op. Min Gud! hvor var hun deilig, da hun rakte mig den lille, hvide Haand til Godaften og lod mig see de to smaa, skjælmske Smilehuller i de rødmende Kinder. Og det var mig, der havde fremtryllet disse to smaa Smilehuller, det var mig, der var deres Ophav! — det troede jeg da.

Vi gik, og hun tog mig under Armen — o! at hin Vandring kunde have varet evig! hvorfor forvandledes jeg ikke dengang til en Ahasverus og hun til min Ahasvera? Aldrig! Aldrig! skulde jeg oftere have beklaget mig over Verdens Jammerlighed — nei! thi jeg havde jo aldrig da lært den at kjende.

Men Alt gik saamæn saa lige ud ad Landeveien, at man kan blive gal ved Tanken derom; vi naaede uden nogensomhelst Metamorphose Theatret, og der i Garderoben udenfor Parquettet havde jeg det sidste salige Øieblik i dette Liv. Det var, da jeg maatte hjælpe hende den ene Galosche af hendes lillebitte

Fod og jeg knælende forrettede denne uforlignelige Pagetjeneste.

Det første Stykke, en af Heibergs Vaudeviller, begyndte lidt efter, at vi vare komne. Jeg morede mig hyperligt over de glimrende Figurer, hvorimod Claras Opmærksomhed hele Tiden syntes at være delt; hun saa sig flere Gange om i Theatret, men da jeg spurgte hende, om hun saa efter Nogen, svarede hun paa denne irriterende, undvigende, naivt-uskyldige Maade, som er Evadøtrene egen.

O, Falskhed! Dit Navn er som bekjendt: Kvinde!

Det første Stykke var forbi, og nu begyndte Odelæggelsen.

„Godaften Clara!" lød en væmmelig fornøiet Stemme mig i Øret.

„Jh, Godaften, Fritz. Skal vi træffes her? Maa jeg præsentere Dem min Fætter, Fritz Hammer? — Hr. Student N. N., som Du maaske ved boer hos os."

„Det glæder mig at gjøre Hr. N. N.s —," begyndte han, men jeg brummede truende: „Hm! Hm!" saa han forskaanede mig for den videre Udtalelse af Fornøielsen.

Jo, hun havde ordenlig kjørt i Ring med mig. Paa en eller anden underfundig Maade havde hun naturligvis faaet den Malerdreng underrettet om, at hun skulde i Theatret med mig, og saa havde han taget en staaende Parquetbillet; saa kunde han jo tage

Plads hvorsomhelst. Han stillede sig ogsaa meget ugenert ved Claras Side, hun sad netop yderst paa en Bænk, og saa gik Munden paa dem. De gjorde nogle Forsøg paa at drage mig ind i Conversationen, men jeg saa til den anden Side; jeg sad og specu-lerede paa en rigtig ondskabsfuld Vittighed, saadan en ret raffineret Spydighed, men det var mig ikke muligt at finde paa Noget. Endelig troede jeg at skulle kunne knuse dem begge; med den mest sarcastiske Mine, jeg kunde byde over, tillod jeg mig at undre mig over det mærkelige Træf, at vi netop skulde mødes her.

„Ja, det har De ganske Ret i, Hr. N. N.," svarede han uendelig ugenert, „det er meget morsomt og tillige overordenlig behageligt for mig!" og saa smilte han saa fiffig til Clara — jo, jeg saa det godt! — og hun corresponderede med hans Smil! — Det glemmer jeg hende aldrig!

Hélas! si jeune encore
Sait-on déjà trahir?

Det var meget morsomt, fandt han — aa ja, men jeg vilde dog have fundet det adskilligt morsom-mere, hvis han var bleven apoplectisk underveis til Theatret og havde maattet kjøre hjem i en Drosche, tænkte jeg rigtignok.

Tæppet gik atter op. Det var „Soldaterløier". Man skulde ikke troe, at der kunde gives saa megen Nederdrægtighed her i Verden, men saameget er dog

vist, at de loe, som om de vare pidskede, ad den arme Magister, som bliver holdt for Nar af Lieutenanten. Det var aabenbart, at jeg havde taget Magistergraden i deres Øine. Da Stykket var forbi, udtalte jeg unegtelig ogsaa min høilige Forundring over, at de havde kunnet more sig over saadant Makværk, der havde sat sig til Opgave at lade en først Lieutenant, maaske endogsaa en Reservelieutenant, triumphere over en videnskabelig dannet Mand. Det fandt de ogsaa uhyre morsomt! Saa gik det mig rigtignok for vidt. Jeg bad Clara om at sætte sig inderst, jeg kunde maaske have Lyst til at gaae lidt udenfor. Hun flyttede sig beredvillig og ventede naturligvis, at jeg nu skulde gaae lidt udenfor. Jo, nu skulde jeg strax gaae lidt udenfor, for at give hende bedre Leilighed til ugenert at kunne lesle med ham. Nei, jeg sad, og jeg sad grundmuret! Balletten, der var tilbage, fik heldigvis ogsaa Ende, og vi kom afsted, efterat jeg dog først havde maattet underrette Cavalieren om, at mine Armkræfter nok tillode mig ene at magte Claras Kaabe, for der vilde han ogsaa hjælpe med. Skjøndt denne Afvisning blev givet paa en meget alvorlig Maade, saa hang Fyren dog paa som en Burre. Han fulgte os lige til Gadedøren, hvor han var uforskammet nok til at takke mig for den behagelige Aften og række mig Haanden. Hvis jeg havde havt „Commandantens" Stennæve, saa skulde jeg nok have taget imod hans udstrakte Haand, nu vendte jeg mig blot fra ham, idet jeg beklagede min physiske Afmagt.

Da vi kom til hendes Forældres Dør, spurgte Clara mig, om de ikke maatte byde mig en Kop The?

„Nei Tak, Frøken Vinther!" svarede jeg, „De har saamæn budt mig mer end Tilstrækkeligt iaften!"

Jeg troer nok, at det just ikke var noget daarligt Svar. Hun sagde ikke Noget, og der var jo igrunden heller ikke Noget at sige dertil.

„Derimod maa jeg maaske byde Dem Godnat, Frøken!" fortsatte jeg med diabolisk Grusomhed, „og da det formodentlig er sidste Gang, jeg har den Fornøielse at være sammen med Dem, saa maa jeg maaske tillige benytte Leiligheden til at gjøre Dem min Compliment for den Snildhed, hvormed De har holdt mig for Nar. Det er ikke dagligdags at træffe paa en saadan Snedighed; men desto mere Paaskjønnelse fortjener det, naar man en sjelden Gang er saa heldig at støde paa den."

„Men Hr. N. N., Fritz og jeg —"

„Maaske De vil forskaane mig for den Combination?"

„Jeg kan forsikre Dem —"

„Spar Deres Forsikringer, Frøken," svarede jeg med tragisk Alvor; „mig røre de ikke; maaske De kan være heldigere ligeoverfor Hr. Hammer, naar Touren engang kommer til ham at blive gjort Nar af. Maa jeg ønske Dem en „God rolig Nat!""

Dette sidste Ønske var vist ikke ganske overflødigt. Man leger ikke ustraffet med en Mands hele timelige Lykke og Velfærd.

I vild Fortvivlelse gik jeg den halve Nat op og ned ad Gulvet i mit Værelse; det Eneste, mit Raseri kunde gaae ud over, var hendes Portrait, som jeg da ogsaa rev ned af Væggen og slog i Gulvet. Næste Dag maatte jeg lade sætte et nyt Glas paa. Da Klokken slog 2, gik jeg tilsengs, men ingen hu-svalende Søvn sænkede sig over de trætte Øienlaage. Søvnen flyer altid den Ulykkelige.

Da Maaneden var forbi, flyttede jeg; men jeg indlod mig ikke paa nogensomhelst Forklaringer lige-overfor de Gamle; de vare ligesaa gode som Dat-teren, for nu modtage de Labanen i deres Hus, og man siger, at han er forlovet med hende!

Forresten troer jeg nok, at de have ærgret sig over, at jeg flyttede, for jeg var en god Logerende. Han, de nu have, har ikke betalt Leie i to Maaneder, men det har de godt af!

Jeg flyttede ind, hvor jeg nu boer. Jeg trængte til Stilhed og Ro, og jeg fandt Børnecommers, Skrigen og Skraalen hele den udslagne Dag fra Værelset ved Siden af. I tre Maaneder har jeg nu befundet mig i denne elendige Situation; Smerten havde nedsænket mig i en Sløvhedens Apathi, som lod mig gyse tilbage for en ny Flytnings Anstren-gelser. Men nu er det bleven mig for broget; igaar var det rent galt, saa gik jeg ud, udenfor Vesterport, ind i en Ølhalle, hvor jeg i Fortvivlelse drak en 5—6 halve Historier, saaat jeg var helt ilde tilpas,

da jeg kom hjem. Sengen løb rundt med mig, Situationen var circulerende, men høist elendig. Idag har jeg en frygtelig Hovedpine, forbunden med Kvalme, — ja, Verden er og bliver en Jammerdal — en Katzenjammerdal!

Men jeg flytter til den 1ste.

En Festdag i Pensionsanstalten.

Der var meget travlt en Dag i Marts Maaned paa 1ste og 2den Sal i en vis Bygning i en vis Gade i Kongens Kjøbenhavn. Indenfor bemeldte Bygnings Mure florerede til daglig Brug en høiere Dannelsesanstalt, men idag stod Tærskemøllen. Det var nemlig en høi Helligdag, næstefter Pensionens Stiftelsesdag den allerhøieste, det var den Dag, paa hvilken Anstaltens Stolthed, de unge Damers Forbillede, nervus rerum paa en Maade, Bestyrerinden nemlig for første Gang havde seet Dagens Lys for en Del Aar tilbage naturligvis (hvormange — tale vi ikke om). At der ikke kunde gjøres for meget ud af en saadan Dag, vare aabenbart Alle enige om, og fra Morgenstunden af kunde man derfor være Vidne til Udviklingen af en næsten fabelagtig Energi fra Festcomitéens Side; en saadan var allerede for flere Dage siden bleven udvalgt, bestaaende af to af de ældste Lærerinder — ja, hvorvidt de vare de ældste, ved man da forøvrigt ikke; det formodes — og Pensionens „Fætter", som han kaldtes, en udmærket be-

gavet ung Mand, der studerede Theologi og skrev Leilighedsdigte. Kl. 7 om Morgenen constituerede den festproducerende Forsamling sig paa 1ste Sal. Forsamlingen, der, foruden af den ovenomtalte Comitée, bestod af fire Pensionairer, Stuepigen Emma og Karlen Søren, vedtog strax enstemmig, at de forberedende Skridt burde indledes med Skolebordenes og Bænkenes Forflyttelse fra 1ste til 2den Sal, da 1ste Sal mest passende kunde tjene til Solennitetssal. Pensionens „Fætter", der efter nogen Overveielse fik Tilladelse til at afføre sig sin Frakke, tog fat paa Bohavet tilligemed Søren, og efter en halv Times vedholdende Anstrengelser var Salen ryddet. Forskjelligt Tyende havde imidlertid indfundet sig med Grønt, Transparenter, Emblemer o. Dsl., hvilket Comitéens Skjønhedssands paa en charmant Maade vidste at anbringe, efterat først Emmas Riskost nogle Gange havde dandset op og ned ad Gulvet. Da Salen saaledes var decoreret, satte man sig ned, synlig tilfreds med Resultatet, og „Fætter" fremkom nu med en Sang, for hvilken han udbad sig de Tilstedeværendes Opmærksomhed og senere deres respective Meninger. Da dette var tilstaaet og „Fætter" havde faaet sin Frakke paa og trukket op i sin Halsklud, rømmede han sig og læste efter at have forudskikket den Bemærkning, at den upaatvivlelig vilde tage sig langt bedre ud, naar den blev sunget i Chor af yndige Pigelæber, end naar hans enlige Organ fremsagde den:

„Sku en beskeden Flok af unge Piger,
Som helt begeistret hører, hvad Du siger,
Og lytter til ethvert af Dine Ord;
Som drikker tørstig af Din Visdoms Kilde,
Som sørger for, at Intet gaaer tilspilde,
Men suger Vandet op som sandet Jord;
Og Blomster af den vaade Jord fremspire —
Din Tinding skulle disse Blomster zire."

„Overordenlig smukt!" udbrød den tilsyneladende ældste Lærerinde, en Frøken Mathiesen.

„Det Sidste er en tout à fait sublim Tanke, men et lidet Amendement, mener jeg dog, er nødvendigt," tilføiede Frøken Madsen, den anden Lærerinde, der stadig repræsenterede Oppositionen, „en Comparation mellem Bestyrerindens Ord og Vand er ikke subtil."

„Da synes jeg saamæn," faldt Frøken Mathiesen hende i Flanken, „at det er et høist tiltalende og poetisk Billede; hvad kan være smukkere og renere end rent Vand? Siger man desuden ikke: en Diamant af det reneste Vand? Taler man ikke om at drikke af Mimers Brønd? og den var da ikke fyldt med bayersk Øl, skulde jeg troe."

Dette var nu en Spydighed til Frøken Madsen, der hver Aften drak en halv Bayer, men denne lod, som om hun Intet mærkede, og sagde blot: „Naa! peut-être!"

„Men hvorvidt det derimod er passende, som De har gjort, Hr. Christiansen, at dutte vort fælles

Overhoved," vedblev Frøken Mathiesen, „tør jeg ikke saa bestemt forsvare."

„Jo, det er la licence poëtique," sagde Frøken Madsen afgjørende.

„Derimod," faldt den lille Frøken Fine ind, „synes jeg, min kjære Hr. Christiansen —"

„Ikke saa familiair, lille Fine," sagde Frøken Madsen, „men Du vilde sagt?"

„Jeg vilde sagt, at det er alt Andet end chevaleresque af Hr. Christiansen at sammenligne os med sandet Jord."

„Gud, mine Damer!" stammede „Fætter" lidt forlegen, „jeg be'er Dem — endelig ikke at misforstaae mig, det — er — for at blive i Lignelsen."

„Saa kunde De have sammenlignet os med Blomster; de skulle ogsaa have Vand."

„Hvor skulde jeg saa faae et Rim til „Ord" fra? nei, det maatte være „Jord". Men forresten, mine Damer, ere De altfor ubarmhjertige, naar De saadan sønderlemmer mine uskyldige Vers; det taaler de ikke; de maae sees i deres Helhed, ellers dufter Skjønheden bort. Jeg vil gaae videre:

„Den hilser Dig som kjærlig Lærerinde,
Den hilser —"

„Dette „den" refererer sig til „Flokken"", fortalte Frøken Mathiesen.

„Ikke „kjærlig Lærerinde", Hr. Christiansen," mente Frøken Madsen, „men „kjær Bestyrerinde"."

„Den hilser Dig som kjær Bestyrerinde,
Den hilser Dig som ægte Danniskvinde,
Den hilser Dig som Moder og som Ven —"

„Moder!" udbrød indigneret Frøken Madsen, „hvilken Bétise!"

„Det er jo det christelige Forhold, mine Damer, de staae i til hinanden, som jeg mener bedst at charakterisere som moderligt."

„Enhver Antydning af Sligt maa være langt fra os."

„Ja, ja da; saa la'er vi det være Søster."

„Den hilser Dig som Søster og som Ven;
Den ønsker Dig ret mange glade Dage
Foruden nogen Sorg og nogen Plage,
At mangen Fødselsdag maa sees igjen,
At end Du høster megen Fryd og Glæde,
Vi ønske Alle, som er her tilstede."

„Ja, Sangen er jo ellers særdeles smuk", sagde Frøken Mathiesen opmuntrende, da Oplæsningen var endt, „den kommer fra og gaaer til Hjertet."

Alle de Øvrige tiltraadte denne Mening; kun kunde Frøken Fine ikke glemme, at hun var bleven til sandet Jord.

„Nu gjælder det om at faae den skrevet af", vedblev Frøken Mathiesen; „hvis De vil overlade mig Originalen, saa skal jeg dictere den til Pensionairerne, saa skal den snart være mangfoldiggjort."

„Ja, med Fornøielse. Værs'artig!"

Efter at være blevne enige om at bortfjerne sig,

dels for at gjøre Toilet til Formiddagsvisiterne, dels for at skrive Festsange, hævede man Forsamlingen.

Frøken Mathiesen og de fire Pensionairer begave sig nu op paa Kvisten, hvor Dictaten strax begyndte. Placerede i skjønne og maleriske Stillinger kunde man nu see de unge Damer omkring paa Gulvet og paa Bordene, bevægende Staalpenne med feberagtig Il, thi Chocoladen blev serveret Kl. $11^1/_2$, og Toilettet var jo endnu ikke gjort. Imidlertid —

„Alting paa denne Jord en Ende faaer engang,
Endog Hr. Jespers Præken sidste Aftensang,"

siger Baggesen, og saaledes gaaer det ogsaa med Dictat og Toilet. Kl. 11 allerede aabnedes Døren til Solennitetssalen, og ind traadte Frøkenerne Mathiesen og Madsen i gnistrende Silkekjoler og struttende Crinoliner, fulgte af otte Pensionairer. Toget bevægede sig lige hen til Bestyrerinden, der thronede i en Fløiels Lænestol, hvor hun tog sig ud som en Dronning

„med det bepalmede, persiske Shawl kastet hen over Skuld'ren."

Couren og Presenterne, for Størstedelen bestaaende af Beviser paa de Lykønskendes manuelle Færdigheder, bleve modtagne med opmuntrende Smil og smaa kritiserende Bibemærkninger, der dog næsten alle vare rosende. En let Conversation udspandt sig nu imellem de Forsamlede, i hvilken Bestyrerindens velbekjendte Aandrighed og mange træf-

sende, skjøndt stundom noget bizarre Bemærkninger, vandt almindeligt Bifald. Der blev talt om alt Muligt: Theater, Toilet, Kunst, Videnskab etc., kun ikke om Mandfolk, Mad eller Alder. Paa en eller anden underfundig Maade kom Talen hen paa Kjøbstæder, i hvilken Anledning den aandrige Bestyrerinde bemærkede, at hun aldeles ikke kunde tænke sig, hvordan der saa ud i en Kjøbstad; hun fandt det tillige særdeles curieust, at der overhovedet var Kjøbstæder til i Verden. „Hun havde nu aldrig været udenfor Kjøbenhavn, naar hun undtog Omegnen, jo dog i Valby, men en rigtig Kjøbstad maatte jo dog være meget større."

„Ikke altid", udbrød Frøken Sophie, der var fra Lyngby, „men der er dog noget mere distingveret ved en Kjøbstad; den har Apothek og Brostene paa Gaderne."

„Ja, seer man det; der er nu ogsaa det at bemærke —", men nogle Fremmedes Ankomst standsede Ordet paa Læberne.

De Fremmede, der ved Familiebaand vare knyttede til Institutet, fremførte deres Lykønskninger og bleve derpaa anmodede om at tage Plads. Chocoladen var imidlertid kommen paa Bordet og blev nu udskjænket af en af Pensionairerne. Efterhaanden strømmede Flere og Flere til, og Salen var snart aldeles fuld. En Fremtoning var at iagttage med Hensyn til denne fyldte Sal, idet nemlig ikke et eneste Mandfolk mellem 17 og 35 havde indfundet sig.

For den Indviede var dette Mysterium dog ganske naturligt, da Bestyrerinden een Gang for alle havde forbudt alle slige Labaner Adgangen; „Fætter Christiansen" var en hæderlig Undtagelse, da han nu for det Første var af Familien, for det Andet studerede Theologi og endelig for det Tredie var saadant et udmærket Ho'ede og Institutets Skjønaand. Alle Lærerne vare tilhobe over 35. Den Yngste, Hr. Dahlbom, var 36; det kunde nu i og for sig have været farligt nok, men Hr. Dahlbom var et skikkeligt Menneske, der havde Kone og Børn og var theologisk Candidat. Til behagelig Underretning tjener, at samme Herre var Pensionairernes Et og Alt, paa Sværdsiden NB.; men han kunde ogsaa foredrage den lovbestemte Bibellæsning ligesaa kjønt som Blædel, een Gang om Ugen.

Efterat man nu var bleven vederkvæget med Chocolade og „Brøvl" ligesom ogsaa med Vin og Dameliqueurer, samlede man sig i smaa Grupper, og en livlig Conversation blev paa forskjellige Steder begyndt. Da der imidlertid ikke i denne forekom nogensomhelst særdeles dybsindige Bemærkninger, har Historieskriveren ikke ment, at den burde overgives til Efterverdenen, hvorfor han kun meddeler, at Selskabet var forsamlet til Kl. 3, da de sidste Gjæster forlode Salonen, efterat Størsteparten var inviteret til om Aftenen. Tilbage vare nu Husets Egne, og af disse bortfjernede Festens Dronning sig snart, og kort efter blev hun fulgt af de Øvrige; efter Alt at

dømme vilde de nok ved en lille Middagssøvn forberede sig til Aftenens mulige Anstrengelser.

Klokken omtrent 6 blev der indtaget en Diner, og da den vel var nede, tog man fat paa Festarrangementet til om Aftenen. Søren blev hentet for tilligemed Fætter at bære Fortepianoet ind i Solennitetssalen; alle Presenterne bleve ordnede paa et stort Bord for ved et Totalindtryk at imponere og forlyste de Indbudne, hvoraf Flere ikke havde været tilstede om Formiddagen. Da Klokken omtrent var $7^1/_2$, var dette bragt istand, Lysekronerne og Lampetterne omkring paa Væggene bleve tændte, og bag Transparentet blev der anbragt lysende Gjenstande, med hvilket Bestyrerinden selv var behjælpelig. Transparentet indeholdt forresten hendes eget Navn, Datumet og flere allegoriske Figurer, som „Fætter" paastod forestillede Muser og Gratier. At disse, for at bevare decorum, vare draperede med Et eller Andet, da Figenblade vare befundne utilstrækkelige, er vel overflødigt at bemærke.

Klokken 8 begyndte de Fremmede at indfinde sig, og omtrent en Time efter vare Alle komne, som man ventede. Enhver Nyankommen beundrede først og fremmest den prægtige Decoration af Salen; næsten Alle studsede ved at see Transparentet og bleve af „Fætter" belærte med Hensyn til den bedste Opfattelse af Allegorierne — Gratierne var der slet Ingen, som kunde kjende. Efterat denne Besigtelse var overstaaet, tog man fat paa Presenterne, og en stor Del

af disse, fornemmelig de hæklede og broderede Sager, frembød en rig Mark for Spørgsmaal og Svar. Imidlertid kunne, saa utroligt det lyder, selv Damer omsider blive trætte af at conversere, og det skete saaledes her, at Samtalen efter nogen Tids Forløb, maaske paa Grund af Stoffets Udtømmelse om Formiddagen, gik temmelig trevent, men Bestyrerinden, den ledende Aand i det Hele, som vidste Raad for Alt, anmodede øieblikkelig Frøken Larsen, Spillelærerinden, om at foredrage noget „Classisikt" paa Fortepianoet. Frøken Larsen, der i Forventningen om, hvad der vilde komme, i længere Tid havde gnedet og rystet sine Hænder i Luften for at faae dem hvide, ilede da ogsaa med Glæde til Fortepianoet, hvor hun med en sønderknusende Hurtighed rumsterede paa Tangenterne.

„Aa! Det er mageløst!" udbrød et Medlem af Publicum, da Frøken Larsen omsider fortalte, at der ikke var mere, „hvad var det for et compliceret Numer?"

„Det er en Etude af Czerny," læspede Frøkenen, „jeg sværmer for Etuder."

„Naa!"

„Vil Frøkenen ikke lykfaliggjøre os med et lille Numer endnu?" spurgte et andet Medlem, men Frøken Larsen, hvis Hænder imidlertid paa Grund af Spillets Voldsomhed vare begyndte at blive røde, bad en af sine Elever om at indtage hendes Plads.

Den unge Dame satte sig da til Fortepianoet, hvor hun holdt ud, til man skulde tilbords.

Festens Hovedmoment var omsider kommet. Et colossalt Bord, bugnende med Alleslags, var dækket, og om dette satte man sig nu parvis, forsaavidt som Herrerne sloge til. Bestyrerinden selv lod sig ikke føre tilbords af nogen Herre, men sad paa en bestemt Æresplads for Enden af Bordet med en lille Klokke foran sig, ved Hjælp af hvilken hun paabød Taushed, naar En eller Anden ønskede at sige Forsamlingen et Par venskabelige Ord. Dog — Spisningen var begyndt, den første Hunger tilfredsstillet, da „Fætter Christiansen" tillod sig at anmode Selskabet om at afsynge den Sang, der laa under Tallerkenen. Paa Grund af Serviettens malicieuse Opførsel maatte Adskillige lede efter den paa Gulvet. Imidlertid begyndte Sangen, efterat otte pensionerede Sopranstemmer (Dobbeltquartetten kaldte de sig) i harmonisk Enhed havde taget fat paa samme, og kort Tid efter — man maatte jo dog have Tid til at spise af Munden — lød et fuldtonigt Chor fra de Forsamledes Læber.

Da Sangen var tilende, reiste Hr. Dahlbom sig op og tolkede i et længere, af ædel Varme og mild Humor besjælet Foredrag de Tilstedeværendes Følelser paa denne Høitidsaften. Efter først at have bedet om Forsamlingens Tilgivelse, fordi han havde ifinde at blande Alvor og Skjemt i sit Foredrag, og efterat han havde haabet, at man ikke vilde tage

ham det ilde op, hvis han muligen af sin glade Stemning skulde lade sig forlede til at blive noget morsom, meddelte han „Texten“: „Kvinden, der ikke tager en Herre under Armen, men tager dem under Armene.“ Denne, en Jean Paul værdige Aandrighed, der var en „Anspielung“ paa Lærernes Stilling i Skolen, blev nu tilbørligen forklaret, og efter et lille Qvarters Forløb havde ogsaa Enhver grundig fattet hans Tanke. Taleren kom dernæst med nogle selvopfundne Aphorismer over Emancipationen, den uberettigede og hæslige og den berettigede og skjønne, hvorpaa han slutteligen i nogen Tid yderligere glædede sig over denne Høitidsaften og endte dernæst med at udbringe Frøkenens Skaal, „en Skaal, som, han vidste, vilde finde Gjenklang i tusinde Hjerter.“

De tusinde Hjerter hørte man nu vel ikke noget til, men en 30—40 Vinglas derimod gave stærk Gjenklang, skjøndt Bestyrerinden ikke yndede denne gammeldags Klinken. Da Bevægelsen havde sat sig, fordrede Hr. Dahlbom med Emphase Sangen gjentagen. — — — — — Klokken lød! — — — — Festdronningen reiste sig — — — — — — — — —

„Mine Damer og Herrer! En Fødselsdag er og maa altid være behagelig for den, der holder den. Det er ikke faldet i Enhvers Lod at holde Fødselsdage, i det Mindste paa den Maade, som kan opbygge Sindet og forædle Hjertet; det er ikke faldet i Enhvers Lod at see saadanne Venner om sig paa sin Fødselsdag, som jeg seer. Derfor glæder jeg mig

ogsaa overordenlig. Jeg glæder mig ved alle de Opmærksomheder, der ere viste mig, det nydelige Arrangement, den nydelige Sang, den behagelige Nærværelse af mine Damer og Herrer. Jeg glæder mig ved at see mine smaa Veninders glade Ansigter — jeg taler naturligvis her om de unge Damer, der ere betroede min Varetægt, dem, med hvem jeg, som De vist med Glæde indrømme, altid har, jeg vil ikke sige fraterniseret, men sororiseret. Vi ere Søstre, vi ere Venner, som der stod i Sangen, og som Jean Paul siger: „Jeder Freund ist des andern Sonne und Sonnenblume zugleich; er zieht und er folgt." I ere de smaa nydelige Solsikker — Sonnenblume er en Solsikke — og det er til mig, I søge, det er mig, I følge. Dog — for at fatte mig kort, idet Alt dette glæder mig, og idet jeg indrømmer dette, haaber jeg at have gjort Selskabet, som er gaaet ud paa at glæde mig, en stor Glæde, idet jeg indrømmer, at Enhver har naaet sit glade Maal. Det er Reciprociteten, der gjør sig gjældende. Endskjøndt nu mine kjære Venner, derom er jeg overbevist, søge Deres bedste Løn deri, at De have naaet, hvad De ønskede, min Fornøielse nemlig, skylder jeg Dem dog at takke Dem, fordi De have sat sig dette Maal, takke Dem for Deres gode Ide. Jeg drikker derfor Selskabets Skaal."

Skaalen blev naturligvis modtagen med stormende Enthusiasme. Fra alle Sider hørtes beundrende Ytringer i Anledning af denne glimrende Veltalenhed

og disse philosophiske Sving, og de otte Pensionairer saae op til deres Bestyrerinde som til en Gud, Historieskriveren siger med Villie ikke Gudinde, thi det Kvindelige var der nu engang slaaet en Streg over. Desserten og Rhinskvinen kom nu paa Bordet, og Munterheden blev mere almindelig. „Fætter" Christiansen udbragte en Skaal for Damerne, i hvilken han længe dvælede ved deres Værd som Opdragerinder og fornemmelig udhævede deres Blidhed og moderlige Ømhed ligeoverfor Børn i Modsætning til Herrernes mere summariske Optræden. Exempelvis pegede han hen paa, hvorledes et „Fy Frederik! det havde jeg ikke ventet af Dig" gjorde langt mere Virkning paa Frederik end utallige Svingninger af Tugtens Ris af mandlige Hænder; han dvælede dernæst ved deres Værd i det Hele og kom efter længere Deliberation til det Resultat, at Damerne vare absolut nødvendige og unndværlige her i Verden, hvorpaa han meget kategorisk udslyngede det Spørgsmaal, hvad der vel skulde blive af Menneskeheden uden dem? — — — — — — — — — — — — —

Efter et Øiebliks stirrende Forbauselse fra Publicums Side i Anledning af den Afgrund, der aabnede sig for Øiet, tog „Fætter" atter fat, idet han i dybe Gutturaltoner besvarede sit eget dristige Spørgsmaal med: „den vilde gaae ad undas!" Med megen Vægt og da forresten ogsaa med en vis Berettigelse udhævede han nu dette og troede i den Anledning,

at det kunde være hensigtsmæssigt at drikke Damernes Skaal. Derfor drak han den.

Frøken Madsen, der, efter at have nydt sin reglementerede halve Bayer, senere havde vist, at hun ogsaa forstod at sætte Pris paa de øvrige Drikkevarer og derfor var kommen i en behagelig, oprømt Stemning, reiste sig og takkede i et meget animeret Foredrag for Skaalen, hvorpaa hun udbragte en Toast for Herrerne i Almindelighed og Hr. Christiansen i Særdeleshed. „Hun vilde dog bede Selskabet vente et Moment, inden det drak denne Toast; hun vilde dog reservere sig mod, at Nogen skulde misforstaae hende. Alverden vidste, at hun altid havde været en decideret Adversaire af Herrerne, og der var derfor maaske dem, der nu vilde mene, at denne hendes Optræden skulde vidne om et Soulagement i hendes Følelser; men dette vilde være en complet Méprise; hun maatte stadig finde dem horrible, men hun var dog uhildet nok til at bekæmpe sine Affectioner og observere deres gode Sider, naar disse en sjelden Gang, som nu her iaften, kom frem og til saa at honorere dem; derfor udbragte hun denne Toast." Skjøndt vel Skaalen ikke i det Hele var vrøvlagtig, og skjøndt der endogsaa forekom geniale Lynglimt i den, saa var den dog vel animeret og vel fri efter Bestyrerindens Mening, og hun hævede derfor Taflet, idet hun ønskede Selskabet: Velbekomme!

Man reiste sig, Herrerne bukkede, og Damerne kyssede hinanden. Derpaa begyndte man at musicere,

og da En proponerede at dandse, tillod „Fætter" Christianſen ſig at opfordre Frøken Madſen til at dandse en liden Hopſa med ſig, men Frøken Madſen „førte" altid ſelv, hvorfor hun bad ham henvende ſig til en Anden, ſaa ſkulde hun ogſaa engagere en Dame. Det ſkete ſaaledes, og Dandſen var igang. At Damerne tildels maatte være Herrer, er indlyſende, men det maatte de ikke ſige, „de dandſede ſom Herrer". At Hr. Dahlbom var Gjenſtand for en ſtormende Cour og fortſat Inclination, er ogſaa indlyſende, men maa dog for Fuldſtændighedens Skyld bemærkes — „han havde nu ogſaa ſaadan deilige blaae Øine".

Klokken var imidlertid bleven 12, og Fødſelsdagen var altſaa tilende. Der var derfor Flere, ſom fandt, at det kunde være paſſende at bryde op. Da Signalet førſt var givet, maatte de Andre, enten de ſaa havde Lyſt eller ikke, ſnart finde det Samme, og Selſkabet ſkiltes derfor ad, efterat en Storm af Godnatraab, Takſigelſer for den behagelige Aften, Anmodninger om ſnarligt Gjenſyn, Affkedskys og Deslige vare udvexlede. Og endt var Feſtdagen i Penſionsanſtalten.

En Frederiksbergtour.

Ja, ogsaa jeg har elsket, tør jeg sige,
Og lært at kjende Kjærlighedens Kval,
Jeg traf en lille, sød og yndig Pige,
Som blev mit Hjertes kaarne Ideal;
Hun blev mit Haab, min Lykke her paa Jorden,
Og jeg, jeg blev en kjælen Troubadour —
„Auch ich bin in Arkadien geboren,
Doch Thränen gab der kurze Lenz mir nur!"

Men Gudskelov! Fortvivlelsen er svundet,
Nu kan jeg tale freidig væk derom,
Al Bitterhed og Kval jeg har forvundet,
Skjøndt senere det gik, end just det kom.
Nuvel! det var i Pederhvidtfeldtstræde
Hos Krigsraad Lund, hvor jeg logered' da,
Der boede hun, mit Hjertes Fryd og Glæde,
Der boede hun, hvem Sorgen skrev sig fra.

Hun var min Værts — og min Værtindes — Datter.
Hvad kan jeg sige vel til hendes Pris?
Hun var saa yndig! hendes muntre Latter
Mig gjorde Huset til et Paradis.
Men Lykken varer som bekjendt herneden
Som oftest ikkun kort, saa flygter den.
Ak! snart forsvandt mit lykkelige Eden
Ved en forbandet Urtekræmmersvend.

I nogen Tid jeg havde debatteret
Det store Spørgsmaal: mon hun er Dig værd?
Er af Naturen hun nu eqviperet
Saa ødselt, at Du Intet savner der?
Som sagt, jeg havde overveiet grundig
Og faaet Svaret: Jo! jeg vilde frie,
Se netop da — sic transit gloria mundi! —
Var Haab og hver en Mulighed forbi.

Det var en Foraarsdag, og jeg sad midt i
Den meget underholdende Logik;
Jeg havde just bestemt at være flittig,
Men hun, hun stod bestandig for mit Blik;
Da kom hun netop ind saa net, saa nydelig,
Til mine Drømme som Illustration!
Jeg seer endnu saa levende, saa tydelig
Den hele fixe, vevre, smaa Person.

Hun skulde venligst blot mig invitere
Til Fred'riksberg paa The og Smørrebrød,
Man hjemmefra sig vilde proviantere,
Der skulde spises i Naturens Skjød.
Naturligvis jeg lovede at komme —
„Men om en Time skulde man nu gaae" —
„Jeg kommer, førend Timen den er omme,
Det kan De ganske sikkert stole paa."

„Nu har jeg Leilighed, nu skal det være,
Nu skal hun høre om min Kjærlighed!
Derude vil jeg mig for vist erklære,
Og Nattergalen sjunge skal derved.
Jeg trykker Kys paa Panden og paa Munden,
Jeg engang skal dog see mig rigtig mæt —
Men Død og Pine! det var vist igrunden
Dog bedst at tænke paa sit Toilet."

Omtrent en tre Qvarter jeg var beskjæftiget
Med Toilettet, før jeg kunde gaae,
Thi meget ofte har det sig bekræftiget,
Man kun bør frie, naar man er godt klædt paa.
Min korte Jakke og min høist moderne
Og lyse Vest, der klædte mig saa godt,
De nye Permissioner og den terne-
de Silkeslips, der sad saa Fandens flot!

Jeg kom derind, blev præsentert for Flere;
Fru Krigsraadinden delte Proviant,
Jeg et Pund Chocolade fik med Mere,
Som næstendels i Lommerne forsvandt.
Fru Krigsraadinden tog dog Broderparten,
En vældig Pose, pakket med Forstand,
Hvorpaa vi endelig begyndte Farten
Til det forjættede, men fjerne Land.

I Togets Spidse gik den hulde Julie,
En Urtekræmmersvend ved Siden gik
Og converserede om alle mulige
Kramvarer, som man i Boutiken fik,
Han særlig Alexandrabolscher roste,
En Prøve han forærte hende strax,
De var superbe, mente han, for Hoste
Og var forresten Kram af prima Slags.

Hun spiste alle Bolscherne og smilte
Saa mildt, saa sødt, imens de fløi afsted;
Paa ham bestandig hendes Die hvilte,
Som om hun vilde spise Svenden med.
Jeg fulgte efter melancholsk og vranten,
Mens jeg med Stokken til lidt Tidsfordriv
Parteret' Blomsterne paa Grøftekanten
Og fløitede „Studentens glade Liv!"

Omsider naaede vi til vor Bestemmelse;
Den Marche var drøi, og jeg var slet tilpas;
Dog skjulte trolig jeg min Harm og Grœmmelse
Og tog helt ugenert og freidig Plads.
Jeg Chocoladen lod mig rigtig smage,
Jeg skylled' en tre, fire Kopper ned
Og spiste otte Stykker Julekage
Og gjorde i det Hele god Besked.

Da det var gjort, saa blev der proponeret,
Vi skulde gaae i Haven lidt omkring;
Vi gik, og atter Svenden engagered'
Mit Hjertes Donna ret som Ingenting.
Nu havde de maaske nok kunnet lide
At faae en Smule Kjærlighed paa Gled;
Men jeg gik om paa hendes anden Side,
Jeg vilde dog nok ogsaa være med.

„Jeg vilde ogsaa gjerne nyde godt a'
Min Frøkens Selskab!" og min Frøken lo,
Men Svendens Dine lyned' bistert: „Naada!
Kan Du nu ikke la'e os gaae i Ro?" —
„Nei, gode Herre! De maa mig forlade,
Jeg har nu ogsaa just bestemt, jeg vil
De nysselige, hvide Svaner made;
Det er jo Noget, som sig hører til."

Vi kom til Kilden; atter triumphered'
Den lede Svend — det var et Hjerteſtød!
Han forud løb og forud abonnered'
Paa hele Kagekonens Kurv med Brød,
Hvorpaa galant han Frøk'nen Brødet bragte,
Hun fored' Svanerne i ſtørſte Fart,
Derpaa den tomme Kurv til mig hun rakte
Og ſmilte ſkjælmſk — jo, det var ganſke rart!

Dog for at komme lige lukt til Sagen,
Som vel er gjennemſkuet af Enhver —
Vi kom tilbords, og det er klart ſom Dagen,
At Han og Hun de ſade ſammen der;
Mens jeg ſad nede ved den anden Ende
Med vældig Appetit, men rent forſtemt,
Thi jeg Ulykkelige maa bekjende,
Jeg var ſom Død for hende — jeg var glemt.

Da der et Qvarterstid var ſpiſt og drukket,
Hr. Krigsraad Lund med Alvor reiſte ſig,
Og da tilbunds ſit Glas han havde ſtukket
Og atter fyldt det, ſaa tog han paa Vei
Om Kjærlighed og Urtekræmmerſvende,
Om Guden Amor, hvis infame Pil
I Svendes Hjerter Ildløs kunde tænde,
Dog — Skaalen vil jeg forbigaae med Il

Jeg drak den kjækt, hvorpaa jeg gratulered',
Og jeg drak mange flere Skaaler med,
En Del jeg selv endogsaa proponered',
Ud drak jeg stadig, da jeg kom paa Gled,
Men denne megen Drikken ud, den gjor'e,
At jeg fik overmaade Meget ind,
Thi Glassene var usædvanlig store,
Og derved lettet blev mit tunge Sind.

Og jeg, som havde været rent herunter
Og siddet indesluttet, taus og stum,
Jeg følte mig saa lystig, glad og munter,
At selv jeg Viser sang for Publicum;
Ja, da min Sorg mig ikke pinte længer,
Da sang jeg om „en Abolitionist",
Og den: „Ich bin ein freier Mann, ein Sänger",
Det troer jeg i det Mindste ganske vist.

Til Slutning fik jeg Nielsen under Armen, —
Det hed han, Slangen i mit Paradis —
Og under stor Acclamation og Larmen
Vi to drak Dus paa ægte Brodervis,
Hvorpaa det blev bestemt, vi skulde hjemad;
Jeg Nielsens venstre Arm til Støtte fik
Og Julie den høire; saadan fremad
Vi slentred' mer end egentlig vi gik.

Jeg kom da hjem, og ikke ganske lidt a'
Min Lystighed nu havde fjernet sig,
Jeg gik tilsengs og vaagned' næste Middag,
Og just i godt Humeur det var jeg ei.
Men da jeg husked', hun var tabt for evig,
At Svenden stod som en chinesisk Mur,
Som en Hebræer Haaret jeg mig rev i
Og banded' høit den „Fred'riksberretour".

Den sidste Vicomte de Fleury.

(Studie efter det Franske.)

I.

Musiken brusede gjennem Ridderſalen. Vinen funklede i de prægtige Pokaler. Lyset fra en Uendelighed af Lysekroner bølgede frem, reflecterende sin Glands i de store, slebne, venetianske Speile, som bedækkede Væggene rundtom, og i de Tusinder af Diamanter og Ædelstene, som funklede i de ravnsorte Lokker som ved den snehvide Barm, et Lyshav, en Pragt, en Glands, som kun blev overtruffen af Ilden i de deilige Brunetters og Blondiners glimrende Øine.

Par og Par hvirvlede i vild og jublende Flugt hen over det speilglatte, bonede Gulv. Alle, hvem ikke Podagraen eller Skinsygen paa en heldigere Medbeiler holdt fængslede til Stedet, bleve revne med af Trylleriet.

Det Hele havde aldeles Charakteren af en af disse bedaarende, bedøvende og berusende Bacchusfester, om hvilke de gamle Classikere fortælle os.*)

*) Diod. Lib. III, Cap. V.

Orchestret sluttede den stormende Allegro med en pragtfuld Finale, og alle Parrene forsvandt af Gulvet.

Det var just Aarsdagen efter, at Vicomte de Fleury havde ført den unge, vidunderligt skjønne Antoinette de Beauval, for hvis Fødder det halve Frankrigs Ungdom i to Aar forgjæves havde smægtet, ind i sine Forfædres gamle Borg.

Henry d'Allard, Vicomte de Fleury var den sidste Ætling af sin Slægt, og det var i Følelsen af en hellig Pligt imod denne gjennem Aarhundreder forplantede Generation af tapre Riddere og skjønne Damer, at han, efter at have tilbragt hele sin tidlige Ungdom der, hvor Sværde klirrede og Kanoner tordnede, at han, da han endelig vendte hjem til sin Fædreneborg, gjorde dette i Forening med en Hustru, en vordende Moder til følgende Generationer af den gamle, berømte Slægt, der ikke maatte uddøe.

Imidlertid — hvad der var sket af Pligtfølelse, blev snart hans Livs høieste Lykke. Det var i Følelsen af denne Lykksalighed, at han idag feirede Aarsdagen efter sit Bryllup, Begyndelsen til en uafbrudt og ikke blot uforandret, men daglig voxende Lykksalighed.

Dog — revenons à nos moutons.

En blid, drømmende Andante begyndte. Alles Øine vendte sig som ved et Trylleslag mod den ene Side af Salen, hvorfra et enkelt Par traadte frem, men disse Tvende gjaldt ogsaa for at være de bedste Dandsere i Frankrig. Roligt, majestætisk og med en

Grandezza, som Ingen, der ikke har seet den, kan gjøre sig endog det svageste Begreb om, skred Parret frem, idet Hendes yderste Fingerspidser paa den venstre Haand svagtig let berørte hans udstrakte Høire. Ankomne midt i Salen, skiltes de ad og gjorde gjensidig hinanden deres Compliment.

Han bukkede, men hvilket Buk!

O! der laa en Verden deri. I dette Buk var der udtalt en Underkastelse, en Underdanighed, en Ydmyghed som den, Jomfru Maria er Gjenstand for hos Catholiken, der er nedsænket i brændende Bønner, og dog udtalte det en Tillid til egne Kræfter, en Følelse af eget Værd, som den ridderligste af alle Konger, Franz den Første, vist ikke vilde have kunnet overtræffe i en enkelt Gestus.

Men nu Hendes Reien! — Ynde, Kvindelighed, Blufærdighed og dog saamegen Stolthed!

Dandsen begyndte.

Hector Erneste de Bracy, Grev de la Grande-Tournelle, Oberst i Garden og den smukkeste Officier i den franske Armee, berømt for en Legion af Forelskelser og for et ikke færre Antal Erobringer, det var Cavalieren.

Damen — det var Husets Værtinde, den unge Vicomtesse Antoinette de Fleury.

Vicomtessen var 19 Aar.

Hendes Skjønhed var ikke af det sædvanlige Slags. Trækkene vare ingenlunde fuldkomment regelmæssige, men der var et Udtryk, en Aand, et Liv udbredt

over hendes Ansigt, som lod En glemme selv den mest glimrende Skjønhed, hvorsomhelst hun traadte frem.

Panden var høi, og det gyldentbrune Haar, hvis Glands i sin Tid en Verden misundte Hertuginden af Chevreuille, krandsede i tykke Fletninger Hovedets fortryllende Oval. Hendes Øine — ja Farven, Formen, hvem saa vel derpaa?

De vare et levende Kjærlighedsdigt, saaledes som Corinna i poetisk Begeistring kunde improvisere det, eller som Bériot kunde lade Strengene med jublende Stemme fortælle os det.

Munden var temmelig stor, men skjøndt den lidt krusede Overlæbe nok lod ane, at den vel kunde bøie enhver Formastelig i Støvet ved sine Fostre, saa syntes den dog kun skabt for Poesiens og Kjærlighedens ophøiede Sprog.

Hendes Ansigtsfarve var blændende hvid; paa de aristokratiske Kinder skimtedes kun et svagt Karmin, saa fantastiskt henaandet som Auroras, naar hun, svagt besløret af Morgenalfernes florliglette Taagevandter, sender den henrykte Jord sit smilende Godmorgen.

Elfenbenet vilde forekommet gult ved Siden af hendes Hals og Arme.

Figuren — hvorfor gjøre frugtesløse, barnagtige, latterlige Forsøg paa at skildre, hvad dog ingen Pen fyldestgjørende kan beskrive?

Hænderne, dem, et Par hvide Handsker misundeligt bedækkede, vare som et otteaarigt Barns.

Og Fødderne vare af chinesiske Proportioner.

Nu dandsede hun, og hun dandsede, som om hun kun levede og aandede i og ved og for Dands.

De i Begyndelsen rolige og afmaalte Pas bleve mere livlige, Afstanden imellem de to Dandsende formindskedes efterhaanden, Bevægelserne bleve mere og mere vinkende, til de Begge pludselig som ifølge en uimodstaaelig Kraft styrtede imod hinanden, idet hans høire Haand fast og dristigt omsluttede hendes smækre Taille, hvorpaa den længe tilbageholdte Lidenskab syntes at ville sønderbryde alle Skranker.

Som Løvetandens*) fjedrede Frø for Zephyren hvirvlede de afsted, rundt, rundt og bestandig rundt; Rødmen farvede hendes blege Kinder, Hovedet bøiede sig ned mod hans stærke Bryst, og med stedse hurtigere og hurtigere Fjed fore de frem; det var som et diabolisk Væddeløb mellem de tvende Dandsende og Musikens brusende Orkan. Med brændende Blikke bleve de fulgte af de omkringsiddende Damer og Herrer, der respective vare fortryllede af Herren og Damen.

Beruselsen standsede, og udmattet fulgtes den unge Bajadere hen til en Stol af Greven, som ærbødig holdt sig bag Stolerygen.

---

*) Taraxacum officinale.

Musiken, der et Øieblik var standset, begyndte en lystig Polka, og Dandsen blev atter almindelig.

Pludselig bøiede Greven sig ud over sin Dame og hviskede hende nogle Ord i Øret.

Et Bredeslyn funklede i hendes Øine. Overlæben krusede sig, men kun et Secund, ubemærket af Greven og af Alle; da hviskede hun tilbage: „Ved Balconen, Kl. 3!" Greven stod atter i sin forrige Stilling, taus og ærbødig, men en opmærksom Jagttager vilde have kunnet bemærke et svagt triumpherende Træk ved hans Mund.

Havde han seet hint Blik, havde han seet hin Overlæbe, han havde næppe triumpheret!

Thi Vicomtessen elskede sin Mand, som i ubetinget Tillid til sin Gemalinde havde sat sig ved et Spillebord i et af de tilstødende Værelser, da han aldrig dandsede.

I dette Øieblik viste Vicomten sig just i Balsalen, hvor han med ivrigt speidende Blikke søgte sin Gemalinde; efter at have faaet Øie paa hende ilede han hen til hendes Plads, for med kjærlig Ømhed at spørge til hendes Befindende, idet han med forsigtig Omhu trak Crepshawlet op over hendes blottede Skuldre.

Man maatte have megen Tillid til sig selv, naar man, efter at have seet disse Tvende sammen, dog tiltroede sig Evner til at udfylde en tredie Plads der.

Der var en saadan Ømhed, Kjærlighed og

tillige Ærbødighed i deres gjensidige Forhold, at det syntes at maatte afskrække Enhver.

Greven beundrede imidlertid kun Vicomtessens Forstillelseskunst; Vellystningens fordærvede Hjerte kunde ikke tænke sig Renheden i et andet.

II.

Ballet var forbi. Alt var Stilhed og Ro, men det var den Stilhed, som gaaer forud for Orkaner.

Malmfulde, dybe og omineuse løde Slotsklokkens tre Slag.

Et Øieblik efter svingede en fornummet Skikkelse sig over Havemuren og sneg sig derpaa stille og lydløst langs den hen til Slotsbygningen, hvor alle Lysene vare slukkede paa et eneste nær, der som en troløs Lygtemand fra Balconen vinkede den henrykte Elsker.

Idet den Formummede naaede hen under Balconen, lod han en sagte Fløiten høre, og i samme Nu aabnedes Havedøren, og med dragen Klinge og Bredeslyn funklende i de mørke Øine styrtede Vicomten frem mod den natlige Elsker.

Vicomten var en herculisk Skikkelse. Hans Aasyn var kraftigt, men marqueret. Et stort Ar, en Erindring fra Beleiringen af Amiens, strakte sig fra det høire Øie ned mod den med et mørkt, kruset Overskjæg prydede Mund, og som han nu, med Forbitrelsen præget i det ædle Aasyn, styrtede frem, var han værdig til at foreviges af en Titians Pensel.

Hans Stentorstemmes Afsødning: „Forsvar Dig, fræk Nidding! Du, der som en pestagtig Feber vil trænge Dig ind ved Kjærlighedens hellige Arnested, Du, der vil forraade den Umistænksommes Gjæstevenskab!" tvang den Formummede til at drage sit Sværd.

En kort Kamp, og Vicomten laa badet i sit Blod.

I samme Øieblik, han faldt, hørtes et gjennemtrængende Skrig.

Det var intet Skrig som det, der bebuder en Besvimelse; det var et overnaturligt Hvin, det var som en Udaanden af Alt, hvad der hedder Tro og Haab, det var hele Kong Lears Monolog paa Heden concentreret i een Lyd, det var et Skrig, som vi kunne tænke os de Fordømtes paa den yderste Dag.

Vicomtessen havde været Vidne til Kampen fra Balconen.

Et Øieblik var hun nødt til at holde sig ved Balustraden, men kun et Øieblik; thi i samme Nu var det, som fik hun potenseret Liv, og det var med en gigantisk Kraft, at hun, den unge, svage Kvinde, tiltordnede sin Ægtefælles Drabsmand:

„Du har dræbt ham! Vid! det var mig, der sendte ham. Saa tag da Din Løn, Du Kvindernes Forfører og Mændenes Morder!"

Hun hævede Pistolen, den, den fine Haand krampagtig omfattede, trykkede af, og Greven styrtede til Jorden uden at give en Lyd fra sig.

Et Liv, skjæbnesvangert for Mænd som for Kvinder, var endt!

Han stod nu for sin Dommer!! — — —

II.

Bidrag til Kjøbenhavns Physiognomik.

Ridebanen.

Naar maa staaer nede ved Frederiksholmscanal og kaster Øiet fra de moderne, velvedligeholdte Casernebygninger tilhøire over Marmorbroen med dens to forfaldne Pavilloner med de forvitrede Sandstensfigurer, Indgangen til Ridebanen, da gaaer Modsætningen ret op for En mellem de tvende Partier — det første Repræsentanten for Nutidens hele ensformige, materielle Liv, det sidste Repræsentanten for en stor Fortids poetiske Virvar og brogede Piquanteri. Lader os gaae over Broen gjennem Pavillonen tilvenstre ind i Buegangene, der er Fred og Ro, der kunne vi et Øieblik hengive os til Stedets store — og smaa — Minder og drømme os tilbage imellem dem.

For et halvt Aarhundrede siden vare disse Buegange endnu lyslevende. Under disse høie Hvælvinger gik maaske dengang Læserens Bedstefader, den gamle, stive Herre med Kalvekrydset og den umaadelige Kjolekrave, hvis Portrait hænger inde i Salen, her gik den gamle Cavalier, der dengang var en ung

Cavalier med sorte Fløils Knæbenklæder, hvide Strømper og omvendte Sko med store Sløifer, og hvisked zirlige Ord og pyntelige Talemaader i Øret paa Hende, der hænger paa den anden Side af Speilet i Salen, Bedstemoderen med den nedringede Kjole, de korte, vide Ærmer og Livet oppe under Armene; thi dengang var Bedstemoder en yndig, ung Jomfru med stramt opstrøget Haar og de deiligste Smilehuller i Kinderne. Nu gaae deres Børnebørn paa dette Sted, eller rettere sagt de gaae der ikke, og tænke kun lidt paa, at det engang var Samlingsstedet for beau-monde'n, det var Datidens Østergade for Datidens Spradebasser og „Veltens feiende Damer". De endnu Levende af den Tids Ungdom kunne fortælle derom, og de kunne fortælle meget mere om Bjørns Maskerader paa Hoftheatret t. Ex., NB. om de første af dem, „for paa de senere kunde rigtignok ingen ordenlige Folk komme," om de kongelige Stalde, der dengang og forresten endnu langt senere vare en yndet Promenade, fortælle om „Springeren", „Løberen" og „Dandseren", disse Pragtheste, der i Frederik den Sjettes Tid vare med at aabne Høiesteret, og disse deilige Dyr havde man frit Lov til at gaae ind og see paa til visse Tider af Dagen, og man maatte endogsaa gjerne blive derinde, naar Trommen lød og Dyrene skulde fodres. Ja, det var en prægtig Tid, da en kongelig Staldkarl var en Mand af Betydning og en kongelig Hest et Creatur, der gav Audiens til bestemte Tider! Dengang spil-

lede Ridebanen en Rolle, og dog var den ikke engang da, hvad den tidligere havde været.

Nei! Stedets Poesi stammer fra Christian den Syvendes Tid. Da var der Liv i de øde Haller, da var der Lys bag de Tusinder af Vinduer, og rundt omkring i de afsides Kroge hørtes munter Latter og forelsket Hvisken af lystige Kammerjunkere og coquette Kammerjomfruer med korte Skjørter og høihælede Sko. Da var her „skjønt at leve, tungt at døe", men det Sidste var der heller slet Ingen, der tænkte paa. Dengang var dette Sted et andet Versailles i mindre Maalestok med Hensyn til Størrelsen, men med Leflen og Coquetteri i den samme. For den strenge Moral kan hin Tidsalder ikke holde Stand, men den har en Advocat til Defensor i Poesien, der fandtes i den trods Sminken og de Fiskebensskjørter, og Poesi er der endnu derinde i de afskallede Buegange for den, der gaaer der med det rette Øie. Prøv en Aftenstund at gaae derned, og hør, om ikke Murene hviske om gamle Eventyr og ungdommelige Amouretter, om straalende Øine bag sorte Halvmasker, om elegante Cavalierer og lattermilde Damer, halvskjulte bag deres Elfenbensvifter, som de forstode at bruge. Ja, disse Mure kunne fortælle, naar man forstaaer deres Sprog, og noget deraf forstaaer dog vist Enhver.

Hvem har ikke en eller anden Aften i sit Liv været i Hoftheatret og uvilkaarlig følt sig oprørt over, at disse Vægge endnu bestandig indesluttede

Spøg og Latter, Dands og Musik? Det var Stedets Aander, der hvisked til En om en Aften for mange, mange Aar tilbage, da Salen vrimlede af lystige Masker og deilige Toiletter, da Lys og Lampetter funklede og Musiken brusede; de hvisked om den skjønne Caroline Mathilde, der bestandig begræd sin tabte, glade Fortid, om den geniale Struensee, der higede mod Fremtiden, om den glimrende Brandt, der morede sig i Nutiden, disse Tre, som hin Aften for sidste Gang feirede deres vante Triumpher, dem, de senere maatte betale saa dyrt. Og de hvisked høiere og høiere om Forræderi, Riddingsværk og Mord; der lagde sig som et Slør om Lysene derinde, Musiken lød som djævelsk Latter, og Dandsen saa ud som Dands paa en Grav. —

Fra hin Periode indtil nu er Ridebanen med alle sine Omgivelser lidt efter lidt sunket hen i Forglemmelse; enkelte Lyspunkter findes der vel, men de ere ikke mange. Vi ville dvæle ved de mest fremtrædende.

Det var i Ridehuset, at Nordens Ungdom, Fremtidens Mænd med de svulmende Hjerter, det rige Haab og — de lange Udsigter, var forsamlet den 23de Juni 1845, hin skjønne Aften med dens stormende Begeistring og dens store Løfter, hin jublende Aften med dens stolte Tanker og dens glimrende Poesi — ak, desværre! endnu kun Poesi. Det var her, at Orla Lehmann holdt sin berømte Tale og saa at sige indviede Enhver af de Forsamlede til

Præst og Forkæmper for Nordens Ide ved at tage deres „Ungdoms Tro og Manddoms Ære" i Pant paa deres Troskab imod Sagen, og det var Ridehusets Mure, der ryste, da en Orkan af tusind Stemmer jublede ham Eder og Løfter imøde, ham, den unge, begeistrede Ypperstepræst, der just da havde holdt sin Dimisprædiken til Capellet paa Raad- og Domhuset, thi nogle Dage efter sad han deroppe i Justitias Tempel som den første Martyr for Nordens Ide.

Ridehuset, der et Øieblik havde rummet en Fylde af aandig Kraft og Begeistring, der et Øieblik, men ogsaa kun et Øieblik havde mindet om det parisiske Boldhus, der et Øieblik havde vugget sig i selvbehagelige Drømme om en dansk Bergniaud, det sank nu atter hen i sin dagligdags Dorskhed, kun stundom oplivet af en eller anden kongelig Berider, der indviede unge Grosserere i Ridekunstens Hemmeligheder, men da kom der atter en Dag fuld af mægtig Henrykkelse og magisk Fortryllelse, da selve Sangens Guddom i en ung Kvindes jomfruelige Skikkelse aabenbarede sig for en Forsamling af Digtere og Kunstnere, Manufacturhandlere og Spækhøkere og for en Stund gjorde dem Alle lige ved at løfte dem op til sig. En Triumph for Kunsten og Poesien, der sjeldent er feiret større, var det, da Jenny Lind for første Gang sang derinde i det gamle Ridehus og i den Grad forrykkede mangen en hæderlig Philister, at han aldeles ikke var paa det Rene med sig selv

om, hvorvidt der dog muligen alligevel var Noget til her i Verden, der hed Poesi. Ja, mangt et Die og Øre aabnedes hin Aften for første Gang for Kunstens Guddommelighed, det skal siges til Ære for den svenske Nattergal, men vor Protegé, det gamle Ridehus med dets ypperlige Resonnans forbeholde vi dog en ganske lillebitte Part af Fortjenesten.

Atter en Tidlang Øde og Stilhed og derpaa atter et Glimt af Herlighed, da Soldaterne i 1850 vendte tilbage fra en Krig, i hvilken de havde faaet Lov til at kæmpe, og i hvilken de derfor havde høstet Ære og Laurbær. Da bleve de hjemvendende Seirherrer modtagne i Ridehuset af Kjøbenhavns Borgere, og Taler, Sange, Skaaler og Hurraer kappedes med Musiken om at udtrykke Alles inderlige Glæde og berettigede Stolthed — og nu! ak, hvor forandret!

Siden dengang er Ridehuset lidt efter lidt sunket hen i Død og Forglemmelse, af og til kun givende et lille Glimt af Liv fra sig, naar Folkethingsmanden for Kjøbenhavns 2det har samlet sine Vælgere om sig for at give dem en lille Udsigt over hele den hjemlige Misère og derpaa blive gjenvalgt ved Kaaring.

Tohundredeaarsfesten for Svenskernes Storm blev jo vel feiret herinde, men den ville vi ikke videre dvæle ved — der er noget Harmeligt ved at mindes, at de Danske oprindelig ere en tapper Nation, der engang havde en dansk Konge, der hed Fre-

derik den Tredie, og som vilde „døe i sin Rede". Da blev der kæmpet, og da blev der seiret af de Faa imod de Mange. Det var dengang —

„Bryst ved Bryst — et herligt Brystværn!
Brødres Blod blev Jordens Drik."

Dog

„Danskeu døer ei, om hans Drot end
Døbtes ikke Frederik!"

Pladsen udenfor, selve Ridebanen, har ogsaa sine Minder, store og sublime, smaa og comiske imellem hverandre. Derude har et frit Folk mangen en Gang seiret sin Friheds Fødselsfest ved at frembære sin Tak og sin Kjærlighed for den elskede Konge, der havde givet Friheden. Hvem har vel seet ham med det godlidende Smil og de trofaste Øine, naar han stod deroppe og med retmæssig Stolthed og Selvfølelse takkede sine Børn for al deres Kjærlighed, hvem har vel seet det og vil nogensinde glemme det? Meget har han feilet, og medens han levede, var man meget ofte tilbøielig til at fremhæve Feilene, men man huskede dog altid Dyderne ved Siden af, og af dem havde han mange. Han var tro imod sit Folk og tro imod sit Land, og en saadan Troskab er sjeldnere, end man troer, derfor erindres nu kun hans Dyder, og derfor er hans Minde elsket af Høi og Lav.

Her burde vi maaske sluttet; det vilde været en harmonisk Slutning, men Fuldstændigheden vilde lide derved. Vi have jo talt om, at Stedet havde baade

store og smaa Minder; de store have vi berørt, de smaa kunne vi ikke ganske forbigaae.

Forskjellige Gjøglere have til forskjellig Tid tumlet sig paa Pladsen og for et Øieblik skjænket de døde Mure et Slags Liv, men et Liv, der rigtignok dannede en sørgelig Modsætning til det, der fordum rørte sig herinde. Her holdt Beriderne Guerra og senere Hinné illusoriske Væddeløb om leiede Guldsmykker, medens deres forskjellige Artister gjorde mere eller mindre vellykkede Forsøg paa at knække Halsen, naar de, hvad der ofte skete, slyngedes af Hesten over imod Barriérerne; imidlertid lykkedes dog, saavidt vides, ikke disse Selvmordsattentater fuldstændig for andre „Kunstnere" end Luftskipperen Tardini, som herindefra gik tilveirs i sin Ballon for at begive sig ud i Kallebostrand, hvilket maa anseés for et mærkværdigt Bestemmelsessted. Men alle disse Kunster have stedse forekommet os at være Stedet uværdige; de passe sig ikke paa en Skueplads med saa store Minder, og derfor have vi godt kunnet sympathisere med hin Victor Granberg, der senere forsøgte sig med Tardinis Ballon, vi have godt kunnet forstaae hin taktfulde Yngling, da han steg ud af Gondolen paa Hoftheatrets Tag, „han vilde ikke være med til slige Narrestreger!" dertil var Stedet for helligt; Ballonen kunde forresten gjøre, hvad den vilde, og den udvandrede da til Pommern (som et lille Ækvivalent for alle de tomme Blærer, der fra Tydskland ere indvandrede hertil), men kom senere tilbage til

Danmark, hvor den til Trods for sine preussiske Sympathier eller maaske netop i Medfør af dem (Analogier haves) blev vurderet meget høit, da den senere bortauctioneredes.

I lang Tid har Pladsen nu ligget øde og forladt. Vagtparaden, der tidligere stundom vækkede det slumrende Echo i de søvnige Haller, er vandret til Amalienborg, men der ville vi ikke ud. Vi blive hellere hernede. Histoppe bag de store Ruder paa det stolte Slot sidde Folkets Repræsentanter, og dem ville vi holde os til. Dem sende vi vor sidste Hilsen og vore bedste Ønsker, inden vi forlade Ridebanen — lad dem saa kun blæse os et Stykke derude paa Amalienborg!

Lille Helliggeistſtræde.

Efterat vi have tumlet vor Pegaſus en Stund paa „Ridebanen", ſnart i jevnt Trav, ſnart i Lunte og atter ſnart — det haabe vi ikke, man vil nægte — i flyvende Carrière, ſaa ville vi nu i en ſindig Pasgang begive os hjemad, det vil ſige ned i Lille Helliggeiſtſtræde og med det Samme benytte Leiligheden til at omtale de to Ting, der udmærke denne lille Gade fremfor den hele By.

Der er nu først Kirkegaardsmuren med de ſmaa Boder med de gamle Klæder. Indenfor paa Kirkegaarden ligge maaſke Klædernes oprindelige Eiere; ved Midnatstid ſtaae de op i deres lette, kjølige Dragter og fordre Regnſkab hos Bodernes Eierinder for Salget af „Gangklæderne". „Hu! hvor her er koldt og ubehageligt", ſiger En, der hopper hen til en Bod i en broderet Ligſkjorte; „giv mig min „Lord Raglan" igjen, jeg døer af Kulde"; men Bodens Leierinde leer ſkeptiſk ad den ſidſte Hyperbol og tæller nok en Gang de usle Styvere, hun har faaet ind. Var man tydſk Digter, en Hoffmann t. Ex., ſaa var

her rigt Stof til slige Phantasier, men vor sunde danske Forstand siger os, at det er noget Passiar, om ikke af anden Grund, saa fordi disse forholdsvis moderne Klæder aldrig kunne have tilhørt dem, der ligge begravede indenfor; de ere jo begravede for mange Aar tilbage.

Men disse Boder med deres Chaos af Frakker, Benklæder, Skjørter og Kjoler ere derfor lige interessante. Tit derind! midt i Chaos skimtes et Fruentimmer; det seer næsten ud, som om hun havde alle Klæderne paa. Og udenfor disse jødiske Boder hænger til Skilt det ene Stykke ved Siden af det andet som ligesaa mange Noveller for den, der kan — Hebraisk. Se den gamle, ternede Kjole; falmet og daarlig er den, flere Stykker ere fældede ind i den af samme Slags Tøi, men af nyere Herkomst, den fortæller om en flittig, strøbsom, men meget fattig Kone, der længe, længe har kæmpet og stridt i den; Hul paa Hul gik der i den, men stedse vidste hun at bøde derpaa — „fattig maatte man gjerne see, hun var, det kunde nu heller ikke undgaaes, men at hun gik med Huller paa, det skulde dog Ingen sige om hende". Og Kjolen hænger der ogsaa saa hel og saa ren; den har overlevet sin Eierinde, men fortæller dog med skjønnere Guldskrift end mangen en Marmorsten om hendes strøbsomme Flid og utrættelige Mod. — Hist henne hænger der en næsten ny Vinterfrakke med Silkefoder — ja, min letsindige Ven, det er lidt ubehageligt at have solgt sin Vinter-

frakke nu, det er en 8—10 Graders Kulde, men det var den Kjøretour i Sommer! — Lidt derfra hænger en gammel Vest, den er pienshynlig folgt af Fattigdom, for det er „et ordenligt Menneske", der har eiet den; den har alle sine Knapper, lidt slidt er den vel, men der er ingen Pletter paa den — det er ikke vart at maatte sælge Vesten, men Herregud! saalænge man endnu har Frakken, saa knapper man den energisk op i Halsen og afviser med Uvillie den Mistanke, at man skulde have en Svovlstik i Vestelommen, naar en Bekjendt er indiscret nok til at ville have en Cigar tændt. — Ved Siden af — ja ved Siden af hænger der Stykke ved Stykke, og ethvert har sin Historie, Vinterfrakke ved Vinterfrakke — Hil Eder, I unge, haardføre Spartanere! Men, o Læser! gaa selv derhen; Du vil maaske langt bedre selv kunne læse de forskjellige Noveller, Comedier og — Tragedier, hvis Illustrationer hænge der. Du vil læse om mangen en „Hensovet", hvis sladdervorne Habit nu fortæller Alverden om den Afdødes smaa Skrøbeligheder, saasom at han nærede en taabelig og ugrundet Foragt for Alt, hvad der hed Seler, at han gik med frisk Skraatobak løs i Vestelommen o. s. v., o. s. v.. Prøv det engang, det lønner sig rigeligt.

Den anden notable Ting i Gaden er Sparekassen.

Det er en mærkelig Kasse, den samme Bygning, med en høi, smal Dør, der som oftest staaer paaklem og derved giver hele Bygningen Charakteren af en

stor Sparebøsse med en lille Revne, hvorigjennem Pengene kunne stikkes og da for den Sags Skyld ogsaa listes ud igjen ved Hjælp af et Stykke stivt Papir. Methoden kjender vistnok de Fleste fra deres Barndom, naar Mama ikke vilde ud med en Firskilling til Bolscher og man saa kunde faae fat i sin Sparebøsse med den illusoriske Laas, som Papa havde Nøglen til. Papiret, man betjener sig af, naar man vil have Penge ud af Sparekassen, kaldes en Sparekassebog.

Det er underlige Figurer, Størstedelen af dem, der gaae ud og ind ad Døren; de give Anledning til de besynderligste Betragtninger, men det er da ogsaa nogle besynderlige Mennesker, der maae tye til en Sparekasse for at gjøre deres Penge frugtbringende. Der er noget saa Uselvstændigt udbredt over de Fleste af dem, der stille sig i Rapport til den Anstalt, og den røde Bygning med hele den travle Virksomhed, som den udmaler sig for den philosophiske Tænkers Blik, faaer kun et endnu mere overlegent og grundmuret Anstrøg.

En bizar Ide falder os ind.

Alle disse uselvstændige Menneskebørn, der stille sig af med deres Penge, forat Sparekassen kan gjøre dem frugtbringende for dem, forekommer os at være som Skilletegn til Sparekassens Sætninger og lange Perioder.

Jo mere vi see paa de ind- og udvandrende Capitalister, desto mere slaaende synes Sammenligningen os.

En stille, sørgeklædt Enke kommer gaaende. Hun seer noget nedslaaet ud! Hun skal ind og hente de sidste Skillinger, som hun sik tilovers efter Mandens Død; den forlorne Søn skal og maa have dem — en Taare trillede nedad Kinden — ak! — ak! hvad nytter alle Klager og sørgende Udraab, Du sølle Udraabstegn? Der er dog Ingen, der ændser dem, Din Søn mindst af Alle, naar han blot faaer Skillingerne — ind og hent dem ligesaa godt først som sidst! —

Langsom og forsigtig kommer han listende, den gamle Gnier. Ingen maa vide, at han sætter Penge i Sparekassen; thi det er godt at see, at han ikke er af dem, der komme for at tage nogle ud. Krum og foroverbøiet kryber han frem med begge Hænder paa Brystet, som om han der gjemte hele sin Skat. Han seer hverken til Høire eller Venstre, han har nok i sig selv og sine Penge; hverken de eller han selv have med den øvrige Verden at gjøre. Derfor krummer han sig ogsaa beskyttende om dem som en isolerende Parantheſ, der staaer løsreven for sig midt i Ordenes strømmende Bevægelse.

Der kommer en tyk Mand vraltende. Han har Sit paa det Tørre. Fast og tættilknappet sidder Vinterfrakken om den runde Mave, der seer ud, som om den var fodret med Femdalersedler. Nu skal han ind og anbringe nogle Penge, for der staae de saa sikkert. Dette Prioritetsvæsen skjøtter han ikke om, det er ikke solidt, nei Sparekassen — Punctum. Den begyndte han at bruge som Avlskarl i Gjæstgivergaarden, og

den holder han sig til nu, da han er bleven en stor Mand og er bleven Spækhøker — om Forladelse! Victualiehandler. Det kostede ham Overvindelse nok at beslutte sig til at sætte Pengene i Sparekassen fra Begyndelsen af, thi hjemme i Vendsyssel kjendte man ingen anden Sparekasse, da han var der, end et større eller mindre Antal Strømpeskafter paa Kistebunden, hvori Specierne anbragtes. Senere fik han dog Tro til denne, og nu er Sparekassen hans Strømpeskafter, og selv har han kunnet indføre den Besparelse at gaae med Sokker.

Han gaaer just og speculerer paa den dumme Broderson igaar, der vilde laane Penge af ham til at komme igang med — nei, Brorlil! kan Du ikke komme igang af Dig selv, saa faaer Du blive, hvor Du er — og dermed Punctum.

Der staaer en Bondekarl og gloer opad Huset — jo, „Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn", det er rigtig! — mon jeg nu ogsaa tør sætte mine Penge der? det er en af dem, der er vant til Strømpeskafterne. Se, hvor han staaer og gaber som et nydeligt Exemplar af et Par velconstruerede Gaaseøine.

Der kommer et langt, tyndt Spørgsmaalstegn smuttende om Hjørnet. For otte Dage siden anbragte han 100 Daler derinde og beholdt ligesaa mange igjen; nu ere de sidste forsvundne, og Touren kommer altsaa til de andre. Og dog! — Skal jeg eller skal jeg ikke? Vaklende og ubestemt staaer han udenfor Døren — hvad vil den Gamle sige, naar jeg skriver

ham til, at alle Pengene ere borte? — gaaer det ogsaa an? — ja, hvad vil de Andre sige, naar jeg ikke kommer paa Maskeraden iaften? — O, Du ynkelige Spørgsmaalstegn! Naa, der snoede det sig indad Døren. —

Contoirtiden er tilende, Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn lukkes; Publicum er afskaaret fra yderligere Sparsommelighed for idag, men der maa jo ogsaa være en Grændse for Alt. — „Ja!" siger Læseren betydelig lettet, og derfor forlade vi ogsaa Lille Helliggeiststræde.

Nørregade.

Der er noget Net, noget Afrundet, noget Elegant ved Nørregade i hæderlig Modsætning til de fleste andre af Kjøbenhavns Gader. Husene see saa velhavende ud, saa hyggelige og saa pæne, og hele Gaden aander Ro og Stilhed. Man har Vanskelighed ved at tænke sig en Æble- eller Fiskemadames skingrende Røst forstyrre den idylliske Fred paa Nørregade; thi der er noget Exclusivt ved den, som endogsaa anerkjendes af Sproget: man boer paa Nørregade, ligesom paa Øster-, Vester- og Kjøbmagergade, men i alle mulige andre Gader og Stræder. Nørregades Finhed strækker sig dog ikke gjennem dens hele Længde; der er et lille Stykke af den, fra Frueplads til Gammeltorv, som tildels udelukkende er helliget Hørkræmmere, Spækhøkere, Gjæstgivere og Deslige. Derfor er Nørregade ingen harmonisk Enhed; den minder om adskillige af Heines Digte: det første og mellemste Parti er afrundet og nydeligt, men pludselig gjøres der et Spring — over Frue Plads —, og saa kommer der en Blasphemi, Hørkræmmere og Spækhøkere, og det er rentud sagt noget Fedteri.

Idet vi have udhævet Gadens mærkværdige Ro og Fred, saa ligger deri, at der igrunden ikke er Stort at fortælle om den, som den i Regelen frembyder sig for Betragterens Blik. Som oftest seer man næsten ingen Mennesker i den; tidligere var man altid sikker paa i det Mindste at træffe een Mand, men han er der ikke mere. Det var en saakaldet „Brandsvend", der med dragen Klinge vogtede Indgangen til Kjøbenhavns Brandmajor, i al Fald tilsyneladende vogtede den, thi i Virkeligheden have vi aldrig seet hin evige Brandsvend interpellere Nogensomhelst, der vilde trænge ind i Brandmajorens Helligdom. Og dog blinkede Sværdet i hans Haand og thronede Hjelmen paa hans Hoved, Vaabenkjortelen flagrede om hans Lænd, og Styrkebæltet var spændt om hans Midie; han var fæl at see til, men god at komme nær. Den frygtelige Brandsvend kunde bedst betragtes som en staaende Brander, lavet af en humoristisk Brandmajor. Nu er han der som sagt ikke mere. Kannikestræde, der rummer Regensen, Ehlers's og Borchs Collegium og paa samme Tid Hundreder af unge Musasønner, Kjøbenhavns »quartier latin«, har baade taget Brandmajoren og hans Cerberus i Favn. For Nørregades Vedkommende er han en Saga, en Saga, der er omplantet paa classisk Grund.

Op og ned gaaer han nu der, aldrig standsende, aldrig træt; paa hans Ansigt læser man den urokkelige Beslutning, ikke af Nogetsomhelst i hele den vide

Verden at lade sig afholde fra denne sin Pumpegang — op og ned, op og ned!

Var det os, der var Brandmajor, gjorde vi ufortøvet Fordring paa den Præmie, der er udsat for Opfindelsen af et perpetuum mobile. —

Men tilbage til Nørregade! — Der er Tider, da den ligesom glemmer sig selv og sin Adstadighed, der er Tider paa Dagen, da den optræder med Ungdommens hele Kaadhed og stoiende Lystighed; det er omtrent ved Middagstid, naar de tvende pædagogiske Udrugningsmaskiner udspye deres Indhold. Da kjender man næppe Gaden igjen. Dens alvorsfulde Mure, med hvilke Echo ellers aldrig tillader sig nogen Frivolitet, give Gjenlyd af Tummel og Latter og Støi af de muntre Skoledrenge, der ile bort i jublende Glæde over at være undslupne de forhadte Enemærker med hele deres Apparat af Nuller og Anmærkninger, disse uhehagelige Frøsorter, af hvilke tynde, gule Spanskrør og røde Vabler nedad forskjellige Rygge med en vidunderlig Spirekraft voxe frem. En enkelt Melancholiker sees dog midt i den lystige Skare; han grubler sikkerligen over det Ensidige i hint sproglige Phænomen, at Subjectet netop skal staae i Nominativ; — hvorfor kunde det nu ikke ligesaa godt staae i Accusativ, saa havde han ikke faaet mdl. i Latin, saa var han ikke bleven fristet til at forbande Alverdens Grammatikere, saa var han ikke bleven nødt til at udtømme sig i fæle Gisninger over, hvorvidt Følgen af hin Ensidighed

— og hint mdl. —, naar han kom hjem, vilde blive den positive Straf: en Dragt Prygl, eller den næsten endnu ubehageligere, negative: ingen Middagsmad, eller muligen — Ha! Nædsel over alle Nædsler — en Combination af det Positive og det Negative.

Vi overlade den grublende Tænker til hans uvisse Skjæbne for at kaste et Blik opad de von Westenske Skolemure, og der møde vi da adskillige Billeder paa den forteste Fortvivlelse; deres Skjæbne er ikke uvis, den er saamæn tilstrækkelig garanteret. Dommen lyder paa Oversidning til Klokken 5, og Middagsmad kan der altsaa slet ikke være Tale om, hvorimod en Kjæpperyggedands henad Aften, naar Forbryderne vende hjem til de tomme Kjødgryder, er saa sikker som Noget i Verden. Ansigterne presses imod Ruderne for at opfange det sidste Glimt af de forsvindende, lykkeligere Kammerater, der aldeles tankeløst drive nedad Gaden uden at bekymre sig det Mindste om den Misundelse, de ere Gjenstand for, og de ere dog i Besiddelse af en Frihed, som hine Oversiddere i dette Øieblik vurdere lidt høiere end deres Liv; vi tale af Erfaring: en Oversidders Liv kan kjøbes for fire Skilling, og det er endda godt betalt.

Men vi ville forlade al denne Elendighed, at ikke den husmoderlige Læserinde skal blive blød om Hjertet og maaske love sig selv for Fremtiden at holde Middagsmaden varm for sin dovne Søn. Gjør det ikke, min Frue! De har Synd deraf.

Straffen vil tabe det Meste af sin Betydning, og Deres Søn vil maaske hele sit Liv igjennem komme til at „sidde over", og det, hvor det dreier sig om væsenligere Ting end: sød Suppe og Carbonade.

Stilheden er lidt efter lidt vendt tilbage paa Gaden, Husene have faaet deres vante, alvorsfulde Præg, det sidste Tornister er forsvundet, Alt er Øde og Tomhed indtil henad 7. Da lever Gaden atter op, idet Klynger af uformelige Skikkelser flagre afsted. Saavidt man af den stærke Indpakning kan skjønne, høre de til det svage Kjøn; med Vished kan man dog ikke afgjøre det, thi der er ikke det Ringeste af en kvindelig Figur tilbage hos disse Flagermus, men vi vide af Erfaring, at Manden altid i sit Ydre beholder noget af det rent Menneskelige tilbage, naar han ikke netop som Grosserer eller Fragtmand tiltræder en Vinterreise. Den høirøstede Latter og Passiaren bestyrker os i vor Formodning. Gaden bliver efterhaanden hel fort af Mennesker, især paa den ene Side; det er en fuldstændig Folkevandring, der gjælder „Paa den anden Side" og Folketheatret. Noget efter 7 er Sværmen forsvunden, for dog atter at forstyrre Gadens Fred omtrent Klokken 10.

Vi have ikke villet føre Læseren ind i Theatret, da der egentlig ikke er morsomt derinde. En enkelt Ynder af Pantomimens støiende Lystighed og Uddeling af Prygl til Høire og Venstre kan maaske more sig over de „forlorne Mulatter" og den øvrige forlorne Herlighed, men Andre ville næppe finde noget Udbytte

derinde; og desuden er det jo Gaden og ikke dens Mysterier, vi her have villet belyse.

Klokken er nu bleven 11, og alt Liv har forladt Stedet. Kun den enlige Politibetjent og de dæmpede Toner fra en hermetisk tillukket Dandsebod kunne overbevise den tilfældige Veifarende om, at Nørregade ikke er en Stump af et eller andet udgravet Pompeji.

En Aften i Tivoli.

Dramatisk Charivari.

Introduction.

(Student Jensens Værelse.)

Jensen, idet han lukker en Bog.

Den lærerige Pharmacognosi,
Den troer jeg, ærligt talt, jeg lukker i
Og tager for det evig circulerende
Og store Spørgsmaal: Ja, hvad nu? —
Sig, Undersvend! sig, vil Du, vegeterende
Paa denne Sopha tumle gamle Minder
Om blonde Lokker og om røde Kinder
Af Hjertets allertidligste Veninder
Og komme svunden Tidsfordriv ihu —?
Hvad eller skrive paa de hvide Blade
I Livets end ei ret beskrevne Bog
Til Fryd, maaske til Sorg — det sees ei let! —
For Gubben, som engang vil tage Stade
I Arnens lune Bedstefaderkrog,
For der med store Briller paa sin Næse
De Blade, som beskrives nu, at læse,
Som læser noget Godt, men mere Slet,

Som seer paa Regnskabsbrædtets mange Bøter
Og ikkun faa Jetons i Kassen seer,
Hvormed betales kan de tabte Spil? —
Hvis han i Bogen mere læse vil,
Han seer kun lidet Morsomt, men des mer
Af det, man kalder Trivialiteter. —
Men hvortil fører vel slig Skuen ud?
Man kan dog ikke rokke Skjæbnens Bud.
Vælg derfor dristigt, kjække Ungersvend!
Om Fryd hvad eller Sorg Dit Valg Dig volder,
Naar Du engang som Olding sammenholder
Dit svundne Liv og lever om igjen,
Den Sphinx Du løser ei.
Vælg derfor tvangfrit kun, min unge Ven!
Lad Phantasien vise Vei,
Og gaa Du freidig hen i Taaget,
Om Veien end er ubekjendt!
Følg dine Lysters Bydende! hvorhen
De byde Dig at gaae, ifald de byde Noget,
Der gaa Du trygt, om Veien end er kroget,
Saa bliver Livet dog en Smule broget,
Og Du har brugt det gunstige Moment! —
Que faire donc? — hvor skal man bryde Landserne
I Kamp for Glæden for at fryde Sandserne? —
Man pleie Raad med Status af Finanserne!

(han tager sin Portemonnaie op.)

Olsen (kommer ind).

Goddag, Goddag, mon cher! og Kassen siger hvad?
Jeg seer, Du alvorsfuld den netop spørger ad.

Jensen.

Goddag, min Ven! Javist, jeg spørger den — aa jo!
Saavidt jeg kan forstaae, saa si'er den: værsego'!

Olsen.

Og hvilket Spørgsmaal har den saa besvaret?

Jensen.

Ja, det er det, jeg ikke ret har klaret. —
Jeg tykkes mig selv saa let, saa fri,
Jeg føler en underlig Længsel
Efter Livets brogede Trylleri,
Thi vil jeg sprænge mit Fængsel.
Bygge jeg vil mig et glimrende Slot,
Aabne Glæderne Døren —!

Olsen.

Aa, jeg forstaaer Dig saa inderlig godt,
Du vil slaae lidt til Søren!

Jensen.

Ha! Skarpsind uden Lige! det er ganske
Min Tankes Attraa og mit Sinds Begjær;
Min ubetingede Beundring her
Bevidnes Dig, Du snilde Danske!
Som derpaa allerunderdanigst bedes
At sige mig, hvor Sligt vel kan forrettes,
Hvor Sindets Attraa allerbedst kan mættes!
Sig, snilde Danske, sig: hvor og hvorledes?

Olsen.

Mit Skarpsind stilles paa en farlig Prøve,
Dog! længe skal det ei med Svaret tøve;

Min Praxis har mig endnu aldrig sveget.
„Hvor Du Dit Sinds Begjær kan stille bedst?"
Et Spørgsmaal ingenlunde let!
Thi hvis Dit Sind jeg kjender ret,
Saa har det sat sig paa den høie Hest,
Og det begjærer som sædvanlig Meget.

Jensen.

Det fordrer Lysets glimrende Pragt,
Det fordrer Tonens tryllende Magt,
Det fordrer en blomstrende Rosendal,
Det fordrer en smægtende Nattergal,
Som længselsfuldt monne kvidre!
Det fordrer skvulpende Bølgeslag,
Det fordrer friskende, fulde Drag —

Olsen.

Af Sherry, Bruleau og saa vid're!
Nu kjender jeg Alt; men Silence!
Jeg synger en liflig Romance.

Romance.

Der var en Mand her i Kjøbenhavn,
Georg Carstensen! det var Mandens Navn,
Det vil jeg slet ikke fordølge.
Ved Glædens Hof var han Attaché,
Men snart som Minister man fik ham at see,
Minister med „Portefeuille"!

Saa saare han „Portefeuillen" fik,
Reformered' han i et Øieblik

Det hele Glædernes Rige.
Den fordums Lystighed saa man snart,
Den havde slet ingen rigtig Art,
Og derfor maatte den vige.

„Portefeuillen" sendte han freidig ud,
Den skulde forkynde de nye Bud, —
Det Gamle mod Braadden stamper.
Dog! det gamle Mørke han snart fordrev
Han sagde: bliv Lys! og lyst der blev —
Ved orientalske Lamper!

Og der i Lysets funklende Glands
Han fletted' Glædernes brogede Krands
Og prægtige Eventyr digted';
Kjedsommelighedens kjedsomme Bo
Forvandled' den lystige „Figaro"
Ved et Lune, som aldrig svigted'.

Ja! fremad han gik med Kæmpeskridt,
Snart blev hans Vauxhall ham altfor lidt,
Thi der var Spændkraft i Manden.
Saa lagde sit Hoved han iblød;
Som Pallas Athene sig Fosteret skjød
Fuldbaarent frem af Panden.

Fuldbaarent sprang det af Panden frem,
Hint alle Glæders livsalige Hjem
Og alle Fornøielsers Bolig,
Som til Dato langt ud over Kjøbenhavn
Forkynder høit Georg Carstensens Navn. —
Dets eget, det er — Tivoli!

Jensen.

Ha! Du har udtalt Ordet. Tivoli!
Der har vi jo det hele Trylleri,
Der er jo Alt! Alt, hvad jeg vil begjære.
Jeg vil derud, og jeg vil flux afsted,
Jeg siger flux, min Gut — og Du gaaer med!
Jeg haaber, Du vil gjøre mig den Ære?

Olsen.

Ja, Gudbevares, ja, hvis Du tracterer,
Hvi skulde jeg da ikke følge Dig?
Min egen Kasse siger ellers Nei.

Jensen.

Min Ven! Dit gode Raad jeg honorerer.
Cigar! behager Du? — Min Hat! og vi spadserer.

Tivoli.

Ved Indgangen.

Her midt imellem det travle Liv
Og det muntre, lystige Tidsfordriv
Der staaer den evige Billetteur
Lidt udenfor Glædernes aabne Dør.
Aldrig kommer han selv derind,
Aldrig muntres hans tunge Sind.
Stille staaer han, skjøndt uden Hvil,
Seer paa lutter fornøiede Smil;
Glad Forventning og muntre Blik
Saare hans Hjerte med tusind Stik.

Selv maa han staae paa den samme Plet,
Evig stirrende, aldrig træt
See, om Enhver ogsaa har Billet.

Plakatsælgeren.

Plakaten, min Herre? — Fire Skilling.

Første Herre.

Ja, lad mig faae den.

Plakatsælgeren.

Værseartig!

Første Herre.

Lad os da see engang, hvad har de
Her iaften: Stor Forestilling
Af nye Beridere, stor Concert
Serveres der med, og Lumbye er Vært;
Grand travail og grand pas de deux
Og dernæst en grand valse serieux,
Stort, overordenligt Fyrværkeri —
Hvor Alt dog er stort her i Tivoli!

Anden Herre.

Godaften, Høistærede.

Første Herre.

Godaften! — De her?

Anden Herre.

Ja, jeg lufter lidt mine nye Klæ'er.

Første Herre.

Gratulerer, gratulerer! men jeg maa videre,
Jeg vil hen og see de nye Beridere.

Anden Herre.

Men vi træffes vel nok, naar den Smaa hun dandser,
Hende, som Publicum stadig bekrandser?

Første Herre.

Ja, der kommer jeg ganske sikkert hen.
Naa! au revoir, til vi sees igjen.

Beriderne.

Se, hvor net!
Se, hvor let!
Hvilke zirlige Hop!
Hvilken prægtig Galop!
Der er Mod,
Fyrigt Blod
I den yndige Smaa!
Det er Spring!
Der er Sving!
Ja, det kan jeg forstaae!
Nu Changement i Carrière — det var meget godt!
Hei hop! Hei hopsa! Se, hun staaer saa sikkert og saa flot.
Hun throner der paa Hestens Ryg som Dronning stolt og fri!
Et lille Hop, gracieust og let, — og Dandsen er forbi. —
Hun neier rundt med et staaende Smil
Og løber ud med stakaandet Il.
Bajadsen staaer ene tilbage midt i
Circus og er umaadelig vittig.

Tredie Herre.

Det næste Numer, hvad er det? — Der er to brune Heste,
En Mandsperson med Pandebaand, saa troer jeg, jeg vil vandre.

Fjerde Herre.

Nei bliv nu dog og se paa ham, naar De har seet de Andre,
I hele Troupen er han virkelig den Allerbedste.

Tredie Herre.

Jeg tvivler ingenlunde, men mig vinke Lumbyes Toner,
Og blandt Beridere jeg bærer Had til Mandspersoner.

Concertsalen.

Her er et Tempel, hellig't en Muse,
Her, hvor Accorderne mægtigt bruse,
Her, hvor Tonernes tryllende Strømme
Bugge Tanken i blide Drømme!
Hjertet lysteligt kvæges,
Sjælen føler sig fri,
Phantasien bevæges,
Og — saa er Num'ret forbi.

Chorus.

Passiaren gaaer løs nu, alt hvad den kan,
Og der smiles og lees, og der brøles og hviskes,
Mens med Øl og med Punsch og med Is og med Vand
De ustandselige Tunger forfriskes.

En Cavalier.
O Jammerskade! Symphonien er alt endt.
Hans Dame.
Det var en Ouverture for Guds Skyld, De!
Cavalieren.
Aa, ligemeget! den var excellent!
Og saa er Navnet ganske ligegyldig'.
Hans Dame.
Nei, ved De hva'! det maa De mig forlade —
Cavalieren.
Ønsker Frøkenen Is eller Chocolade?

En ung Mand.
Naa, Gudskelov! den var mig noget seig,
De store Numere de kjeder mig,
Jeg ved ei ret, — de Interessen splitter
Og gjør mig utilpas — Garçon, en Bitter! —
En Polka eller Hopsa! — saadan en
Den sætter ret Humeur i mine Ben.
Anden unge Mand.
Men det er jo dog ogsaa galt. Musik
De bør ei underkaste en Kritik
Af Deres Ben; derved det skeer paa Ære,
At Benene De løber med Dem, Kjære.

Anden Cavalier.
Vil Frøk'nerne ikke rutsche lidt?

Første Frøken.

Aa Gud, jo! det har jeg ønsket saa tidt.
Vil Du ikke gjerne rutsche, Rikke?

Anden Frøken.

Nei, det tør jeg ved Gud i Himlen ikke.

Cavalieren.

Det er saamæn slet ikke risicerligt.

Anden Frøken.

Nei, naar det gik lidt „miniserligt";
Men den rædsomme Fart, den løber i.

Første Frøken.

Des før er det Rædsomme jo forbi.

Anden Frøken.

Jeg skal ikke nægte, jeg nødig vilde —
Det skulde da være for Din Skyld, Mille.

Rutschbanen.

Susende, brusende ned under Hjulenes rullende Torden,
Sankende blot et Secund Kræfter til stærkere Fart,
Damerne hvine høit, og det er en Skik, som er hævdet,
Herrerne favne dem da fastere, tættere blot.
Gysende Vellyst zitrer igjennem det rutschende Væsen,
Stakket er kun denne Lyst, snart er det Hele forbi;
Tvende Giganter standse Vognen, og Damerne hviske:
„Gud være lovet!" — men tro, tro blot, min Herre, dem ei!

En ensom Elsker.

Hun kommer, den yndige Pige,
Hun loved' det ved mit Bryst,
Hun rødmende mig det loved'
Med kjærligt hviskende Røst.
Henrykt jubler mit Hjerte,
Det kjender ei Tvivl eller Frygt,
Det føler sig i sin Lykke
Saa sikkert og saa trygt!

Lysene tindre omkring mig,
De smile saa muntert herned,
Som om de aned' min Lykke,
Min unge Kjærlighed.
Yndige Toner bølge
Det lyttende Øre forbi,
Hjertets jublende Sange
De sætter i Melodi.

Ved en Pavillon.

Jensen.

Seer Du, her kan vi nyde Livet og faae
Af det mere saakaldte Reelle.

Olsen.

Se, hvor de løbe, de Jomfruer smaa,
Mellem sultne og tørstige Sjæle.

Jensen.

Her er Øl og Mad, her er Tørt og Vaadt
Og sølede Borde med Mere.

Olsen.

Javist, her er Alt saa uendelig godt,
Netop saadan, som det skal være.

En Laps til en Jomfru.

Skjøn Jomfru! ræk mig Deres Hænder smaa!

Jomfruen.

De vil nok gjøre Nar, det kan jeg mærke,
For mine Hænder er slet ikke smaa.

Lapsen.

Nuvel! saa er de store da og stærke.
Skjøn Jomfru! ræk mig Deres store Hænder;
De aner ikke, hvor mit Hjerte brænder!
O! hvad om mig et lille Kys De gav?
O! hvad om Deres Hjerte nu vandt Seir?

Jomfruen.

Uf! der er No'en her ved Siden af!

En Stemme.

Aa Jomfru! vil De la'e mig faae „en Bay'r?"

Jensen.

Nu har vi spist og drukket og er mætte,
Og vi har ogsaa nydt den friske Luft,
Nu troer jeg ganske vist, det var det Rette,
Om vi forsøgte nogen „Harpeduft."

Olsen.

Ret god er den Ide, min brave Ven;
Men hvor vel bedst realisere den?

Jensen.

Naturligvis vi stævne ud i Søen —
„Paa Den!"

Pavillonen paa Den.

Ud over Stadsgraven Sangen gaaer
Frit fra den fyldte Sal;
Høit under Loftet smilende staaer
Den fløitende Nattergal.
Hvilke Roulader! Du milde Gud!
Hun vrider vist Tungen af Led;
Men Trillerne skulle nu ogsaa ud,
Om Hjertet saa brister derved!

Femte Herre.

Hvorfor mon de staae med det Nodeblad?
De see jo dog aldrig derned.
Jeg kunde ha'e Lyst til at spørge dem ad.

Sjette Herre.

De gesticulere dermed;
Og en Sangerinde bør jo igrunden
Dog ogsaa ta'e Bladet godt fra Munden.

En Mand med Gehør.

Jeg troer saasandt, jeg raade vil Enhver,
Som haver sine Drehinder kjær,
At han skal allersnarest muligt flye
Fra disse rare Hvin i vilden Sky.

En Anden.

Dit Raad det frugter ellers ganske godt,
Se, hvor de mylre ud, nei, se nu blot!

Manden med Gehør.

Men alle disse løbe deres Vei,
Fordi hun nu med en Tallerken kommer;
For Drehinderne de frygter ei,
Men meget mer for deres Buxelommer.

Chorus.

Til Theatret sig Publicum skynder
Hurtig affted.
Pantomimen ret snart begynder
Sikkerlig med
Stort Trylleri og store Mirakler;
Hoben samler sig En for En,
En vil see paa Pjerrots Spektakler,
En — permission! — Columbines Ben.

Theatret.

Fyldt er nu den hele Plet,
Ouverturen spilles net,
Og paa „Harlekin Skelet"
Publicum sig seer — mæt.
Og Harlekin beiler, Casfander si'er Nei,
Og Harlekin dandser fortvivlet sin Vei,
Saa kommer Pjerrot en liden Stund
Og faaer nogle Bank uden ringeste Grund.

Og Pjerrot staaer der med nedslaaet Mine,
Men smiler saa smaat ved at see Columbine.
Og Harlekin kommer i samme Minut,
Og stakkels Pjerrot er rent caput;
Thi Harlekin dandser saa lystig afsted,
Og Columbine dandser med.
Hun hopper afsted over Stok og Sten
Paa de dreiede, flotte Commodeben.
De dandser ud i den grønne Lund,
Der kysser han hende paa Haand og Mund.
Men Pjerrot, som har dem i sin Magt,
Faaer fat i Cassander, og de gaae paa Jagt;
I Skoven de see dem — et sjeldent Held! —
Og nu skal Harlekin slaaes ihjel.
Saa bankes og prygles der som bekjendt,
Cassander er ret i sit Element!
Han slaaer og slaaer, men han træffer sjelden',
Og Pjerrot, som fik sin Rival i Fælden,
Han staaer og gotter sig ret den Skjælm,
Skjøndt han faaer dog en Lussing engang imellem —
Hvorfor? — ja, hvorfor mon der prygles fort i
Enhver Pantomime? — spørg Casorti! —
Columbine løber nu bort paa Trods,
Saa begynder Cassander og Pjerrot at slaa's;
De tumle paa Gulvet imellem hinanden
Og søger at slaae hinanden paa Panden.
Og Pjerrot brøler, skjøndt han er stum,
Begrundet i, at han ogsaa er dum;

Thi denne hans Dumhed lader ham glemme
I Kampens Gny, at han mangler Stemme. —
Naar nu de har styret det vilde Sind,
Saa komme de Elskende atter ind;
En Bøn om Tilgivelse de fremstammer,
Cassanders Velsignelse de annammer,
Forbauselsen Pjerrots Tunge lammer,
Og han holder sin Mund — i bengalske Flammer.

Chorus.

Se! saaledes Handlingen tumler afsted
I „Harlekin Skelet".
Skelettet vi fik jo vel ikke med,
Saa Referatet er slet.
Dog tør vi sige med temmelig Ret:
Tildels de fik dog — Stykkets Skelet.

En Æsthetiker.

Den ægte casortiske Pantomime,
For den har jeg virkelig megen Estime,
Den findes der ægte Humor i,
Men den trives ei her i Tivoli;
Her bliver den gjort til Fjælebodsløier,
Som Hr. og Fru Sørensen kun fornøier.

Hans Bekjendt.

Men Pjerrot dog?

Æsthetikeren.

Jh, men Gudbevares!
Hvordan skal hans Skraalen vel forsvares?

Hans Bekjendt.

Ja, Charakteren kan han dog holde —

Æsthetikeren.

Men Munden! den kan han ikke holde.
Nei, han falder stadig ud af sin Rolle;
Munden maa holdes allenfals,
Og han skri'er, som han havde en Kniv i sin Hals.

(De gaae samtalende videre).

Spredt i Terrainet.

Mutter.

Hør, lille Fatter, Klokken er ti,
Lad os nu gaae ud af Tivoli.

Fatter.

Nei, Mutter! fik jeg Pungen paa Gled,
Saa vil jeg sgu' ogsaa ha'e Alting med.
Der er endnu noget Fyrværkeri,
Inden det Hele rent er forbi.

Olsen.

Hør, nu er jeg kommen godt i Humeur,
De Toddyer, som vi fik os før,
De var guddommelige, min Ven!

Jensen.

Skrig ikke saa høit! man seer herhen.

Olsen.

Ja, lad dem see! jeg kan see igjen.

Hvad har man vel ellers Øinene til?
Man skal see paa Livets brogede Spil,
Man skal see paa alle de smukke Piger —
Er det sandt, min Frøken, hvad jeg siger?

Tredie Frøken.

Hvis man kan see, er det rigtigt nok,
Men De seer vist altfor stor en Flok.
Seer De mon ikke dobbelt, min Herre?

Olsen.

Jo, Gud være lovet!

Tredie Frøken.

Sig heller desværre!

Jensen.

Nu troer jeg, jeg vil sige Godnat.

Olsen.

Godnat, Godnat, Godnat, min Skat! —
Deres Arm, min Frøken, om jeg tør bede?

Tredie Frøken.

Nei Tak, der seer jeg min Kjæreste nede.

Olsen.

Saa De er forlovet? — Maa jeg ha'e den Ære,
Høistærede Frøken! at gratulere?
Det skulde De givet mig strax at forstaae,
Saa havde jeg ikke lad't Jensen gaae.

Olsens Elegi.

„De Sommernatsdrømme forsvandt saa brat!
Jeg ene staaer i den dunkle Nat!"
Og Jensen er gaaet,
Mit Øl har jeg faaet —

Ak! hvis jeg blot før havde tænkt lidt paa'et. —
God rolig Nat!

Den ensomme Elsker.

Hun har brudt sit Ord, hun kommer ikke,
Og min korte Jubel er forbi.
Haabets glade, lyse Øieblikke
Svandt med alt det andet Trylleri.
Se! hvor muntre der de Dandsen træde
Lystigt Arm i Arm og Bryst ved Bryst!
Der er Lykke, der er salig Glæde!
De kan nyde Kjærlighedens Lyst!

Alt det Lys det skjærer mig i Øiet,
Det gjør ei et skuffet Hjerte godt!
Ha! det blusser spillende fornøiet.
For min Sorg det har kun bitter Spot;
Og Musiken nok saa lystigt griner!
Fløiten jubler høit i vilden Sky!
Hør nu blot de Djævels Violiner! —
Flux jeg dette Helvede vil flye!

Dandspladsen.

Ved Dandspladsen er der Fryd
Og Munterhed i Brimlen.
Af Baldhorns og Trompeters Lyd
De blæses ind i Himlen.
De dandser ud med freidigt Liv
Og la'er sig trykke flade.

Det er et herligt Tidsfordriv
At dandse — paa Estrade.

Chorus.

Der gjøres meget ivrig Cour
Af Krœmmerdonjuaner.
Og den Methode, som de bru'er,
Saa mangt et Hjerte fanger.
Den er just ei æsthetisk gjild,
Men hensigtsmæssig —: „Naa De,
Hvad siger De forresten til
Et Glas Madeiratoddy?"

Fyrværkeriet.

Signalraketten stiger op,
Og Folket strømmer til;
De komme hid i kort Galop
At see det muntre Spil.
De mure sig om Plainen tæt
Og staae med kritisk Mine
Og sige: Aah! ved hver Raket,
Imens de Smaa kun hvine.

Og der er Sole, og der er Maaner,
Og der er Fontainer, som springe med Funker,
Og Sværmerne sværme, og Blaalys blaaner,
Og der er Raketter i hele Bunker.
Det hvisler og gnistrer, der dundres og knaldes
Med Tourbillons og med pots à feu
Og med — ja Gud ved, hvad det Hele kaldes,

Det hele brillante, brûlante jeu.
Raketterne stige med meget Væsen
Og dale ned med et lille Knald,
Imedens de slukkes lige for Næsen —
Det er, hvad man kalder: Knald og Fald.
Men Alting slukkes, og Lyset flyer,
Og Røgen vælter i tætte Skyer,
Da stiger „Viften" iveiret brat
Og vifter et smukt nuanceret: Godnat!

Epilog.

Med dumpe Brag de store Klokker lyde,
Thi Døren stænges om et Par Qvarter;
Høirøstet de en snarlig Bortgang byde
Med tunge Ord: Nu er der ikke mer!
De store Masser, trætte af at nyde,
Man ud af Tivoli at ile seer;
De gaae med den Bevidsthed, de har faaet
Det Hele med, forinden de er gaaet.

I Pavillonerne der tier Sangen,
Forlængst forbi er al Tallerkendands,
Og meget ivrigt tælles der, hvor mangen
Firskilling der vel blive kan tilmands.
Og de forsvinder En og En ad Gangen,
Fornøiet med den vundne Laurbærkrands:
Den megen Klappen, Trampen og saa videre
Af deres unge, flotte Alenriddere.

Men udenfor i bister Taushed vanke
To Contoiristher i den mørke Nat;
De vandre der — „to Sjæle, men een Tanke!"
Thi begge higer efter samme Skat.
Forventningsfuldt de unge Hjerter banke,
Skjøndt En kun af dem høist faaer Lykken fat —
Den blonde Svenske tændte Hjertevarmen,
Nu vil de begge byde hende Armen.

Hun viser sig med Shawler smukt draperet,
Og Begge styrte frem med rappe Fjed —
De standse, snappende dybt efter Veiret —
O! lad os tænke os i deres Sted!
En Kræmmersvend var forlods engageret! —
De styrte ud i Mørket med en Ed,
I bitter Harme deres Sjæle sænkende —
Men det var ogsaa nederdrægtig krænkende!

Dog lad os ende denne megen Snakken
Og følge Klokkernes det tredie Bud,
Idet vi tage Benene paa Nakken
For ei paa Ordenen at gjøre Brud.
I Garderoben hentes Overfrakken,
Og derpaa stynde vi os hurtig ud
Med Kraven op om Ørene. — Forbi
Er dermed Aftenen i Tivoli!

Paa Volden.

Der har længe været Tale om, at Voldene skulde sløifes, og det er vist i alle Henseender meget fornuftigt, og dog kunne vi ikke nægte, at det næsten berører os smerteligt. Der er dog saa rart deroppe under de gamle Træer paa de svagelige Bænke. Naar man gaaer der og Vinden suser i Trætoppene, strømmer en Flok af gamle, stolte Minder ind over En; det er, som om Træerne fortalte Eventyr, Eventyr, der engang havde Virkelighed, om de Danskes Kamp imod Fjenderne i gamle Dage, om Blodet, der flød i Strømme, om Kanonerne, der fik Lov at tordne, om Bastionerne, der bleve forsvarede og ikke forladte, om Fjenderne, der maatte vende tilbage, hvor de kom fra — ja, alt saadant Noget hviske Træerne om i de lyse Sommeraftener, og det var engang Virkelighed, men derfor klinger det dog lige eventyrligt for Nutidens Øren.

Meget have disse Volde seet, Meget kunne de fortælle os, og Meget kunne de friske op for os, naar vi stundom ville glemme os selv og vor For-

tid, og derfor kunne vi ikke ret forsone os med den Tanke, at de rent skulle forsvinde, sløifes med Jorden, forandres til pæne, snorlige, prosaiske Boulevarder.

Naa! det faaer saa være; det er jo fornuftigt, altsaa er det rigtigt og retfærdigt — fiat justitia, pereat vallum!

Men endnu staae de der, og de kunne maaske faae Lov til at staae længe endnu. Lader os da gaae lidt derop.

Man skal nu være i Stemning for at gaae der, thi ellers mister man let hele Nydelsen. Enhver Ting kan sees fra flere Sider, Volden ligesom alle andre. Er man i daarligt Humeur, saa vil man maaske faae den ulyksalige Ide at betragte Volden fra et strategisk Standpunkt, ihukommende Geographiens Ord: Kjøbenhavn er en Fæstning, og saa bliver den jo rigtignok til en Carricatur, der temmelig meget ligner Potemkins malede Fæstninger. Saa vil man med Bitterhed finde det ganske i sin Orden, at Bastionernes Besætning bestaaer af Barnepiger og Ammer, og at de grumme Kanoner indjage Børnene saa liden Skræk, at de bruge dem til Rideheste; man kommer uvilkaarlig til at tænke paa „Krigens demoraliserende Indflydelse." Saa finder man det ogsaa correct, at den gamle, affældige Vold tildels er skaldet, og at Stadsgraven seer ud som et Spinatfad.

Vi gik der netop forleden med en svensk Student. Samtalen var bleven ført hen paa den sidste Krig,

og vi vare altsaa begge en Smule forstemte. Svenskeren saa Stadsgraven og mindedes fordums Tider.

„Den har varit rød af svenskt Blod," sagde han.

„Nu er den grøn af Galde," kunde vi kun svare — det var iøvrigt af communal Andemad.

Er man derimod i godt Humeur, saa kan man more sig fortræffeligt deroppe. Vi ere nu i godt Humeur, og vi ville forhaabentlig altsaa more os.

Vi gaae op ved Østervold og begynde Marchen der. Det Fortræffelige ved Volden ligger for en stor Del deri, at der er Udsigt til to Sider, og at der er en saa stor Forskjel paa de to Udsigter. Gaaer man oppe paa Bastionen, men for Commandantskabets Skyld ikke „udenfor de afstukne Veie," kan man see saa vide om. Tilhøire har man Sundet med de hvide Seilere, og langt borte i Horizonten ligger Hveen, og lige nedenfor os paa den anden Side af Stadsgraven see vi et smilende Alpelandskab, et sachsisk Schweitz med Bakker og Dale, Kløfter og Skrænter og de deiligste Naaletræer, og Stadsgraven kan godt være en skummende Elv, naar man som sagt er godt oplagt og Phantasien ikke er altfor stædig.

Udsigten indad Byen til er dog nok saa opmuntrende. Allerførst træffe vi Nyboder med de regelmæssige Gader og de uniformerede Huse. Et enkelt rager op over de andre, det er Hospitalet, som ligger midt i Qvarteret, og det er saare viseligt, thi Folk færdes i Længden ikke ustraffet paa Nyboders Brolægning, endskjønt det med Bestemthed paastaaes, at

Benene paa Nybodersfolk ere noget anderledes conſtruerede end paa andre Mennesker, og det er slet ikke urimeligt; enhver Skabnings hele Bygning retter sig jo altid efter de Forhold, under hvilke den lever, og vist er det, at almindelige Ben vilde være ganske unyttige i de Gader, hvor Fliſestene høre til pia desideria, og som kun gjøres passable af udstrøet Bark. Vi have forresten ofte speculeret paa, hvorfor al den Bark ligger der rundtom, thi at den ikke ligger der for at hjælpe paa Brolægningens Mangelfuldhed er jo sikkert nok; en Bekjendt af os udtalte engang den Gisning, at det var, forat Befolkningens Fødder kunde blive ligesaa barkede som deres Næver, men mon det dog skulde være rigtigt?

Vi gaae videre. Se, hvor Møllerne male, hør, hvor Vingerne suse! de ile afsted, som om de legede Tagfat med hinanden. Udsigten er i enhver Henseende maleriſk.

Vi naae Sølvgadens Caserne. Man kan see ned i Casernegaarden, hvor Jenserne staae ved Posten og vadske deres Benklæder og pudse deres Lædertøi, medens Jensiner staae oppe paa Volden og forsøge paa at opfange et Glimt af de upolerede Elskere.

„Hvorfor skal vi blive ved at gaae her, Stine?" spørger, idet vi gaae forbi, en lille Dreng en rødmusset Bondepige, som har ham ved Haanden, medens hun har en anden paa Armen.

„Her er saadan' deilige Træer, min Dreng."

„Det er der ogsaa andre Steder, Stine."

„Jamen der er ikke saa kjønt som her," siger Bondepigen, og saa vender hun om for tiende Gang, thi Søren har ikke vist sig endnu.

„Høire! — Venstre! — Høire! — Venstre! — Et! — To! — Et! — To! — I skal Dæ'len gale me holde Trit, Ka'le!"

Disse opmuntrende Ord udtordnes i dette Øieblik af en kobberforhudet Sergeant, der kommer ud af Casernegaarden med et Compagni Rekrutter, med en Stemme, som nærmest ligner den skrabende Lyd, der høres, naar man har Rotter i Gulvet. Lignelsen er ikke rigtig god, men en gammel, forskreget Underofficiers Stemme er ogsaa noget af det mest Besynderlige i denne forstemte Verden; den ligner igrunden intet Andet.

Bondepigen løber derhenad med bevingede Skridt, der netop ere tre Gange saa lange, som den lille Fyrs Pusselanker tillade; han opgiver derfor ganske at flytte dem, hvorimod han grædende lader sig slæbe afsted af det kraftige Bondefruentimmer, som blot løfter Armen lidt, saaat han paa en Maade kommer til at svæve; hun kan ikke tage noget videre Hensyn til hans Graad, det forbyder hendes Kjærlighed — ikke til Drengen, men til Søren, som hun har faaet Øie paa i første Geled.

Søren er en høi, velvoxen Karl med et Par røde Kinder og en paillegul Knebelsbart; vi kunne godt forstaae, at den Stakkel, der ikke har været saa lykkelig at faae en Gardist til Kjæreste, tager tiltakke

med Søren. Saa saare han seer sin Hjertens Elskede paa Volden, sender han et kjælent Blik opad tilhøire, men den skarptskuende Sergeant, der idag er meget ivrig i Tjenesten, fordi der er en Lieutenant med Compagniet, opdager, at Sørens Øine ere ude af Geleddet.

„Se ligeud, anden Mand i første Geled! Jeg troer, han er gal!" ere de Dommedagsord, der faae Sørens Hovede paa rette Vei i en saadan Fart, at det ikke skulde undre os, om han havde forvredet Halsen med det Samme.

Stine blev blodrød ved dette Commandoord, men hun kunde dog ikke lade være at følge med Soldaterne, og da Sørens første Forskrækkelse havde sat sig, blev hun ogsaa rigelig belønnet af de flyrige Blik, han tilkastede hende uden at dreie Hovedet. Han udviklede en forbausende Smidighed i Øiemuskelernes Behandling.

„Anden Mand i første Geled, træk Geværet an! — Gaaer han og sover? det skal jeg meget ha'e mig frabedt!"

Stine distraherer synlig den forelskede Rekrut, og da derfor Compagniet gjør „venstre Sving" nedad Gothersgade, viser hun den Selvopofrelse: ikke at følge efter. Hun trøster sig med, at de langt bedre kunne udveksle kjærlige Blik o. s. v., naar Søren iaften har anbragt sig paa Huggeblokken hjemme i Kjøkkenet.

Vi passere Broen, hvor Nørreport stod i gamle

Dage, og naae Nørregade, hvor de civiliserede Huse med deres livlige Indhold begynde. Man gaaer saa ugenert herovre paa Volden og seer lige ind i Værelserne til Familierne paa første Sal. Det er dog ikke overalt, det lykkes, thi paa nogle Steder have de mistænkelige Mødre anskaffet nogle høist ubehagelige Jalousier, der haardhjertet skjule de skjønne Døtre for Voldens længselsfulde Speidere.

Ikke Alle have dog været saa ondskabsfulde. Se nu t. Ex. derovre! Hvor hyggeligt og hvor nydeligt seer der ikke ud. Solen titter muntert ind imellem de lyse Gardiner, kysser det hvide Gulv og leger spillende paa Væggen. Vi see Malerier rundtom, det tykke Brysselertæppe paa Gulvet og en prægtig Hønsehund, der har faaet Lov til at ligge under Bordet, hvor den lidt efter lidt i Blødagtighed vil miste sin Ungdoms fortræffelige Egenskaber — en Marcus Antonius paa Fire. Fortepianoet staaer aabent, men de fine Fingre, der pleie at faae Tangenterne til at hoppe af Fryd over Berørelsen, ere sat og adstadigt anbragte ved en Broderramme henne ved Vinduet; deres Eierinde kunne vi altsaa ogsaa betragte, og hun er nok værd at see paa. Hvilken herlig Profil! Panden er høi og krandset af mørke Lokker, der ere fæstede op og falde yppigt nedad Nakken; kjæk og dristig er den lille Næse; Kinden har den yndigste, bløde Runding og gjemmer — derom er der ingen Tvivl — de mest forræderiske Smilehuller, fortryllende Malstrømme,

hvori Ungersvendens Sind og Sands og sunde Fornuft hvirvles ned. Øinene kunne vi ikke see, men de mørke Øienhaar fortælle os, at de ere fulde af Liv og Skjælmeri.

Mama sidder ved det andet Vindue med store Briller paa Næsen, men om de saa vare tre Gange saa store, vare de dog vist for smaa til at passe paa hin lille mørke Krøltop derhenne.

Den unge Pige sender af og til et stjaalent Øiekast over paa Volden — mon hun skulde vente Nogen? — Jo, det er ganske i sin Orden. Derhenne kommer en ung Mand med hurtige Skridt; han har ikke Øiet fra hin første Sal — nu gaaer han langsommere, jo, det er den Udkaarne, den Lykkelige!

Nu seer hun ham; Blodet farer hende til Kinden — o ve! Mama fik det at see. Hun siger Noget, formodentlig et Spørgsmaal, hun tager Brillerne af for at see bedre og betragter Volden. Den unge Mand har skyndt sig længere ind og bliver ikke seet, hvorimod hun lader til at betragte vor sagesløse Personlighed med synlig Mistænksomhed — ak nei, Frue! desværre, vor Uskyldighed er grundmuret. Hun maa dog nok have kunnet see det paa os, thi hun tager atter Brillerne paa og syer videre, og i en Fart er Ridderen fremme paa Scenen.

Den unge Pige tager Adresseavisen frem, læser lidt i den og bøier sig tilside ind i Vindesfordybningen, hvor hun peger paa et Sted i Avisen; han faaer Næsebrillerne frem — der staaer Tivoli. Han

kysser paa Fingeren, hun rødmer atter og giver sig ifærd med Broderiet, som om Intet var foregaaet, medens han gaaer fornøiet videre — han skal jo ogsaa i Tivoli iaften! —

Der sidder et Par kurrende Turteldüer ovre; de have Deres paa det Tørre. Han har Briller og hvidt Halstørklæde; det er naturligvis en theologisk Candidat, det moderlige Ideal af en Svigersøn! Se, hvor de kysses! man kan næsten høre det smadske herovre paa Volden. Nu see de herover — det var Ret! — et til! — hvorfor skulde de ogsaa genere sig, de ere jo forlovede? og det er unegtelig den nemmeste Maade at præsentere sin Forlovede paa — for begge Parter. Der kommer Mama med Kaffen. Kaffe med Kys til, det smager vist godt! — man behøver da ikke Sukker; Kys er mere raffineret. —

Uh! hvor der er tungt og trykkende i det lille Værelse. Fuldt af Bøger er der overalt; Skrivebordet staaer ligefor Vinduet, og der sidder et ungt Menneske og læser med Hovedet imellem begge Hænderne. Vi forstaae det ikke. Vinduet staaer dog aabent, Solen skinner saa lokkende ind til ham, de grønne Træer hviske saa lystigt, og Fuglene synge de deiligste Sange om Frihed og Kjærlighed i de grønne Skove; men han sidder trolig med Hovedet imellem begge Hænderne — hvad bryder han sig om Solens Skin og de grønne Træer og Fuglenes Sang? Han hører ikke, hvad de fortælle, eller han

forstaaer ikke deres Sprog, men — „det er ogsaa saadan' et flinkt Menneske!" siger hele Familien. —

Naar Aftenen kommer og Lysene tændes, ere Jagttagelserne dog ulige interessantere. Hvert Hus, der ikke benytter Gardiner, er da en aaben Bog for Voldens nysgjerrige Læsere.

Themaskinen snurrer paa Bordet. En ung Pige staaer foran den; det er hendes „Uge", som det hedder. Hun skjænker den varme Drik ud og rækker den til de Forskjellige. Der sidder en ung Søofficier ved Bordet; han seer saa freidig og selvtillidsfuld ud, Gud ved hvoraf! — Jo, nu vide vi, hvoraf. Den Maade, paa hvilken hun rakte ham Koppen, og det Blik, der ledsagede Bevægelsen — vi kunde rigtignok ikke see Blikket saa nøie, men vi ere overbeviste om, at det vilde ogsaa have gjort os indbildske. Hvor der seer livligt og venligt ud i den lille Stue! Samtalen gaaer saa frit, medens Themaskinen accompagnerer med sin joviale Bas. Man kunde næsten faae Lyst til at sidde ved et saadant Bord og høre Maskinen summe, selv om man ogsaa skulde blive nødt til at drikke et Par Kopper Thevand. —

Der komme vi til Selskab ovre. Opad Væggene staae de unge Mandfolk, halvt forlegne med deres Hatte og helt med sig selv. De unge Kvinder pille paa deres Livbaand. Der skal vist dandses; den festlige Alvor synes at tyde derpaa. Der kommer Familiens Fiffikus gracieust hoppende ind — ah! ham kjende vi jo; ja, det er en unndværlig Mand

ved en saadan Leilighed — den Ide har i al Fald en Del Familiemødre faaet. Hvad er det? — naa! han har foreslaaet Forundringsstolen. Der er En, der sætter sig midt paa Gulvet, og saa undre de Andre sig. „Det er uhyre morsomt!" fortæller den fiffige Yngling. Vi skynde os bort, men siden vi vare med i Legen, maae vi vel ogsaa udtale vor Forundring, og saa undre vi os da over, at de Tværdrivere spilde Tiden med Sligt istedenfor at favne de unge, smukke Kvinder om den smækre Midie og fare henad Gulvet med dem i en lystig Galopade til Pianoets brusende Toner. —

Fy! hvor der seer kjedeligt ud. Fruen sidder i en stor Lænestol med Strikketøiet paa Skjødet og Fødderne paa en Skammel; hun har Filtsko paa og er blideligen indslumret. En fed Moppe ligger ved Siden af hende, og ved en stor Pult sidder Herren i Huset med en uhyre Hovedbog foran sig, i hvilken han tæller efter. Han er vist Bogholder ved en Sparekasse eller et „forenet Begravelsesselskab" eller saadant noget lignende Sørgeligt. —

Ved Siden af er det dog værre endnu. Der sidder et ungt Menneske med Schous Forordninger paa Skrivebordet. Han skriver, det er naturligvis Collegier — det ulykkelige, unge Menneske! Skal Cellesystemet nogensinde skjærpes, saa kan det næppe skee paa en grusommere Maade end derved, at Fangerne beskjæftiges med Collegieafskrivning, helst juridiske eller theologiske Collegier. —

Det er efterhaanden bleven sent. Lysene ere slukkede de fleste Steder, og der er ikke stort Mere at see. Paa selve Volden er der øde og tomt; et enkelt Par gaaer hviskende forbi — Gud maa vide, hvad de kan have at hviske om!

Men hvad er det! — høre vi ret? — der lyder Toner nede i Jordens Dyb. Vi mindes vore Barndomseventyr, der berettede om fortryllede Høie med Trolddomsmenager indeni. Her skulde da ikke være etableret en saadan. Vi maae undersøge Terrainet og gaae altsaa nedad Volden. See! see! der er en gasbelyst Gang ind til Høiens Allerhelligste. Troldene lade til at have draget Nytte af de nyere Opfindelser paa Chemiens og Physikens Omraade. Vi følge Gangen og befinde os pludselig midt i en nogenlunde pragtfuld Salon, hvor der sees et Fortepiano, formodentlig de nyshørte Toners Ophav. Floromvundne Kvinder, der ellers ikke kunne siges at være i Flor, med Baretter paa Hovedet sidde i Nærheden af Fortepianoet; men vi kunne ikke antage dem for Trolde, dertil ere de for lidet fortryllende.

Der hænger ogsaa en Priscourant; Troldene have altsaa indrettet et Slags Conditori hernede — Tiderne gaae fremad.

„Opvarter! en Sodavand! — maaske den ærede Læser ønsker en med? — to Sodavand! — man kan nok trænge til en Forfriskning ovenpaa en saadan Tour.“ —

Apropos — de gamle Sagn fortælle jo om

Ungersvende, der bleve lokkede ned i Jorden, kosteligt beværtede og derpaa sendte bort igjen, hvorefter de vare aldeles fortumlede i Hovedet.

Der sidder just et Par Ungersvende ovre; de ere ogsaa lokkede ned i Jorden — af det fristende Skilt —, de ere blevne kosteligt beværtede — for deres egne Penge, og imorgen ville de uden al Tvivl være aldeles fortumlede i Hovedet.

Faaer en eller anden nordisk Rénan fat i vore Folkesagn, saa ville de sikkert alle kunne forklares „paa den naturligste Maade af Verden".

Integade.

(Humoreske.)

Vi vilde gjøre os skyldige i en skammelig Uredelighed, ifald vi ikke gjorde den Indrømmelse, at vi i et vist givet, ubehageligt Tilfælde ubetinget vilde søge Opreisning hos Øvrigheden eller hos Domstolene, skjøndt vi rigtignok ikke kunne nægte, at Domstolene paa ingen mulig Maade tiltale os personligt, og skjøndt vi bestemt maae udhæve deres fuldstændige Afmagt ligeoverfor Æreskrænkelser, men til Trods herfor kunne vi ikke undlade at indrømme, at vi i et vist givet Tilfælde uvægerlig vilde henvende os til Øvrigheden og, vi blues ikke ved at tilføie det, just i Anledning af en Æresopreisning. Vi appellere freidig til enhver gammel Underofficier, der ikke har faaet Korset for tro Tjeneste, til enhver hæderlig Skuespiller, der ikke er bleven Professor, til enhver Oberstlieutenant, der ikke er bleven Commandeur af Dannebroge, til enhver godgjørende Medborger, der ikke kan blive Borgerrepræsentant, til enhver af de 6—7 nederste Classer, der ikke blive inviterede med

til de morsomme Hoffester, til enhver — ja, kort sagt, til ethvert følende Hjerte vende vi os uden Sky med det Spørgsmaal, om der ikke er Noget til her i Universet, der hedder honnet Ambition, om der ikke er Noget til, der hedder krænket honnet Ambition? Og der er ingen Tvivl om, at de Alle som En ville svare: „Jo!" — Nuvel! saa er der heller næppe Nogen, der nogensinde har hørt Navnet „Integade" og seet det, hvortil hint Navn sigter, som ikke vil give os den fuldstændigste Ret i denne vor Beslutning, i et vist givet og ubehageligt Tilfælde uden videre at ville forlange Opreisning hos Øvrigheden, hos Domstolene, hos Magistraten — qu'importe! — hvis nemlig det ulykkelige Lod var os beskaaret at hedde og at være — „Raadhusstræde."

Retsindige Læser! Sæt Dig et Øieblik ind i „Raadhusstrædes" Sted, og sig saa paa Cavaliers Parole, om Du ikke vilde anse det for den personligste og blodigste Fornærmelse, at der overhovedet fandtes Noget, der hed „Integade?" — Jo, visseligen!

Haardt maa det være at høre Andre tale til En om Ens „store Bro'er" og derved minde En om Ens eiendommelige Lidenhed, men det faaer dog at være, thi man er jo i saa Tilfælde liden og den „store Bro'er" forholdsvis stor; men haardere, ti Gange haardere maa det dog være at høre sig selv benævnet et Stræde, naar man er stor og bred og anselig, medens den lille ubetydelige Skifting benævnes en Gade — Integade!

Som sagt, hed vi „Raadhusstræde", saa henvendte vi os strax til Magistraten med en udførlig og velmotiveret Klage, vi fordrede Undersøgelser, vi fordrede Æresopreisning, vi — ja, vi fordrede, at der blev nedsat en Commission, ja, det gjorde vi! Vi fordrede at blive omdøbte, baade vi selv og Integade, saa kunde de længe nok kalde os for Baptister.

Integade! det er en Gade! nei, det er netop „inte" Gade, siger Kjøbenhavneren — Sophisteri Gade eller „inte" Gade! — „to be or not to be!"

„Man sætte „inte" for, man sætte „inte" bag,
Gaden beholder dog sin Smag."

Og det maa dog virkelig være tungt for et Stræde som Raadhusstræde!

I Theaterforsalen.

„Gaaer Du med hjem og spiller en L'hombre?" var det Spørgsmaal, der forleden Aften, da jeg gik og „drev" paa Østergade, blev rettet til en ung Mand, der just blev standset, da jeg gik forbi.

„Det er mig ikke muligt iaften," hørte jeg, han svarede, men mere kunde jeg ikke høre.

Samme unge Mand kjendte jeg fra Gaden, og jeg vidste, at han var en meget ivrig L'hombrespiller; han maatte altsaa være stærkt optaget af Et eller Andet. Klokken var snart 10, og han var hverken i Bal- eller Selskabsdragt. Jeg gik over paa den anden Side af Gaden for at vente, til han gik videre og for saa at følge efter. Jeg gik som sagt og „drev", og naar man just er beskjæftiget med den Forretning, fatter man tidt de forunderligste Beslutninger; Nysgjerrigheden pirres af det Mindste, og man lader saa at sige Instinctet raade. Jeg havde nu faaet den Ide, at jeg skulde opleve noget Interessant, naar jeg fulgte ham. Jeg fulgte altsaa, og den ærede Læser

faaer at afgjøre, hvorvidt det, jeg oplevede, i Virkeligheden var interessant.

Vi naaede Enden af Østergade. Han styrede ud i Mørket lidt tilhøire — ah! „ved Hesten Klokken 10 bestemt!“ — Se, se, min Ven! og Du er Theolog — naa, Herregud! vi er' jo Alle Mennesker, og jeg er saamæn ikke den, der vil kaste den første Sten.

Men han skulde ikke til Hesten, hvorimod han gik over ad Theatret til. Der var altsaa al Sandsynlighed for, at der var truffet en liflig Aftale med en ung Dame, som, istedenfor at anbringe sig i Omnibussen og lade sig befordre lige hjem med den, formodentlig skulde lykksaliggjøres med hin Gavstriks theologiske Arm og honningsøde Tale og dernæst fortælle Mama, at „det var rigtignok rædsomt, for Omnibussen havde været propfuld.“

Vi styrede altsaa begge to ind imellem de sangvinske Droscher, de phlegmatiske Omnibusser og de choleriske Herskabsvogne og kom ind i Forsalen. Paa Tavlen stod der: Forbi Kl. 10; Uhret viste 5 Minutter over, men der var maaske endda god Tid til at see sig om — det gaaer ikke altid til, som den Tavle præ'ker.

Forsalen eller, som den af adskillige Grunde heller burde hedde, Forstuen er saa uhyggelig, som man kan forlange — snarere mere end mindre. Der er en saa fortrinlig Gjennemtræk, at Bygmesteren vilde have gjort sig udødelig, ifald den havde været

bestemt til Torreloft. Dens Uhyggelighed — ja, den kjender jo de fleste af mine Læsere, og dem der ikke kjende den, vilde jeg forgjæves forsøge at give noget Begreb om den, hvorfor jeg vil foretrække at fortælle om mine Kammerater i Uhyggeligheden.

Langs Væggene sade de ventende Tjenerinder; de fleste vare ældre og satte at see til, men stundom dukkede dog et fiffigt, lille Ansigt frem, som da paa Grund af Rariteten blev saameget mere paaskjønnet. Hist og her saa man en enkelt Karl, medens et Par velproportionerede og uhyre veltilfredse Tjenere i Liberi med Etiquette paa Hatten gik utaalmodigt og støiende op og ned med et Ansigt og en Air, der igrunden var en Reclame til enhver Ikke-Liberibengel om snarest muligt at kaste Ansigtets Eiermand paa Hovedet ud ad Døren. Det var tydeligt, at de fandt det høist besynderligt af Theaterbesthyrelsen, at den vilde holde dem for Nar ved at opgive et galt Klokkeslet; af og til standsede de ogsaa og talte sammen; rimeligvis svor de paa, at de vilde indgive en Klage til Cultusministeriet næste Formiddag.

En høi, fed, halvskallet Mandsperson, en bekjendt Beundrer af den mindre smukke Del af det smukke Kjøn, stod midt i Salen, ventende paa tilfældigt Bytte: Damer, der enten skulde gaae alene, eller som man havde glemt at hente. Den samme forslugne Hensigt skimtedes ogsaa hos en lang, tyndbenet Personage med et Par Kinder, der vare ligesaa

blege og hule, som hans Dine vare røde og boldne, og som stod henne i en Krog, hvor han lod sin Graadighed gaae ud over en Paraply, hvis hvide Haandtag alt halvveis var forsvundet; han var nu ifærd med at tygge paa Løvningerne.

Min Ven, Theologen, stod foran Theaterplakaten, som han studerede saa ivrig, at man godt kunde troe, at han skulde til Examinatorium i Theaterplakatskrivning Dagen efter. —

En dump Tummel lader sig høre; der smækkes med Døre og Stole, og Forestillingen er altsaa forbi. Alle de Ventende storme henimod Opgangen, men til ingen Nytte, thi der kommer Ingen ind, hvorimod en ung, spinkel Mandsperson, en dansk Spartaner uden Vinterfrakke, i fuld Carrière kommer løbende, trænger sig igjennem Massen for derefter i Løb at fortsætte Farten over Torvet. Alt i Betragtning af Varmen i 3die Etage, de 10 Graders Kulde udenfor og den ikke existerende Vinterfrakke. Snart følge flere Mandfolk efter, men det ventende Publicum interesserer sig ikke for det stærke Kjøn. Først da Damerne begynde at vise sig, faaer man et Begreb om den umaadelige Smidighed og Extensionsevne, som de menneskelige Halshvirvler besidde.

Trængselen bliver større og større. Som en Malstrøm, der river Alt med sig, vælter Masserne frem. Capricieux og lunefuld er Strømningen; hist skiller den Folk ad, der høre sammen, og her murer den Andre sammen, som ikke kunne taale at see hinanden.

Der kommer en Mand med sin Kone under Armen — forfængelige Tanke! Med den venstre Arm, som han har fri, vrikker og borer han saa ufortrødent, at det lykkes ham at bane Vei for sin egen skjørteløse Personlighed, men han har glemt dette Appendix til Konens, og da derfor hendes brede Nederdel kommer i Klemme, kan hun ikke komme videre, hvis hun ikke vil gaae defect derfra. Manden trykkes der paa, og han kan ikke standse, men de holde bestandig paa ubegribelig Maade hinanden under Armen. Det seer ud, som om deres Arme kunde forlænges, trækkes ud som Kikkerter, thi *han* er næsten henne ved Udgangen, medens *hun* er i Klemme midt i Salen.

„Au, min Arm!" brøler hun tilsidst, og det undrer os i Sandhed, at hun ikke forlængst har ladet høre fra sig. Han slipper og puffes i samme Nu ud ad Døren, hvor han venter paa sin forliste Halvdel, der til Trods for alle sine Bestræbelser trænges ud ad en anden Dør. Formodentlig maae de dog have fundet hinanden, thi der blev ingen Kone efterlyst i Bladene i den nærmeste Tid derefter. —

Midt under disse mine Betragtninger, der anstilledes fra en affides Krog, fik Strømmen fat i mig, og min onde Skjæbne vilde, at jeg skulde blive klistret op ad en halvgammel Frøken med store Briller paa Næsen, hvis hele kantede Habitus tydede paa en Lærerindes malcontente Personlighed. Tættere og tættere bleve vi forenede; et Øieblik var det mig,

som om hele hendes Knokkelsystem vilde assimilere sig med mig saa godt, det lod sig gjøre, det var, som om Lærerinden paa en Maade var gaaet op i mig, men paa en høist ubehagelig Maade rigtignok, men til al Lykke havde jeg en tyk Spækhøker paa den anden Side, hvis Smørfjerdinger, Gud være lovet! gave lidt efter, saaat Forestillingen om Livet midt i en Skruestik kun halvveis blev mig tydelig. Der skete en Standsning, som Damen benyttede sig af til at sende mig et gjennemborende Blik — som om denne intime Forbindelse var min Skyld, som om jeg ansaa Situationen for vellystig. Nei, Frøken, nei! og ti Gange nei! jeg er ikke Mathematiker og har aldrig interesseret mig for Polygoner. —

„Ja, det er høist insolent at blive saaledes tracteret, Hr. Hofjægermester! Den Pøbel burde dog kunne observere, hvem den trykker paa." Den zirlige Hofmand støtes frem og tilbage; hans Ansigt udtrykker den høieste Forundring, den mest maalløse Forbauselse. Han er aabenbart ikke rigtig sikker paa, om han ogsaa befinder sig midt i Theaterforsalen i Kjøbenhavn; han fristes et Øieblik til at troe, at han underfundig er forflyttet til Jupiter eller en anden obscur Klode, men han synes ikke at betragte en saadan Forflyttelse som et Avancement. Den stakkels Hofmand! han er rent fra Concepterne; nu fik Kalvekrydset et Tryk og blev en foreløbig Umulighed. Han fatter ikke noget af det Hele, — han er ganske ukjendt med disse Folkebevægelser — og ve,

den Hofmand, der først lærer Folkets Kræfter at kjende i Praxis! Han maa endda prise sin Lykke, naar kun Kalvekrydset, og ikke Kalveho'edet, gaaer i Løbet. —

„Jeg troede ikke, de gav sig af med at presse Matroser herhjemme," siger en beget Cavalier, der med en Kammerat er midt i Trængselen.

„Jo, Pressen er fri her i Danmark, det har jeg seet paa Tryk," svarer den Tiltalte.

„Her er knap Plads nok til at vende Skraaen i Munden," siger den Første.

„Ja, hvad mener Du saa om Plads til at spytte den ud, for det skulde jeg rigtignok forbandet gjerne ha'e nu." Som ved et Trylleslag var Pladsen fri for en Skraa og et Par Matroser.

„Mange Tak, de Herrer og Damer! mange Tak skal De ha'e!" og de slentrede af med Hilsener til Høire og Venstre. —

Den værste Trængsel tabte sig dog snart, og det ventende Personale fik sig efterhaanden anbragt.

„Er Du der, Stine?" udbrød en fornøiet, lille Dame, hvis Haar var bedækket med noget rødt, uldent Strikketøi, der nærmest saa ud til at være en flækket Strømpelæg. „Godaften."

„Godaften, Frøken."

Saa gik den lille Dame med Stine ved Siden som Gardist, og bagefter travede en slukøret Yngling, som havde staaet og ventet i det glade Haab, at den

lille Frøken muligen ikke skulde have nogen Stine i Baghaanden. Stakkels skuffede Ynglingehjerte!

„Godaften Jørgen," hostede en gammel Dame med saare svagelige Ben, „lad os nu skynde os hjem." Hun fik Jørgen under Armen, hvorpaa de trippede uhyre langsomt afsted, medens Jørgen lod til at speculere paa, ved Hjælp af hvilke magiske Kunster hun egentlig havde tænkt sig at faae de Ben til at skynde sig.

Theologen stod bestandig paa samme Plet og ventede med synlig Utaalmodighed — paa sin Elskede (?).

„Naa! er Du der, Gabriel?" hørtes en Stemme, som kom fra en ældre Dame. Herregud! slap det derud. Det var den forventede Skjønhed — man kan altsaa ogsaa gjøre en Theolog Uret.

Den ældre Dame, formodentlig en Tante, maatte først slutte sin Samtale med en anden ældre Veninde, som havde fulgt hende ned ad Trapperne, og denne kunde paa ingen optænkelig Maade gaae, førend hun havde meddelt alle sine Grunde for, at hun ikke „yndede" Holberg, ligesom hun i det Hele ikke „sværmede" for vor hjemmelavede Literatur, eller førend hun tillige havde udtalt sin Beundring for Mønsteret i Venindens Krave og udbedt sig samme tillaans, hvorefter Theologens Tante til Gjengjæld følte sig forpligtet til at være henrykt over den Andens nydelige Crepshawl og til at spørge paa Prisen og forbauses over den mageløse Billighed og erfare

Kræmmerens Navn og spørge til de Smaa. Endelig stod der kun tilbage for dem at invitere hinanden til Kaffeselskab, hvorefter de strede til Leverancen af de reglementerede Afskedskys. Theologen stod under alt dette og saa from ud — hvor skjændigt havde jeg ikke gjort ham Uret.

„Godnat, min Kjære!"

„Godnat, Godnat! Ja, saa seer jeg Dig imorgen."

„Ja Tak, Godnat. Kom saa, Gabriel."

„Saa husker Du nok Mønsteret."

„Ja, imorgen, naar jeg kommer. Godnat! Naa, Gab — og hør lidt," og nu begyndte de at hviske og Theologen at tabe Taalmodigheden. Til Dato havde han holdt sig oppe ved Tanken om muligen endnu at kunne komme til L'hombren, men nu begyndte det at see lidt sort ud, og han begyndte at fløite „Bjørneborgermarchen".

„Du har jo bestilt Pladser i Omnibussen, søde Cecilie?" spurgte en halvgammel Ungdommelighed med en coquet Silkekyse med gloende rødt Silkefoder.

„Nei, det har jeg rent glemt. Du milde —!" Ud løb hun for at see, om der var Pladser at faae, og ind kom hun med den Besked, at der ingen var.

„Gud! det er jo rædsomt. Det er da Din Skyld. Hvad skal vi nu gjøre, for alene kan vi da umulig gaae — ih, Godaften, Fru Svendsen." Det var Theologens Tante, som juist havde faaet det sidste Douzin Kys fra Haanden og nu skulde afsted. Nu maatte hun først høre en vidtløftig Be-

skrivelse over Cecilies „rædsomme Efterladenhed“ og deres „ulykkelige hjælpeløse Stilling“ — „for hvad skal vi to unge Piger gribe og gjøre i?“ var Slutningen af den halvgamle Frøkens lange Tale; „vi kan jo risicere Alt.“

„Aa, vær De blot ikke forknyt, gode Frøken Petersen,“ sagde Fru Svendsen meget fornuftig, og et eneste Blik paa Frøken Petersens langstrakte, figurløse Opstabling og paa det rynkede Aasyn med de smaa Favoriter, der toge sig ud som Capitæler paa en jonisk Søile, maatte ogsaa bestemme Enhver til at give Fruen Ret. Der var virkelig ingensomhelst Grund for Frøkenen til at være forknyt.

„Gud jo! hvis der nu kommer Nogen!“ stønnede Frøken Petersen uden dog nøiere at præcisere, hvem denne „Nogen“ skulde være, og det vilde vistnok ogsaa være faldet hende vanskeligt, thi det maatte rigtignok have været et mærkeligt Væsen.

„Her er jo min Neveu, Candidat Christensen — Frøken Petersen — Frøken Køller. Han følger Dem vist med Fornøielse. Vi skal jo til Frederiksberggade, og De skal til Pilealleen, det er jo ad samme Vei.“

„Gud, Hr. Christensen, ja, hvis De vilde! Min evige Taknemmelighed —“

„Jo, med Fornøielse,“ sagde Theologen med indædt Raseri, nærmest ved Tanken om den forspildte L'hombre. Den Utaknemmelige! vel fik han iaften

ingen Solo'er og Nolo'er, men istedenfor fik han jo Frøken Petersen, den væne „Maar". —

Tilbage vare nu kun den høie, fede Skaldede, Paraplyspiseren og en ung, net Mand. De to Første ventede ingen Bestemte, det var godt at see, hvorimod den Sidste med Utaalmodighed gik fra den ene Side til den anden for at see opad Trapperne. — Endelig!

„Godaften, søde Mathilde!"

„Godaften, Ferdinand! Du maa undskylde —" og hun greb hans Arm.

„Alt! nu, da jeg har Dig," og han trykkede hende fastere til sig.

„Omnibusserne maatte først kjøre. Jeg var bange for, at Tante Lene skulde være her og see mig og saa vilde ta'e —" mere kunde jeg ikke høre, men det var ogsaa mere end nok.

Kort efter gik Paraplyen. Resterne af det hvide Haandtag saa saa straalende ud, som om de glædede sig over, at de havde kunnet trodse Fyrens Fraaselyst.

Den stakkels Cannibal gik endnu derinde; han vilde nødig opgive Tanken om Bytte. Tilsidst maatte han dog indrømme sig selv, at der ikke var Flere tilbage, og han forsvandt, skjøndt synlig misfornøiet, hvorfor, det er næsten ubegribeligt; thi om han saa paa en øde Ø havde været det eneste Mandfolk mellem tyve Kvinder, saa kan det næppe drages

i Tvivl, at de vilde have henvist ham til Coelibat, saa ubehagelig saa han ud.

Lamperne bleve nu slukkede; der blev bælmørkt, og saa kan den humane Læser ikke med Billighed forlange, at jeg skulde kunne see mere i Theaterforsalen.

Frederiksbergallée.

Frederiksbergallée begynder ved Jernporten, det er der nu slet ingen Spørgsmaal om, men ikke desto mindre vil en saadan Betegnelse af dens Begyndelse ikke afgive nogen synderlig orienterende Oplysning for ukyndige Medmennesker, selv om de forsaavidt ere kyndige, at de ere paa det Rene med, at Frederiksbergallée er ude ad Vesterkanten, thi skjøndt enhver Kjøbenhavner ligesaavel nu som for en tre—fire Aar tilbage frisk væk fortæller, at Frederiksbergallée begynder ved Jernporten, saa existerer der saa lidt nu som dengang nogen Port af det Materiale eller noget Materiale under den Form.

Sagen er den, at der indtil for nogle faa Aar siden ude ved Værnedamsveien kunde sees et Jerngitterværk; hvorfor det fandtes der, har altid været os en Gaade, thi det stod altid paa vid Gab, og selv om det havde været lukket, vilde det dog saare forgjæves have søgt at bilde noget fornuftigt Menneske ind, at det afgitrede nogetsomhelst Terrain, thi paa begge Sider var der Aabninger, som ikke kunde

afspærres. Hint Gitterværk bar det stolte Navn „Jernporten", og Stedet, hvor det fandtes, har bevaret Navnet indtil vore Dage.

Altsaa — Frederiksbergallée begynder ved Jernporten, og der begynde vi ogsaa vor Promenade.

Allerførst træffe vi da paa et automatisk Kunstcabinet, som hver Søndag samler en beundrende Skare udenfor sine Vinduer. Det staaer som et levende Minde om, hvor Lidet der kunde tilfredsstille Publicums Nydelseslyst for en Snes Aar tilbage, thi dengang var „Voxcabinettet" i Frederiksbergallée, som det kaldtes, en af de væsenligste Factorer i Søndagspublicumets Fornøielser, og mangen en Ungmø fra den Tid tænker endnu med lønlig Henrykkelse og et haanligt Smil over Nutidens Glæder tilbage paa Voxtambouren, der slog saa grangivelig en Hvirvel, at man udenfor troede, der var Ildløs, og mangen en gammel Ungersvend drømmer bestandig om den blomstrende Lola Montez med de rullende Øine, der gik frem og tilbage ligesom Øinene i et Skilderiuhr, naar hun blev trukket op, og de drømme om mange andre Voxvidunderligheder, som de ikke vidste Andet om, end at de havde Noget i Livet, der hed Mechanik, i hvilken Anledning de endnu nære den dybeste Veneration for Alt, hvad der hedder Mechanik og mechaniske Kunstværker paa Alleenberg, thi det er da efter deres Mening det Eneste, der i al Nutidens Daarlighed kan tænke paa at maale sig med Voxcabinettet fra deres unge Dage.

Paa den anden Side af Alléen ligger der en Herlighed, som det er Fremtiden forbeholdt at tænke tilbage paa med Vemod, thi den Dag idag staaer den i fuldeste Flor. Det er det saakaldte „Valhalla", hvor henrykte Kræmmersvende og glødende Contoiristers bringe deres begeistrede Hyldest og sølverne Takofre for Foden af den Tribune, der bærer deres Gudinde, den uforlignelige Jomfru Valentin — til Trods for Navneligheden er hun aldeles ikke i Familie med Fausts Margrethe, Søsteren til Soldaten Valentin, altsaa ogsaa en Jomfru Valentin. Her sidde de fagre Ungersvende og lytte til de vakre Lirekasser og deres hjerteskjærende Veer (W. R.) og vente længselsfuldt paa det Øieblik, da Firskillingssubscriptionen til Fordel for de faldne — Engle — atter skal begynde og de kunne faae anbragt et skjæmtende Ord eller en smigrende Compliment til den af Gudinderne, der stiger ned fra sin Piedestal for at blande sig i Mængden med en Madspand i Haanden — eller, hvem ved, maaske endogsaa faae Leilighed til at trykke den af Gudindens Hænder, der ikke skal holde paa Madspanden, og derved — Ha, svimlende Ærgjerrighed! — opvække Naboers og Gjenboers frygtelige Skinsyge og vanvittige Misundelse.

Vi forlade „Valhalla", og flux faae vi Øie paa en anden Magdalenestiftelse, den saakaldte Schweizerpavillon, men det lave, lille Træskur indbyder ikke til nærmere Bekjendtskab. Vi gaae derfor videre og naae den første Runddel, der i mere

end een Henseende danner et Lyspunkt i Alléen, thi der er ikke en eneste Café eller Sangerindepavillon at opdage. Saa saare vi ere komne over Runddelen, støde vi paa „det hvide Hus", White House, en tidligere Skueplads for svundne Nattergales Triumpher, og i samme Øieblik ere vi udenfor Alhambra.

Alhambra! Mangt et livligt Billede drager forbi Tanken. Derinde var det, at Araberne i sin Tid gjorde deres halsbrækkende Kunster, disse tredive, fyrretyve Vidskelædersbolte, som aldeles vendte op og ned paa de tidligere rodfæstede Begreber om det menneskelige Legemes Bevægelighed og Forkjærlighed for et fast Underlag, disse brungule, halvvilde Cavalierer, der vare lige besynderlige, hvad enten de trillede rundt i Luften som henad et Brædt, eller de stiftevis spadserede omkring med en ti, tolv levende Væsener paa Skuldrene og et Par Stykker anbragte som Mavebælte og Brystdug om Kroppen paa sig. Der var det ogsaa, at et stort Stykke Guttapercha sidste Sommer bildte Publicum ind, at det var et Menneske, idet det nemlig viste sig under tildels menneskelig Form, men rigtignok med aldeles umenneskelige Lader og Gebærder. Guttaperchaklumpen kaldtes Raphilo Bruno eller Orkenens Slange og var af en ganske udmærket Construction, en Blanding af et Mandfolk og en Gedehams. Og nu for nylig hvirvlede de lystige Pariserinder sig derinde i den uforlignelige Cancan, der trøstig kan lee ad Alverdens moralhistoriske Forkjætringer og choreographiske Ban-

straaler; den vil dog altid gaae af med Seiren, naar den stilles ligeoverfor den Dands, der gaaer „næsten høitidelig til." Dands er under visse Omstændigheder en herlig Fornøielse, men lader os dog een Gang for alle være enige om, at der igrunden ingen Mening er i, at voxne Mennesker dreie sig rundt som Dukker i en Lirekasse. Ere vi enige derom og enige om at slaae en Streg over det Meningsløse, enige om fra Først af med andre Ord at opgive Ævret, saa gjælder det dog vist „jo galere, jo bedre!" og seete fra et saadant, uhildet Synspunkt vare de mesterlige og mageløs morsomme, især naar man kunde bilde sig ind, at de improviserede, thi naar man først havde gjort sig klart, at det var Ubenadslectie, saa var jo rigtignok en Del af Duften borte. Lidt latterligt forekommer det os i Sandhed at tage Forargelse af, at et Par Dandserindeben beskriver en Vinkel paa 160°, naar man finder, at en Vinkel paa 150° baade er skjøn og naturlig, ja under visse Omstændigheder — høitidelig, og dog var der dem, der gjorde det — vi for vort Vedkommende vadske vore Hænder i Uskyldighed og mindes deres sprudlende Liv og »vivacité« med inderlig Henrykkelse.

Efter denne kortfattede Revue over nogle af de Herligheder, der Tid efter anden ere blevne serverede indenfor de nordisk-arabiske Lysthuse, der smykke den Del af Alhambras Terrain, der vender ud til Alléen, spadsere vi videre og komme da til Münchenerhallen, udenfor hvilken et Par store Plakater underretter os

om, at Hallen tilbyder sine Besøgende musikalsk Aftenunderholdning af et ganske fortrinligt Selskab. Medens vi netop ere ifærd med at studere Plakaten, kunne vi ud fra Hallens Indre beundre Foredraget af Sangen „Lokkerne"; men de Lokker vare alt Andet end lokkende, thi vel kan man ikke frikjende en Diction, saalydende:

„Tso lad tem flag. — Re, tsom di vehl!
Lad desse Lok. — Ker o. s. v.

en vis burlesk Originalitet, men smagfuld klinger den ikke, saalidt som den indbyder til nærmere Bekjendtskab.

En Skare ungdomsfreidige Ynglinge af den lavere Klasse gaaer i det Samme forbi, og vi følge da efter, lyttende til deres høirøstede Chorsang af den mest materielle Lyrik:

„Kjøbenhavn, den er deilig, naar bare man har
De nødvendige Mynter, naar i Lommen man ta'er."

Det synes at være deres Livarie, endskjøndt egentlig ingen af Sangernes Lommer seer ud til at kunne opfylde den Betingelse, Forfatteren har ment at burde opstille for sin Fædrelandskjærlighed. Da den Sang var tilende, begyndte de paa en Vals, som de Alle jublende istemte. Der var ingen Ord til den, men lige lystig gik den, og Lystigheden culminerede, da de midt i Sangen med stærke Basstemmer udtordnede den Underretning til alle Forbigaaende:

„Den er a' Kragelund!"

og derved taknemmelig ihukom Componisten, der synes

at skulle blive et Slags „Lambert" for Gamin'erne i vort nordiske Paris. —

„Odeon" staaer der paa en stor Bygning i den venstre Allée. Vi kige et Øieblik derind og see da et meget stort Locale, der er prydet med Gudinder og Muser og Løvværk o. s. v., som Alt er fortegnet med Mesterhaand og glødende Farver.

Vi see endvidere en af disse saakaldte „Dandserinder", der synes at blive epidemiske ude ad Vesterkanten. Hun er tydeligt nok i høiere Grad end de fleste Andre hildet i den mere og mere om sig gribende Misforstaaelse, at hele Kunsten ved at være Dandserinde bestaaer i, saavidt muligt at eludere Alt, hvad der hedder Brugen af Undertøi, og saa forresten blot under et velklingende Pseudonym at hoppe væk med et Sirupsmil om Munden, hvilket vel nærmest maa antages at skulle gjælde Præstationens Primitivitet eller muligen Publicums barnlige Henrykkelse.

Ovre paa Alleenberg dandses der ogsaa, men det er af Publicum selv, til Carrousselorchestrets falske Toner. Det Hele har et afgjort militairt Præg, thi, hvorhen man seer, træffer Ens Øie paa Soldater med Kjæreste paa. Der gaaer en lille tyk Bondepige med en Infanterist under Armen; hun seer nok saa fornøiet ud, især, da hun i det Samme faaer Øie paa en Veninde, der har maattet lade sig nøie med en Skomagersvend — „for min er Militair, og han er Professionist." Men ak! der kommer en anden Veninde med en Husar under Armen; Bevidst-

heden om en heldigere social Stilling lyser ud af hendes Øine, da hun nedladende hilser paa Infanteristens Kjæreste, som selv med sin bedste Villie ikke kan lukke Øinene for Veninden Fortrin — en Husar! Kun i eet Tilfælde kan en Bondepige uden at slaae Øinene ned møde en Veninde med Husar, og det er, naar hun selv har en Gardist, saa er Husaren færdig. En Gardist rager i en Bondepiges Øine i denne Verden op over Alt af, hvad Mandfolk nævnes kan. En Bondepige med en Fodgardist til Kjæreste trodser Alt, om det saa er en Opsigelse af Herskabet, hvor hun tjener, fordi hun først kommer hjem Klokken 4 om Morgenen; der er kun Et, der kan tæmme hendes Hovmod, og det er Synet af en Hestgardist, men „Kongens Hustropper" ere saare vanskelige at opdrive, og lykkes det ogsaa en enkelt Gang, saa maa et saadant Coup gjerne deles med en Medbeilerske, thi en Hestgardist lader sig nødig nøie med een Kjæreste; i Regelen seer man ham med en under hver Arm. Han er sig sit Menneskeværd bevidst; han betragter sig som en kongelig Obligation, der nødvendigvis maa staae i høiere Cours end alt Andet paa den kvindelige Børs derude paa Frederiksberg.

Tummel og Forvirring er der allevegne. Carrousselbanen er overfyldt, og heftige Kampe leveres af de Lysthavende, forinden det lykkes dem at faae Plads. Gyngerne slynges mod Sky af kraftige Karle, medens Bønderpigerne hvinende forsikre deres

Cavalierer, at de øieblikkelig ville døe, ifald de ikke komme ud. De haardhjertede Bødler kjende ikke til Medlidenhed; de synes tvertimod at have foresat sig, at de ville skille sig af med deres Kjærester paa en nem Maade, thi alle disses Forsikringer om pludselig Død besvare de kun med et „Høiere!" til de bevægende Kræfter ved Gyngens Fod.

„Den ka' inte komme høiere!" lyder Svaret, som en Firskilling deroppefra øieblikkelig gjør til Usandhed.

Inde paa Sommerlyst er det Hele noget finere. De senere Decenniers Forlystelsesapparater have for en Del fundet Vei hertil. Her er Skiveskydninger, hvor ældre Familiefædre af den jevne Borgerstand overraske Kone og Børn og tildels sig selv ved en tidligere uopdaget Færdighed i paa tyve Skridts Afstand at kunne træffe Skiven. En Enkelt søger yderligere at imponere Samtiden ved høirøstet at udtale sin Forundring over, at han ikke kan træffe Centrum idag, medens han privat til de Nærmeststaaende udtaler som sin faste Overbevisning, at „der er noget Galt med Bøssen."

Her er en Kraftprøve, hvor herculiske Urtekræmmersvende svinge vældige Knipler i Luften og med det Samme true deres nærmeststaaende Venner med, paa ublid Maade at ville imødekomme disses stærkt udprægede Forkjærlighed for „Buler", medens de tillige lade Tilskueren ane, at det vilde være dem den

letteste Sag af Verden at tage et halvt Lispund Puddersukker i stiv Arm.

Her er endvidere en Kuglebane, en stor Concertsal, en lillebitte, bitte Cigarjomfru, men her er ikke den Lystighed eller det Liv som inde paa Alleenberg, hvorfor vi foretrække at forlade Sommerlyst. I samme Øieblik ere vi inde i Runddelen og ude af Frederiksbergallée.

Østergade.

„Skal vi gaae lidt op og ned ad Østergade?“ er et Spørgsmaal, der ikke saa sjeldent bliver gjort os kjøbenhavnske Mennesker, og har man saa ikke Andet at bestille, ja ofte, selv om man har det, besvarer man Spørgsmaalet med: Ja, og saa begynder der en Spankuleren — op og ned og op og ned! saaat vi føle os overbeviste om, at Sieur Sisyphus, hvis han kunde see den, snart vilde komme til den Erkjendelse, at hans Arbeide igrunden maatte betragtes som en Fornøielsestour, et Slags Recreation, thi Drivernes Stensliderie paa Østergade er ikke mindre end Sisyphus's Stensliderie paa hint Underverdenens Bjerg en Illustration til det gamle, kjærnefulde Ord: „Frem og tilbage er lige langt!“

Men der er ogsaa noget Bedaarende, noget Magisk, noget „nous ne savons quoi“ ved Østergade, der magnetisk drager En til sig; der er Noget af en Loreley ved den, der lokker de uerfarne Sjæle og bringer dem til at glemme Contoir og Examenslæsning, Middagsmad og Universitet.

„Ich glaube, die Wellen verschlingen
Am Ende Schiffer und Kahn,
Und das hat mit ihrem Singen
Die Loreley gethan."

Mangen en sulten Mave og mangen en 2den Charakter til Attestats har alt slynget frygtelige Forbandelser ud imod den tryllende Sirene, og flere ville følge efter — hvori kan det ligge?

Gaden er smal, krum, grim og som oftest snavset; Fortougene ere tildels forsvindende, thi man er paa den ene Side truet af en Række Faldgruber i Skikkelse af Handskemager-, Urte- og Klædekræmmerkjældere, paa den anden Side af selve Gaden med dens rullende Droscher og Omnibusser, men til Trods for Gadens Usthjønhed og de truende Lemlæstelser gaaer den levende Strøm sin daglige Gang — op og ned og op og ned! Man maa være Kjøbenhavner eller dog have assimileret sig saa nøie med det kjøbenhavnske Liv, at man kan betragtes som Indfødt, for at kunne forstaae det Lystelige deri; men man behøver ikke at være ung, thi der gaaer Folk paa Halvfjerds og „drive", men kun ungdommelig; man behøver heller ikke at være gentil, thi der gaaer mange lurvede Personer, men man maa troe, at man er det, eller dog troe, at man er iøinefaldende, original; man behøver heller ikke at være et godt Hoved, thi de Fleste ere gode Høveder, men man maa troe, at man er det, troe, at man er en skarp Jagttager, en halv Philosoph eller saadant Noget for at kunne bilde

sig selv og Andre ind, at man har nogen Fornøielse af denne Peripatetiseren. Der udfordres altsaa kun negative Egenskaber, og man begynder nu at kunne skimte en af Grundene til, at Østergade under Nutidens Brist paa alt positivt Indhold bestandig glæder sig ved Synet af glade Menneskebørn, og det saavel i Regn som i Solskin, i Storm som i Stille. Ofte er Publicum endogsaa mest animeret under en let Regn eller en jevn Storm. Den lette Regn tvinger de unge Damer til at løfte ganske lidt op, og et Par elegante Snørestøvler med høie Hæle og et Par prophetiske Smalben med hvide Strømper ere mafoi et virkelig *opløftende* Syn. Man behøver i et saadant Øieblik ikke at være Landmand for begeistret at takke Himlen for den *milde* Regn! Hvad en Smule Storm kan bevirke, ja, derom tør vi næppe hviske; men er der Nogen, til hvem en Dame med Grund kan sige: „Uf! etc." eller „Jeg maa rigt'nok bede Dem om at være lidt anstændig, min Herre!" saa er det dog vist til den fremfusende Boreas og den kaade Zephyr — de ubekjendte *Vindbøtler* fra Øst og Vest ganske ufortalte!

Som man heraf vil kunne ane, egner Østergade sig fortræffeligt til Jagttagelser og til Udstillinger af enhver Art. Det Sidste have ikke blot d'Hrr. Silke- og Klædekræmmere tilfulde indseet, men enhver forlovelseslystен Ungersvend, enhver theologisk Candidat eller Søofficier, har det samme skarpe Blik i den Retning.

„Skulde de to være bleven forlovede?"

„Ja, jeg saa ham med hende under Armen igaar paa Østergade ved høilys Dag."

Saa er det afgjort! der er aldeles ingen Tvivl om Declarationens Tydelighed. Man maa dog ikke overse, at det kun er ved høilys Dag, at Østergade har denne Orakelautoritet; saasnart Tusmørket indtræder, er den forbi, og alle slige Vandringer have slet ingen bindende Kraft; og dog ville erfarne Sagkyndige fremhæve det mere Piquante ved disse, men tro dem ikke, unge Læser! det er moralsk fordærvede Personer.

Det er ellers noget af det mest Charakteristiske ved Østergade, at den fremfor nogen anden Gade har sit særegne Præg og sit særegne Liv paa de forskjellige Tider af Døgnet. Klokken 6 begynder Dagen. Forskjellige Arbeidsmænd vise sig med al Slags Værktøi i Haanden eller paa Skulderen, men Et er der dog, hvorom de alle ere enige, og det er om at have sørget for en forsvarlig Mulepose, forsynet med Smørrebrød og en Lærke. Henad 7 forsvinde Arbeidsmændene og give Plads for adskillige melancholske Læredrenge, der ile til deres Værksteder; rødnæsede og forfrosne see de ud og temmelig ulykkelige; kun en enkelt Skomagerdrengs naturlige Lune og musikalske Sands giver sig Luft i en melodisk Fløiten. Paa samme Tid indfinde Isen-, Silke- og Klædekræmmersvendene sig; de komme med ilsomme Fjed for at faae lukket op itide. Deres blegnæbede og

forsvirede Aasyn vidne om drøie Kampe, der nys ere udkæmpede mellem den haarde Pligtfølelse og de bløde Sengedyner, men hvor Pligtfølelsen dog har seiret, hos en Enkelt vel først sent, thi Klokken er henad 8, da han forpustet kommer løbende, og Glarmesterdrengen venter længselsfuldt med sin Stige paa at kunne begynde at „polere" Vinduerne. Efterhaanden rører der sig mere og mere Liv, Forretningsfolk af alle Slags ile hæseblæsende igjennem Gaden, og smaa Sypiger hoppe hurtig afsted til Modehandlerinden, skjælmsk smilende til de oplukkende Svende, der endnu ikke have faaet Vinene lukket rigtig op og overalt ere i en altfor nedtrykt Stemning til, at de skulde reflectere det Allermindste paa den skjønneste Syerskes muntreste Smil. Midt i al denne travle Hast seer man til sin Forundring en høi, blond, lidt corpulent Herre med tre til fire pyntede Damer i al Ro og Mag langsomt bevæge sig fremad. De „drive" øiensynlig; de see sig nysgjerrigt omkring, betragte de udstillede Shawler og Mantiller og befinde sig tydeligt nok overmaade vel i den tidlige Morgenstund, thi det er unegtelig noget tidligt at gaae paa Østergade i dette Ords rette, fyldige Betydning — men kjære Ven, kan Du da ikke see, at det er Svenskere? De finde Østergade „så utomordentlig skön", Boutikerne „så förtjusande" og Priserne „så vidunderbare"; intet Under da, at de staae tidligt op for at tage Herligheden paa fastende Hjerte.

Klokken bliver imidlertid henad 12, Kræmmer-

ſvendene begynde at blive noget mere rødmuſſede, Skraldevognene og de vinduespolerende Glarmeſterdrenge forſvinde, og Gaden antager et mere poleret Udſeende. Vagtparadens blandede Publicum er mylret forbi, og Arenaen ligger aaben for de kvindelige og de mandlige Triumphatorer.

Klokken 1 begynder Damerne „at gaae i Boutiker." Lidt efter lidt indfinde de ſig, diſſe — det er jo ved Vintertid — med Muffer og Boaer forſynede, crinolinerede Smaadjævle med Snøreſtøvler og lyſe Handſker; da faaer Gaden ſit egentlige Indhold, thi i Hælene paa hine følge Cavaliererne. Klokken 2 er Alt i ſin Orden, da gaaer Coquetteriet ſin Gang, Hilſener og meget- og Gudbevare's! intetſigende Blikke vexles, Smil vindes, og Lommetørklæder tabes, Smaanoveller begyndes („Fra Gaden" af Chievitz begynder netop med et tabt Lommetørklæde), og Smaahandler affluttes, og der er Røre og Liv paa de ſmalle Fortouge. Hvilken en Maſſe indbildt Elſkværdighed her udfoldes, og hvilke uhyre Partier af Forfængelighed her bringes tiltorvs! Og hvilke charakteriſtiſke Figurer! — Der gaaer nu En; han er overmaade velklædt, meget nette Handſker, en ulaſtelig Stok i Haanden o. ſ. v., men alt det er dog kun Tilfældigheder, nei det, det kommer an paa, er Skjægget, der ſpidſt ſom to Syle ſtritter ud til begge Sider; kunſtfærdigt er det ſnoet og vixet, mindſt en Times Arbeide har det koſtet, men nu har han ogſaa den Fornøielſe, at det ſtritter, og den lille

Extrafornøielse, at enhver Forbigaaende kan see hans inderlige Selvtilfredshed og tillige see, at hele Fyren igrunden kun er en stor Knebelsbart. — Der kommer en anden Comiker, det vil sige, han er egentlig „et Par"; han er gaaet op i smaa Bøffellæders Sko med høie Hæle, en temmelig tarvelig Livsopgave og tilmed ikke engang europæisk: som en Chineserinde at være beskjæftiget med sine Fødders Reduction til det mindst Mulige. — Der kommer en Felthue gaaende; dens Eier blev indkaldt forrige Aar, blev Aspirant, kom til en Bataillon, der aldrig var i Ilden, blev Lieutenant og kort efter permitteret, og nu gaaer Felthuen paa Østergade og praler høirøstet til dem, der ville troe derpaa, om Sankelmarks fløitende Riffelkugler og Dybbøls susende Granater, og om hvad de Lettroende forresten selv kunne finde paa. — Et Par Næsebriller have vi der — aa ja saamæn! men de Ridestøvler og den Ridepidsk, som marchere op bagved, ere dog ganske anderledes morsomme; vedkommende Eier vil aabenbart have Publicum til at forestille sig den civile Dragonofficier. Ha, hvor Menneskenes Børn dog kunne være brændende ærgjerrige!

Men gaaer man som vi paa Østergade, ikke for at sees, men for at see, saa er det dog igrunden rimeligere at see paa Damerne end paa Herrerne. Damerne ere ogsaa forfængelige, men det er der dog Mening i; de bære jo — med Rette eller Urette — Titel af „det smukke Kjøn;" »noblesse oblige!« det er derfor ganske i sin Orden, at de gjøre sig saa

smukke som muligt. Let og muntert hoppe de henad Fliserne, Crinolinerne strutte, og Silkekjolerne rasle, naar de berøre En i Forbiflugten — der er noget Elektriserende ved en saadan let Berørelse, man vender uvilkaarlig om, man kan jo ligesaa gjerne gaae den Vei, man følger efter, men uden bestemt Hensigt; den Lille forsvinder i en Boutik, man skimter en lidt stor Fod og gaaer rolig videre — rolig, jo Godmorgen! i samme Nu træffes man en passant af et Glimt af to kulsorte Øine; det giver et Sæt i En, man synes at have læst en Forjættelse i det Blik, Livets Lyst og Jubel laa gjemt deri — o! men tro ikke derpaa, Du friske Yngling; forød ikke dit Hjertes rige Lyrik paa Hende! Hun vil haanlig, fornemt ironisk lee Dig ud, fordi Du kunde troe, at der var Alvor og Lidenskab i hendes Øie. Et saadant Blik er en Løgn og Coquetten, der sender det, en Flane! — Hvorfor mon den unge Dame derhenne bliver ved at trippe fra den ene Side af Gaden til den anden? Seer Du da ikke hendes nydelige Fødder og prægtige Chaussure? Skulde det mon ikke være gyldige Grunde til at trodse den snavsede Kjørebane? — Nei se, der kommer en fix, lille Pige! se hvor let hun flyver afsted; Øiet straaler bag det tætte Slør, og Kinden blusser, og der er Sandhed i det straalende Øie og i den blussende Kind! Lidt efter kommer et kjækt, ungt Menneske! det er aabenbart, at han følger efter hende, men han holder sig i ærbødig Afstand, og dog seer han saa glad og saa lykkelig

ud — „Du er en ung Mand, Franz!“ men hvo ved! den Lille der forude gaaer saa raskt, hun seer hverken til Høire eller Venstre, ikke et eneste Boutiksvindues lokkende Herligheder kan fængsle hendes Øie, hun glemmer endogsaa at kaste et stjaalent Blik op til Gianellis Vinduer — det er meget mistænkeligt! Hun ved af, at hun er fulgt, og hun ved vist ogsaa af hvem; det ved enhver ung Pige mærkværdig godt. Hun gaaer over Torvet, ud ad Bredgade, længere og længere ud; jo, hun ved nok, at det er Ham, den unge, lystige Student, der var paa Ballet hos hendes Onkels, og som dandsede to Dandse med hende og forærede hende Bouquetten i Cotillon; derfor straalede hendes Øie og blussede hendes Kind. — Ha, vogter Eder, I gamle, aarvaagne Mødre og Tanter! — Nu ere vi imidlertid ude i Grønningen, der vender hun om; hun møder ham, han hilser og standser, hun standser ogsaa, han taler, hun smiler, og Veien lægges om ad Volden. — Lykkelige Ungdom!

„Det er tungt, man skal gaae hjem alene!“ —

Men vi kom bort fra Østergade og kom endogsaa helt ud i Grønningen; det unge Blod løb af med os; den unge Pige, hvis Skridt vi fulgte, var saa nydelig. Vore Læserinder ville tilgive os vort Fusentasteri! vore Læsere bede vi virkelig ikke om Forladelse, thi de yngre vilde naturligvis have gjort ganske det Samme i vort Sted, hvis der da er det Allermindste ved dem, og de ældre, ja, de vilde saamæn

ikke været et Haar bedre, — hvis de blot havde været yngre.

Da vi først vare komne saa langt bort, helt ud i Grønningen, saa frygtede vi, at Læserne skulde være blevne noget trætte af al denne Promeneren og Conversen, og vi gik derfor hjem. Men nu, efterat vi have udhvilt os en Stund, ville vi fortsætte vore Jagttagelser, idet vi lade Scenen for dem fremtræde i Aftenbelysning.

Og Aftenbelysningen er god, takket være de forskjellige Boutikseiere, der have Gas i Vinduerne. Vi kunne derfor prægtig betragte den brogede Skare, der i Fuldtallighed ikke giver Dagspublicumet det Mindste efter; vi kunne prægtig see paa de unge Piger, der nok saa fornøiede over den gjenerhvervede Frihed ile fra Modehandlerinderne. Deres Toiletter staae ikke meget tilbage for dem, vi saae i Middagsstunden, men vi maae jo vel erindre, at det kunstige Lys rigtignok flatterer; deres Gang er ofte ligesaa let, deres Kinder blusse ligesaa skjønt, og deres Conversation er ofte meget morsommere, men visseligen! Noget er der, hvorved disse Natvioler skille sig fra Dagens Blomsterflor, Noget er der, — ja, havde vi Henry Murgers lette og elegante Pen, og udkom „Esprit de Valdemar" paa Michel Lévys Forlag, og skrev vi paa zirligt Fransk og, vel at mærke, for et fransk Publicum, saa vilde vi ikke et Øieblik betænke os paa at gaae nærmere ind paa dette Noget, men! vor Pen er ikke Henry Murgers, vor Forlægger er ikke

Michel Lévy, vort Publicum er ikke fransk og vort Sprog vel desværre endnu mindre, og dog — vore Læsere ville sikkert beklage sig over en halvkvædet Vise; nuvel! vi kunne jo forsøge en let Skildring, altsaa dette Noget, Ferskenens Plet — nei! vade retro, Satanas! det er udlagt: lad de smaa Damer gaae i Fred, lad dem kaste Øine til Høire og Venstre, lad dem sætte deres mest fortryllende Smil op! vi gaae dem „tauft og følesløst forbi." Vi ere af Stok og Sten, skulle vi have den Ære at fortælle Dem, gode Læsere, vi have ikke Spor af Hjerte, kun et Slags Blodpumpe, der netop er tilstrækkelig til at holde Maskineriet igang.

Derfor ville vi kun bruge vore Øine, og dem ville vi endda gjøre et betinget Brug af, idet vi tildels udelukkende ville see paa Herrerne iaften, men det er rigtignok næsten ogsaa de morsomste.

Lad nu blot de formummede Theatergjængere komme forbi, thi saalænge deres Vandring staaer paa, kan man slet ikke komme frem, og at see paa dem er meget kjedeligt.

Indhyllede i Kaaber af forhistorisk Tilsnit, med Kyser af det grimmest mulige Udseende, Slør af den ubehageligste Tæthed, rødsomme Gummigalocher, denne diaboliske Opfindelse, der ikke blot bringer hver driftig Skomager, men tillige hver oprigtig Beundrer af smukke Fødder til Fortvivlelse, saaledes og ikke anderledes ile de unge Damer til Theatret, omhyggeligt gjemmende al deres Skjønhed og Yndighed til Parquet-

ternes nærsynede Cavalierer. Der fremtræder Sommerfuglen i hele sin straalende Pragt, vi andre stakkels Dødelige maae nøies med den sorte, uformelige Puppe. Men derfor have vi ogsaa Lov til at gaae op til Gianelli, medens Skyggerne svæve forbi.

Klokken halvotte omtrent gaae vi atter ned paa Gaden, og nu er der rig Leilighed til Jagttagelser. Langsomt slentrende gaae de unge Mandfolk op og ned. De Fleste nøies med en passiv Beskuen af Gadens Indhold, idet de bestræbe sig for at give deres Holdning og Gang et saa interessant Tilsnit som muligt. Man leer lydeligt, man taler høirøstet, og de Forbigaaende underrettes om Grunden til Ens passive Holdning gjennem de skingrende Beklagelser over Ens fast utrolige Mathed, der er en Følge af den sidste Uges umaadelige Udsvævelser og frygtelige Liv. Man vender sig med Væmmelse fra denne affkyelige Affectation og faaer Die paa en mørk Skikkelse, der hurtig iler affsted. Ved nærmere Eftersyn viser det sig at være en ung Mand, der formodentlig i Kraft af et sort Overskjæg og et vel udviklet Fipskjæg har faaet Ideen til en dansk Don Juan; en stor Slængkappe og en spidspullet Hat ere øieblikkelig anskaffede, den lille spinkle Person gjemt deri, og nu bestræber hans høire Arm sig krampagtig for at holde den ene Flig af Kappen oppe over den venstre Skulder, da særlig dette Kast skal bidrage til at lade Beskueren faae Indtrykket af den mørke, men ildfulde Spanier. Fyren „staaer" iøvrigt om Dagen oppe i Vimmel-

skaftet etsteds. — Interessen forsvinder for at fæste sig paa en anden distingveret Mandsperson. Han er iført en høi, sort Hat, en mørk Paletot, lyse Benklæder, Kraven er smøget høit op over Ørene, Hænderne puttede dybt ned i Lommerne; en lys Spanskrørsstok stikker op af den høire Lomme og en Cigar ud af den venstre Mundvige. Med saa lange og usikre Skridt og saa stive Knæ som muligt stavrer Ubetydeligheden afsted, idet han kaster halvt ligegyldige, halvt cyniske Blik paa de forbigaaende Kvinder og af og til lader en kort, tør Hoste høre. Græsselig Svækkelse, begyndende Tuberculose og Ligegyldighed, parret med Foragt for det smukke Kjøn er det hans Opgave at faae Folk til at troe paa; hvis de tillige vilde tænke sig disse interessante Phænomener som Følger af et toaarigt Ophold i Paris, saa gjorde de ham en dobbelt Tjeneste. — Der kommer En løbende i fuld Carrière; ah! det er den unge Dame, der har sat ham i Fart. Nu er han paa Siden af hende, han tager Hatten af og gjør et af de stereotype Fornøielsesspørgsmaal, faaer intet Svar, bliver lidt forbløffet, men tager Mod til sig og udtaler det samme Spørgsmaal efter en lidt anden Opskrift, faaer atter intet Svar, bliver mere forbløffet og vil just opgive Øvret, da Himlen sender ham en Allieret i Form af en Regnbyge. Han er just saa gunstigt stillet, at han har en Paraply i Haanden, og han bestemmer sig til at gjøre et sidste Forsøg, idet han med et rask Tilløb gjør en smigrende Henthydning til „Frøkenens

smagfulde Hattebaand" og derfra en let Overgang til Anbefalingen af sin Paraply som den eneste Redning, med Eftertryk udhævende Regnvandets ødelæggende Egenskaber, særlig i Retning af couleurte Hattebaand.

„Nei, Tak skal De ha'e! Couleuren er ægte," bemærker „Frøkenen" determineret, idet hun gaaer over Gaden og efterlader Courtiseuren maalløs paa Fortouget. Han knytter uvilkaarlig Hænderne, mumler Noget mellem Tænderne, formodentlig paa Melodien:

„Adieu donc, ma belle,
Adieu donc, cruelle,
Jamais de nouvelle
Tu n'auras de moi!"

og gaaer arrig videre, trøstende sig med Bjergprædikenens: „Du skal ikke kaste Perler for Svin!" endskjøndt den æsopiske Fabel om Ræven og Rønnebærrene vilde have passet langt bedre.

Saasnart det begyndte at regne, voxede der som op af Jorden en Legion af Paraplyer, men en Paply i Regnveir og paa Østergade maa ogsaa give selv den mest forknytte Veterinairelev, ja, vi tage ikke i Betænkning at sige, endogsaa den undseligste Seminarist en vis Applomb, en vis Basis.

Paa Grund af Regnveiret og de „forekommende" Paraplyer forsvinder derfor lidt efter lidt den flanerende Ungdom. Klokken er imidlertid bleven 10, Boutikerne lukkes, og Kræmmersvendene vise sig uden-

for i udsøgte Toiletter; nu begynder jo Flagermusenes Flyvetid. Med Hjertet fuldt af Længsel, Lommerne fulde af Firskillinger, Hovedet fuldt af raae Kneipeviser ile de ud for selv at blive fulde af Arrakspunsch. I tætte Klynger ile de afsted, disse uforfærdede Beundrere af Thalias ægte, danske Døtre og Elias's ægte, svenske Banco, ud for at opmuntre en af Kjøbenhavns største Skandaler: de saakaldte Sangerinder. Men Straffen vil ikke udeblive! Disse Hedninger ofre ikke omsonst til Olympens og Valhallas forlorne Gudinder.

Klokken bliver 12. Gaden er øde og tom. Kun et enkelt Selskab skynder sig hjem fra Familiefesten med dens svage Mælkepunsch, medens en enlig Mandsperson vakler afsted fra Conditoriets eller Vinkjælderens mere kraftfulde Romtoddy. Politibetjenten gaaer med stoisk Ro op og ned ad Gaden, speidende efter Fyld til Stationen, hensigtsmæssige Ungersvende eller Deslige, men Intet viser sig. Drøit slingrende Gang og høit skingrende Sang skulle helst være forenede, thi Stationen interesserer sig væsenlig for stærke Anslag og „fulde" Harmonier, men for virkelig dygtige Musikere er den ogsaa et complet Conservatorium.

Først mellem 3 og 4 vise nogle glade Ynglinge sig; med tykke Stemmer fremstamme de Ordet „Mokkameyer", men ak! hvor forgjæves. „Mokkameyer" er ikke mere; hans Minde lever vel paa Folkets Læber, især naar Folket kommer hjem Klokken 4 om Morgenen; Stedet for hans bramfrie

Birken, hans Bouillon, Speilæg og Mokkakaffe, er heller ikke udslettet af Jorden, men han selv er forsvunden og med ham de velsignede Husguder, der vare oppe Klokken 3 om Morgenen. En driftig Conjectur af en yngre, skarpsindig Lærd er den, at den nye Politiret skulde have slaaet dem ihjel tilhobe med „en Advarsel", da de engang vare tiltalte for Natteskade. Muligen ligger der Noget til Grund herfor, thi forsvundne ere de, men Traditionen har forplantet sig til den opvoxende Ungdom, og det er denne Tradition, der endnu stundom bringer lidt Liv paa Østergade paa en Tid, da den ellers vilde staae øde og forladt og saaledes paa en Maade være noget ganske Andet end Østergade. Først Klokken 6 vise jo Arbeidsmændene sig, som vi have seet, etc. etc. —

Ja, nu er vor Spadseretour tilende. Vi have seet det Liv, der rører sig paa denne, vi kunne næsten sige, navnkundige Gade og seet det et helt Døgn igjennem. Grunden til dette Liv, have vi fra Først af indrømmet, kunne vi ikke forstaae; Grunden til, at der bestandig færdes de store Masser, er os en Gaade, thi der er slet ikke videre morsomt paa Østergade. Hvis derimod vore Læsere kunne forstaae Grunden til, at de specielt nu have tilbragt et helt Døgn sammen med os paa „Østergade", da ville vi betragte det som særdeles smigrende.

Store Bededagsaften paa Volden.

(Humoreske.)

Hør Klokkerne klemte! den varslende Røst
Lyder ud over Staden.
Der er Støi og Allarm og Liv og Lyst
Og Tummel og Brimmel paa Gaden.
Hvad mon dog alle de Mennesker vil?
Klokkerne klemte! Klokkerne kalde!
Hør, hvor de tordne: Paa Volden Alle! —
Er da Fjenden kommet hertil?
Stille med Spørgsmaal! Affsted! Affsted!
Klokkerne klemte! Enhver skal med!
„Moder, Farvel! jeg maa paa Volden,
Klokkerne kalde! jeg maa møde!“ —
Kommer igjen han ei hel og holden,
Mister han høist vist et Frakkeskjøde. —
Gaderne vrimle, Boderne stænges,
Bodsvenden høit efter Volden længes;
Ogsaa han har jo Blik paa Livet,
Ogsaa ham er et Hjerte givet,
Et Hjerte med Længsler og lysende Minder,
Et Pulterkammer for Harpekvinder.

Godt er det gjemt bag en spraglet Vest,
Det Fouteral maa vel hue ham bedst. —
Men lad Svendene flagre, som helst de vil!
Lad dem drive i spraglet Vest deres Spil!
Vi ville paa Volden hist og see til.

Paa Volden er der tykt og tæt
Med alle Slags Personer,
De unge Løver svæve let
Imellem graae Matroner,
De unge Damer nikke mildt
Til Venner og Bekjendte,
Og Blikket er just ikke spildt
Paa dem, som de det sendte.

Men hvorfor klemte Klokker hist
Og stævne os paa Volden?
Har Fjenden sig med Argelist
Saa nær til Byen stjaalen? —
Vi kæmpe vil, med Fjenden ei,
Nei! men med vore Egne;
Vi kæmpe vil — os frem, hvis ei
Vi kommer ingen Vegne.

I skyde kun — det nytter ei! —
Med Dienprojectiler!
Vi gaae hel bombefast vor Vei,
Vi ved, at Tiden iler.

Og Volden rundt, det skulle vi,
Og Theen venter nede
Hist i Familiens Skjød med de
Bekjendte varme „Hvede".

Men naar som vi man skued' glad
Det Liv paa Østergade,
Saa kan man ogsaa udenad
Den hele Voldparade.
De samme Blik, Coquetteri,
De samme gode Klæder,
Den samme Harme, naar man i
En Dames Kjole træder.

Hvad om vi derfor hjemad gik,
Man kjeder sig dog hæsligt.
Kun nogle Fjender fler vi fik,
Som vi har saaret græs'ligt.
De Saar, vi slog, det ved vi godt,
Dem kan vi ikke hele —
Med Skam at melde har vi traadt
I fire Nederdele.

Du, Skjønne! med en mørkeblaa
Og ternet Silkekjole,
Som jeg saa keitet traadte paa,
Tør paa Dit Smil jeg stole?

Du saa Dig om med Viet vredt,
Jeg hilste, og jeg stammed',
Saa smilte Du vemodig blidt,
Men jeg, jeg stod som lammet.

Hvor Nørreport har staaet, der,
Hvor Broen dristig hænger,
Der øved' jeg hin Riddingsfærd —
O vredes ikke længer!
Bær af min Snak kun, Læser, kjed!
Kun Hendes Bifald kræves!
Og fik jeg det, jeg sikkert ved,
Da skrev jeg ei forgjæves.

Rosenborghave.

Vi maae tidlig op, meget tidlig op, hvis vi ville nyde godt af Rosenborghaves rette Skjønhed, dens lysende Minder. Det er ikke blot de brogede Schatteringer af Gartnerkarlenes River, som Dagens forstyrrende og støiende Publicum udvidsker, nei, det er hele Poesien derinde og alle de deilige Billeder fra en svunden Tid.

Derfor maae vi derind, saa saare Porten bliver lukket op, saa kunne vi maaske faae lidt af det muntre Liv at see, som disse stolte Alléer og prægtige Slangegange have været Vidne til. Og de have seet saare Meget, men det er da heller ikke saa forunderligt, siden de have havt over et Par hundrede Aar til at bruge Øinene i.

I Aaret 1604 byggede Christian den Fjerde Rosenborgslot. Bygmesteren hed Inigo Jones, og det maa have været en dygtig Mand, thi Slottet er udmærket smukt, men dengang tog det sig dog endnu smukkere ud, da det var omgivet af mægtige Volde og dybe Grave som en af dens Tid befæstede Ridderborge. Gravene vare saa dybe, at Rigets Hof-

mester, Frantz Rantzow, der var trolovet med Kongens Datter, Anna Munck, uden Vanskelighed kunde drukne i dem, da han engang var saa uheldig at trille ned ad Volden.

Haven blev anlagt et Par Aar efter, at Slottet var bleven færdigt. Dengang hørte den nuværende Exercerplads med til Haven, der tillige strakte sig helt ned forbi Adelgade. Laurierhuse og pragtfulde Pavilloner var der nok af i den. En Eremitage var anbragt i den ene Ende af den, og rundt om saa man Søiler og Statuer. Løven og Hesten fandtes der allerede dengang med den allegoriske Inscription:

„Frustra te opponis, frenande caballe, leoni!
Albus eras, rubeus, si modo pergis, eris."

Desuden var der Apparater til Ringrenden, Galgen og Tourneren og Alt, hvad et kongeligt Lune forresten kunde finde paa. —

Den første, store Fest, om hvilken Historien fortæller os, blev afholdt herinde i Aaret 1637, da Christian den Fjerdes Søn holdt Bryllup, naturligvis med en tydsk Prindsesse, en sachsisk Churfyrstedatter.

Da blev der udfoldet en Pragt og en Herlighed, som efter de Samtidiges Beretninger aldrig var seet før her i Danmark.

Store Vanskeligheder beredte de fremmede Gesandter deres Vært, Kongen, da han nødig vilde støde Negen for Hovedet ved at give ham en ringere Plads end den, der tilkom ham; men det var en

meget vanskelig Opgave, idet der var tre Forskjellige, der gjorde Fordring paa den næstøverste Plads.

Den svenske Gesandt, Paul Sparre, gjorde Fordring paa den paa Grund af Slægtskabet imellem de to Fyrstehuse, og da denne Fordring ikke kunde bevilliges, blev han hjemme og sad og kukkelurede under Foregivende af, at der var død En eller Anden ved hans Hof i Hjemmet. Det er imidlertid ganske curieust at læse i Beretningen fra den Tid, at han fik Mad sendt hjem i Huset — man kommer uvilkaarlig til at tænke paa den berømte Madspand, der figurerede ved Hoffet i Frederik den Sjettes Tid.

Men de to Andre, den franske Gesandt, Claude de Mème, Greve af Aveaux, og den spanske Don Thebet, vare ikke saa gode at komme tilrette med. Det nyttede Intet, at Kongen fik det maget saaledes, at Franskmanden fik Lov til at vælge sig sin Plads; „han vilde have det skriftligt," og da han ikke kunde faae det, erklærede den prikne Potentat, at Spanieren gjerne kunde vælge først, men „hvilken Plads han end valgte, saa vilde han (Franskmanden) betragte den som den øverste og støde ham derfra med Magt."

Man kan ikke lade være at smile ved denne overdrevne Etiquette, og dog maa man have Respect for en saadan Følelse for og Pukken paa sit Lands Ret, der sætter Alt paa Spidsen for at forfægte den til det Yderste. Herhjemme kunne vi ikke ret forstaae Sligt, men vi have heller aldrig havt franske Gesandter.

Spanieren maatte tilsidst give efter, men saa reiste han bort og kom ikke til Festen.

Franskmanden lod imidlertid til at have faaet Blod paa Tanden, thi da Keiserens Gesandt, en Hertug Friederich af Holsten-Gottorp, ankom, lod han ham melde, at han nok vilde gjøre ham sin Opvartning, ifald han maatte faae Plads paa høire Side af Gemakket og blive tituleret: Excellence; han vilde saa til Gjengjæld sige: Fyrstelig Naade. Hertugen lod dertil svare, at han godt vidste, hvor han skulde lade sine Gjæster opholde sig, at han var Fyrstelig Naade og altsaa gjorde Fordring paa den Titel, men at han ikke fandt nogen Grund til at titulere Greven: Excellence. Den tydske Skvadroneurs Bemærkninger behagede ikke Franskmanden, og han afholdt sig derfor fra al Opvartning.

Der er noget Barnligt ved denne Stridighed, men der er tillige noget Imponerende ved den. Han føler Betydningen af sit Hverv som Gesandt og gjør sig til Et med sin Nation, for hvilken han vil ofre Liv og Blod. Man kan maaske lee lidt ad Sagens Ubetydelighed, men man maa dog beundre den uforfærdede Ridderlighed og den Alt tilsidesættende, hensynsløse Stolthed, der Intet bortgiver af Statens Værdighed, koste, hvad det vil! —

Festen var i fuld Gang og Dandsen gik „saa let gjennem Lunden." Musiken bølgede under det hvælvede Løvtag. De ridderlige Cavalierer og de skjønne Damer traadte sammen i Dandsen, let for-

bundne ved det Allerydeste af Fingerspidserne. Nogle Skridt gik de frem sammen, de vendte sig imod hinanden, Ridderen bukkede, Skjønjomfru neiede, og med sørgmodigt Aasyn skiltes de ad og dandsede hver til sin Side, men atter gik det mod hinanden med Smil i Øiet og Smil paa Læben; atter mødtes de for atter at skilles og atter at mødes.

Prindsen dandsede med sin Brud. Da Dandsen var forbi, overgav han hende til Keiserens Gesandt, som atter overgav hende til hendes Svigerfader, Kongen; men derover blev Franskmanden paany fornærmet — man seer, at han har været ganske overordenlig prikken —, thi der maatte Ingen komme mellem Keiserens Gesandt og ham, og han forlod Festen i en meget fortørnet Stemning.

Den polske Gesandt, Nicolaus Korff, udmærkede sig hæderligt fremfor de andre Gesandter ved sin ridderlige Tact. Han ytrede i Anledning af Stridigheden om Pladsen, at Kongen af Danmark var hans Vært, og han følte sig forvisset om, at hans Konge vilde faae den Plads, der tilkom ham, og ikke var bleven indbudt som Gjæst for at blive fortrædiget.

Festen endte med glimrende Ridderspil og pragtfulde Optog. Ridderne udfoldede en blændende Pragt. Forgyldte Harnisker og Kyradser saa man overalt, Gyldenstykkes Kjortler og Atlaskes Vaabenfrakker, Plumadser og Skjærfer, vælige Heste med Skabrakker og veiende Fjederbuske paa de snysende Hoveder. Hoffets skjønne Damer vare tilstede for at beundre Riddernes

Vaabendygtighed, og mægtig bidrog det til at ildne Kæmperne, at deres Hjertes Damer vare tilstede, og at de kæmpede for Dinene af dem, hvis Farver de bare.

Kongens yndige Datter, Eleonora Christine, uddelte Kampprisen til de lykkelige Seirherrer, der vare dobbelt lykkelige ved at modtage Belønningen af saa skjønne Hænder. Da var der ikke En, som tænkte paa, at hun i 22 lange Aar skulde sidde fængslet paa Hammershus, trøstesløs speidende udover det store, tomme, vide Hav, Sommer og Vinter, Dag og Nat, naar Søen gik roligt og naar den stønnede hult. Da var der ikke En af Ridderne, der ikke vilde have ofret Liv og Blod for den deilige Kvinde, og senere var der ikke En, der rørte sig for hende. —

Kongen blev af alle anerkjendt som Dagens Seirherre. Det var dengang! Da var Kongen i Sandhed Landets første Mand og bedste Ridder. Senere ere disse Ord af og til blevne parodiske. —

I Aaret 1648 døde Christian den Fjerde paa Rosenborgslot, og Frederik den Tredie besteg Thronen. Under ham var der Andet at tænke paa end Fester og lystige Tourneringer i Rosenborghave. Vel var Frederik den Tredie ikke fremmed for Ridderspil og Vaabenleg, men Legen var bleven til Alvor, og Ridderspillet øvedes med spidse Landser og skarpe Rappierer, medens Trompeterne skingrede fra Volden og Kanonerne brummede Bas dertil. —

I lang Tid laa Haven nu stille hen; først under

Christian den Femte høre vi atter Noget til den. Under denne Konge bleve Havens Mærkværdigheder forøgede med en udmærket Raritet, idet nemlig en Mand, der hed Weigelius, opstillede en mechanisk Globus derinde, der i alle Henseender var saare kunstig. Den var hul og bevægede sig en Gang rundt i Løbet af 24 Timer, fremvisende for den forbausede Betragter baade Sol og Maane og alle Stjernerne, i hvilken Anledning Hr. Weigelius formodentlig blev Hofmechanikus. —

I Aaret 1697 høitideligholdt Christian den Femte og hans Dronning Charlotte Amalie deres Sølvbryllup. Festen feiredes i mange Dage itræk med stor Pomp og Pragt, og den sluttedes paa den mest glimrende Maade i Rosenborghave, hvor Hofmarskalk von Osten i Retning af Smagfuldhed og spillende Phantasi havde overtruffet Alt, hvad man var berettiget til at vente af en Hofmarskalk.

Da Sølvbryllupsparret om Aftenen indfandt sig i Haven og var bleven modtaget med Trompeter og Hærpauker, overraskedes de paa den behageligste Maade af Verden ved at finde deres Navnetræk paa Bordet, dannede af Pommerantser og Citroner, og overalt hvorhen de saae, traf deres Øine paa disse gyldne Frugter, som prangede i smagfulde Slyngninger og Forziringer rundt omkring, ufortrødent fremspressende det for alle Danske næsten til alle Tider lige høit elskede Kongenavn „Christian" med et syrligt Citronsmil.

Man seer heraf, at Hofmarskalker bestandig have udmærket sig ved at have gode Ideer. Historien beretter os ikke, om han blev Ridder af Elephanten ved den Leilighed.

Festen sluttedes med Dands og Musik — „og blef dermed denne Festivitet til Begge Majesteters synderlige Fornøielse glædeligen endt", som der staaer i „Maanedlige Relationer" fra den Tid. —

Vi springe nu næsten et helt Aarhundrede frem i Tiden og komme da ind i en Tidsalder, der i alle Henseender danner en mærkelig Modsætning til de nærmest, ja vi kunne gjerne sige, til alle de foregaaende. En frisk Luftning var faret hen over den danske Bang; der var kommet Liv og Bevægelse i Alt, men, underligt nok! Bevægelsen var ikke kommen fra Folket, den var kommen fraoven, fra Hoffet.

Spiritus rector hed Struensee.

Dristige, store Planer gjemte hans høie, stolte Pande, dristige Midler benyttede han for at sætte dem i Værk, men Folket manglede den nødvendige Modenhed, takket være de tidligere Regeringers Maadelighed og Ligegyldighed for Alt, hvad der ikke umiddelbart tjente til deres egen private Fornøielse, og derfor kom Dristigheden ham dyrt til at staae.

Men for en Tid kom der Liv og Luft og Lys — blandt Andet ogsaa i Rosenborghave.

En Monsieur Gabel fik i Aaret 1770 Tilladelse til at holde Fester og Spillebank derinde, og en Mængde Mennesker vidste han at lokke til sig.

Havens mørke Alléer straalede af Lys og Kjerter. Telte var der slaaet op rundt omkring, og Adelige og Borgere tumlede sig i broget Forvirring imellem hinanden — og dog saa langt fra hinanden. En enkelt, lille, munter Borgerdatter kunde jo nok blive introduceret blandt de adelige Herrer ved Hjælp af et Par lyse Lokker og et Par smukke Øine, men de Fornuftigere betakkede sig for Æren.

Musikanter lode sig høre paa forskjellige Steder, og i Monsieur Gabels Telt, der var opreist i Lunden, gik Spillet sin uforstyrrede Gang, medens Bacchus præsiderede og animerede. Udenfor regerede den lille Amor, Amor triumphans, og der var Lystighed og Munterhed, hvorhen man kom. En enkelt Fremtid gik jo vel i Løbet hist og her, men Nutiden var saa mageløs morsom dengang, og det var slet ikke bonton at tænke ud over den.

Men Fremtiden, hin ubønhørlige Bogholder med den djævelsk nøiagtige Hovedbog, kom for at gjøre Afregning, førend Nogen havde anet det. I 1772 fik Herligheden en Ende.

Hele det brogede Liv med dets lystige Udskeielser og phantastiske Sværmerier forsvandt og gav Plads for en kold, nøgtern og kjedelig Forstandighed.

Den letsindige, men poetiske Frivolitet maatte vige for den besindige, prosaiske Borgerdyd. Det almene Vel florerede, det troede man da, og Folket blev barnligt igjen, og i sin Naivetet gik det ud i Frederiksberghave og saa paa Kongen og den høie,

kongelige Familie, der legede Sømænd i de mudrede Canaler og drak The i det chinesiske Lysthus — som senere kun blev besøgt af enkelte Malcontenter, der havde bestemt at hænge sig — og lod Folket raabe Hurra og være henrykt over den ligefremme Konge og den rare Dronning og det „kjærlige Familieliv" og i det Hele taget over, at Majestæterne ved det første Diekast saae ud til at være Mennesker eller dog Skabninger af tilnærmelsesvis lignende Construction som de selv — og det burde de da ogsaa have et Par Hurraer for.

Rosenborghave var der Ingen, der brød sig om; den forfaldt mere og mere, og da man senere gav sig til at tænke lidt paa den, saa var det blot for at indskrænke dens Terrain og bygge en Kronprindsessegade. —

Aarene rullede. Krigen begyndte i 1848, og i 1849 vare Jyderne i høi Grad betrængte, og da kom man atter til at tænke paa Rosenborghave.

En Comitée traadte sammen. Avertissementer og Opfordringer og Anmodninger bleve udstedte; Bidrag i Varer og Penge og Personer indfandt sig i Tusindtal, og det blev bestemt, at en Fest skulde afholdes i Rosenborghave „til Fordel for de betrængte Jyder".

Der blev tømret og bygget og malet og holdt Prøver og skrevet Viser og lavet Comedier, og saa begyndte Festen med Musik og Dands og Comedier

og Visesang og tydske Løgne og lignende Historier, der kunde faae Specierne til at circulere, og Resultatet var unegtelig ogsaa glimrende, idet der blev bragt et Overskud tilveie paa omtrent 60000 Rd. —

Aaret efter stod Slaget ved Idsted. Rundtom i Landet sørgede Enker og faderløse Børn over de tabte Forsørgere, som havde maattet betale Triumphen med deres Hjerteblod. Da traadte atter en Del Mænd sammen, og det blev besluttet at afholde et Marked i Rosenborghave.

Der blev syet og strikket og hæklet og bagt og kogt og stegt, og nydelige unge Damer mødte i elegante Silkekjoler for at staae i Boutikerne, og der blev kjøbslaaet til de fabelagtigste Priser om de mærkværdigste Ting af de forunderligste Kjøbere.

Der var en Cigarboutik, i hvilken der blandt Andet den ene Dag skal være bleven solgt for henved 1000 Rd. Cigarer, men en saa deilig Cigarjomfru saaes heller aldrig hverken før eller siden, og saa smilede hun saa fortryllende hver Gang, hun saa en Specie. Sagnet gaaer, at en ung Student røg alle sine Maanedspenge op i Cigarer der fra Boutiken paa to Dage og uden Betænkning lod sit Guldur ryge paa Assistentshuset den tredie Dag for selv at kunne ryge videre, men han blev da nok ogsaa forlovet samme Vinter med den skjønne Cigarjomfru, og Folk i Byen sagde saa, at hun var „tilrøget", men Folk ere nu ogsaa altid saa vittige!

Rosenborghave sank atter hen i sin gamle Døs, men da kom den 13de Juni 1862.

Aldrig før havde de gamle, alvorlige Alléer seet en saadan Fylde af Ungdom og Skjønhed, Liv og Begeistring under deres ærværdige Kroner; aldrig før var Dandsen gaaet saa let, aldrig før havde Musiken tonet saa hjerteligt, aldrig havde Echo derinde sjunget et skjønnere Refrain end hin berusende Juniaften, da Skandinaviens Studenter sang til „Nordens Kvinde":

„Vi skal plante Nordens Enhedsmærke,
Du skal fæste Seirens Krands derpaa!"

. . . . . .

. . . . . .

Siden den Tid har Haven ligget som et værgeløst Offer for de alleryngste kjøbenhavnske Vandaler og deres landlige Ledsagerinders og disses militaire Ledsageres Skandaler.

Gaa derind en Middagsstund mellem tre og fire, og Du vil blive aldeles fortumlet af den Støien og Skrigen og Brølen, der suser Dig om Ørene, og Du vil formodentlig skynde Dig ud igjen med det hellige Løfte, ikke nogensinde oftere at vove Dig ind i denne Besperede, og dog! — bryd Løftet og gaa derind en tidlig Morgenstund, naar Solen titter ned igjennem de hvælvede Alléer og ligesom forlener deres alvorlige Majestæt med et venligt Smil, og Du vil finde en saadan Poesi under disse løvrige

Buer, et saadant Skjælmeri i de coquette Slangegange, at Du sikkert lover Dig selv at komme igjen i Følelsen af, at herinde kan der opleves Noget. Heibergs muntre Operette er jo et Slags Forjættelse, og der er i Sandhed ogsaa spillet mangt „et Eventyr i Rosenborghave".

Assistentskirkegaard.

„Den seer saa venlig ud, denne Kirkegaard, især naar Solen skinner derned," siger Folk, og saa gaae de ud for at spadsere paa Kirkegaarden og læse Gravskrifter og spise Smørrebrød og ere i godt Humeur.

Mærkværdige Mennesker og endnu mærkværdigere Appetit!

Vi ville ogsaa gaae lidt omkring derude paa Kirkegaarden, men vi kunne ikke nægte, at i samme Nu, vi komme indad Porten, miste vi vort gode Humeur. Alle disse pralende Ligstene med deres evige Løgne, alle disse blomstrende Gravsteder med deres friske Roser og liflige Forglemmigeier, der fortælle om Kjærlighed og Troskab i samme Øieblik, som Enkemanden maaske holder Bryllup med sin anden Kone, disse melancholske Taarepile, der græde paa den Forlovedes Vegne — han selv er just paa Veien til Tivoli —, og endelig hele Indtrykket af denne friske Flor, de smukke, levende Blomster og de løvrige Træer paa et Sted, der er helliget Støvet, det Vis-

nede og det Hensmuldrede, hvor kan det Andet end gjøre Vandringsmanden uhyggelig tilmode?

„Men hvad skal vi her da?" spørger maaske En og Anden.

„Que voulez-vous, lecteur? on ne peut pas toujours rire," svare vi med Murger.

Forresten ville vi see paa enkelte af Ligstenene og hellige de store Mænd, hvis Hvilested vi hist og her træffe paa, en liden Tanke — vi sige med Villie en liden, for det er saadan en egen Sag med de store Tanker.

Vi gaae altsaa paa Assistentskirkegaard. Solen titter ned imellem Træernes Løv — „saa venligt!" siger man — saa spottende ironisk griner den paa de hvide Marmortavler.

Sol! det er Liv og Lys og Varme, hvad har det at bestille paa en Kirkegaard? Livets Ophav i Dødens Haller! Nei, lad Solen være borte, naar vi gaae herinde. Det er den Forræder, der saa ofte faaer En eller Anden, der har fristet en Smule Modgang, til at udbryde: „Hvor her er venligt inde! her længes jeg efter at hvile."

Den, der føler en saadan Længsel, maa være meget træt, træt indtil Væmmelse, og det er for en stor Del den forræderiske Sol Skyld i. —

Vi gaae altsaa nedad Hovedgangen, og vi træffe der paa et lille, tarveligt Monument bag en smukt vedligeholdt Grav. Derunder hviler Edvard Storm.

Hans Portrait findes i Basrelief paa Monumentet, og derunder staaer:

EDVARD STORM,
nat. 21 August 1749, denat. 29 September 1794.
Moribus insignis musarum carus alumnus
Stormius Elysii nunc tenet arva pius.

De Efterlevende reiste ham dette Minde, fordi de i ham saae den tabte, store Digter. En med kritisk Blik begavet Mandsling raadede saaledes Adam Oehlenschlæger, der gik i Efterslægten, hvor Storm var Inspecteur, og som alt dengang skrev Vers, til at lade Sligt fare, „thi en Edvard Storm blev han dog aldrig."

En stor Digter var Storm dog ikke, men han var en varmfølende, kraftig norsk Klippenatur. Et Digt har han dog skrevet, der vil forplante hans Navn til kommende Slægter, saalænge Kjærlighed til Fædrelandet og Tro til dets Sag ikke er uddød, og saalænge en Kamp for Fædrelandets Ære ansees for værd at kæmpe, og det er:

„Hr. Zinklar drog over salten Hav."

Til Trods for de sidste Aars sørgelige Ugunst saaer det dog endnu vore Kinder til at gløde og vore Hjerter til at banke.

Et andet Værk havde han Del i, og det rager langt op over Hr. Zinklar og vil sikrere end Digtet forlene ham med Udødelighed; det er — Adam Oehlenschlæger. Det var Storm, der tog sig af

Drengen og underviste ham og førte hans Fod paa det første Stykke af hans seirsstolte Bane.

Componisten til „Danmark, deiligst Vang og Vænge," Poul Edvard Rasmussen, var hans Plejesøn. Fatte vi alt dette sammen, maae vi indrømme, at Digteren har fortjent sin Mindesten, og vi maae indrømme hans Berettigelse, naar han siger om sig selv:

„Den visner ei, min Tindings grønne Krands,
Min Hæder Dimrings saaer, om just ei Middagsglands."

Hans Gravsted vedligeholdes paa Kirkens Bekostning i hæderlig Modsætning til saa mange Andres, der enten ligge forvitrede og forsømte eller endogsaa helt ere jevnede med Jorden. Kort derfra ligger saaledes en større og mere betydelig Digter, men hans Gravhøi er borte, kun Stenen minder om det Sted, hvor den stod.

Der hviler Ole Johan Samsøe, der pludselig i sit 36te Aar underrettede sine forbausede Landsmænd om, at de i ham havde en virkelig Digter med store Anlæg, men som døde, inden han havde faaet talt rigtig ud.

Samsøe var bekjendt som en begavet Mand, men nærmest philosophisk begavet, og igrunden var det kun en snevrere Kreds, der kjendte noget Videre til ham. Da skrev han efter Rahbeks Anmodning et Sørgespil, og det var „Dyveke". Det var færdigt paa mindre end en Maaned og blev øieblikkelig indstuderet. Prøverne begyndte ved Nytaarstid 1796;

de bleve drevne med Liv og Energi, men Digteren laa paa sit Dødsleie.

Den 24de Januar døde han, begrædt af sine Venner, og sex Dage efter var hele Nationen hans Venner, og hele Nationen begræd ham; thi den 30te Januar gik „Dyveke" for første Gang over Scenen og blev modtaget med et Bifald, „som aldrig fandtes større og aldrig tør blive mindre," sagde Rahbek. Da saa man, hvad man havde tabt. Noget blev vel Tabet overvurderet, som en naturlig Følge af Omstændighederne, thi „Dyveke" var ikke af de Værker, der betegne et Vendepunkt i en Literatur, som den evig begeistrede Rahbek vilde gjøre det til. Det var vel noget Nyt og Originalt, men det indeholdt ikke i sig Frøet til en ny Flor saaledes som Oehlenschlægers Tragedier nogle Aar senere.

Paa Monumentet, der er forfærdiget af Dajon, staaer følgende Inscription:

Ved denne Sten
erindres
O. J. SAMSØE,
som døde
den 24de Januar 1796.
Savnet
som Digter,
men endnu mere
som Ven.

„Savnet som Digter, men endnu mere som Ven." Disse Ord ere sandere, end Vennerne egentlig mente. Vel kunde Samsøe have skjænket Scenen flere værdi-

fulde Arbeider, men noget Overordenligt vilde han næppe nogensinde have skrevet; dertil manglede han i for høi en Grad sand Poesi og Begeistring. „Dyveke" er et hæderligt Exemplar af et grædende Drama, men intet Videre. Han efterlod sig i Udkast to Tragedier: „Marsk Stig" og „Tordenskjold", men vi have Ondt ved at forstaae, hvorledes „Dyvekes" sagtmodige Digter vilde baaret sig ad med at tumle den barske, vældige Marsk Stig eller med at kvæde Tordenskjolds Drapa.

En temmelig maadelig Poet indleverede efter Samsøes Død et Sørgespil til Theatret, der hed „Niels Ebbesøn", hvis fire første Acter gjorde ulige mere Lykke end den sidste, hvorfor det hed sig, at han havde stjaalet de fire Acter i Samsøes Efterladenskaber; men N. M. Petersen redder Mandens borgerlige Ære, idet han bemærker, at Stykket er slet nok til, at Sander kan have skrevet det hele.

Samsøes Død gav Anledning til endnu mere Fortrydelse, hvilket vi komme til at erindre ved at see Mindestenen over den yndige og talentfulde Skuespillerinde, Caroline Preisler. Hun skulde først have spillet Sigbrit i „Dyveke", men Mad. Rosing blev hende foretrukket, og deraf udspandt sig den berygtede „Dyvekefeide", i hvilken P. A. Heiberg og M. E. Bruun skjældte hinanden Huden fuld, disse to ildrøde Demokrater, som man skulde ment havde havt Andet at tænke paa end Theatersmaaligheder; men det var dengang som nu, Theatret og Alt, hvad der

angik det, ansaaes for noget overordenlig Vigtigt, som aldrig burde tabes afsigte.

Caroline Preislers Monument er ligeledes forfærdiget af Dajon og prydet med hendes Medaillon. Kjækt og muntert er hendes Aasyn, der krandses af krusede Lokker; det svarer godt til det Billede, man uvilkaarlig har dannet sig af denne originale, livfulde, aandrige og piquante Skuespillerinde. Under den smukke Medaillon staaer der følgende, gyselige Vers:

„Til sin og Musers Yndlings Datter
Naturen havde Preisler skabt.
Naturens Musers Dyrker skatter,
Hvad Smagen har i hende tabt."

Uden Sympathi gaae vi forbi Tyge Rothes Gravsted; ham var det, hvem den altid hyperbolisérende Rahbek kaldte „en af Datidens ypperste Skribenter og skarpeste Tænkere". For os staaer han som et Mønster paa en slet Stilist, og kommer saa dertil, at han skrev Nidviser om Struensee, da denne var henrettet, skjøndt han havde smigret for ham og var bleven beskyttet af ham, da han var ved Magtens Ror, saa vil man kunne forstaae vor Mangel paa Sympathi for denne „skarpe Tænker og ypperlige Skribent".

Lidt derfra finde vi en smuk, lille Sten, hvorpaa der staaer: Joseph Siboni. Det var en Italiener, som var kommet hertil for at være Syngemester ved Theatret, og som ved sin Humanitet og Dygtighed gjorde sig saa afholdt, at der paa hans Mindesten

over Lyren og Laurbærbladene kunde skrives de betydningsfulde Ord: „Sat ham af hans Elever." —

JOHAN WIEDEWELT,
Professor
ved
Kunstakademiet.
Fød 1731.
Død 1802.
Hans Kunst
Gav ham Hæder,
Hans Hjerte
Venner.

Desuden seer man Minervas Ugle, Meiselen og Hammeren. Her ligger altsaa den ulykkelige Kunstner, hvem Sorg og Nød drev til Selvmord, skjøndt „hans Kunst gav ham Hæder". —

Faa Skridt derfra staaer et af Kunstnerens Værker, nemlig Monumentet over Carstens, over hvem „Musæ, virtus, patria lugent," og det med Rette, thi han var sin Tids første Kritiker og Kunsters og Videnskabers første Beskytter. Ewald skylder ham Meget. Han var en Mæcenas for Enhver, der besad Talent, og som med Tillid henvendte sig til ham, og dernæst var han en mild Forsoner imellem Dansk og Tydsk, som dengang stod skarpt begrændset herhjemme; selv var han en Holstener. —

„Dækker Graven, grønne Urter smaa,
Eders Ven, som elskte Jer saa saare,
Han er død, o ryst fra Himlens Blaa,
Høie Gran, din tunge Vemodstaare."

Thi her hviler en af Eders varmeste og mest udholdende Venner, Botanikeren Martin Wahl. Et Gitterværk omgiver det simple, men smukke Gravsted, der bestandig er pleiet og pyntet af kjærlige Hænder. Baade Sommer og Vinter er Graven dækket af Grønt; man kunde næsten fristes til at troe, at Blomsterne ikke vilde staae tilbage for Digteren, der bandt deres Elsker hin vidunderlige Bouquet:

„Eders Yndling eied' intet Guld,
Uden Pryd var Kistens sorte Tillie.
Gyldne Gyldenlak! vær Du da Guld,
Vær Du Sølv, Du sølverhvide Lilie.
Slyng hans Navn, han var en Blomst som Du,
Ren, uskyldig, elskovsfuld og stille,
Kraftig var hans Aand og from hans Hu,
Hvide Lilie, lad din Taare trille!

Ei til Mennesket, men kun til Eder,
Spæde Blomster, Skjalden har sig vendt,
At hvert Foraar fromt I tilbereder
Eders Ven et helligt Monument." — — —

I. C. S. staaer der paa et kostbart Gravmæle af Wiedewelt, og under disse Bogstaver er der skrevet: „Qvi bene latuit, bene vixit."

Denne hemmelighedsfulde Mand, som endogsaa efter Døden vil være ubemærket og ukjendt, men som i rigtignok ikke synderlig god Overensstemmelse dermed har ladet sig reise et storartet Monument, hed Johan Samuel Augustin og var — Krigscancellisecretair. Men han var tillige en Ven af Kunster og Videnskaber og syslede selv med Astronomi og

Mathematik. Den danske Literatur skylder ham ikke saa Lidt, thi det var ham, der i Forbindelse med Luxdorph og Suhm sørgede for Pragtudgaven af Peder Paars med Kobberstik af Clemens. Og dernæst var det ham, der for en stor Del sørgede for, at den talentfulde Clemens kom frem i Verden, idet han tog sig af ham. Han kan godt være sit Navn bekjendt, den gamle Krigscancellisecretair, ved hvem der desuden er den Mærkelighed, at han var den Første af de saakaldte bedre Klasser, der lod sig begrave paa Assistentskirkegaard. —

Vi kaste et flygtigt Blik paa et Par bekjendte Videnskabsmænds Gravsteder, Chemikeren Zeises og Physiologen Eschrichts, og sende en venlig Hilsen til Mindestenen over Herholdt, den dygtige, opofrende Læge, hvem Elever reiste et Minde. —

Skraasoverfor hinanden ligge Rask og Brøndsted.

Rasmus Rask, en Husmandsson fra Brendekilde paa Fyen, hvor han var født i Aaret 1787, var maaske det største Sprogtalent og den eminenteste begavede Etymolog, der nogensinde har levet. Over et halvt Hundrede Sprog kunde han tale, da han døde i Aaret 1832, og havde han levet længere, er der næppe nogen Tvivl om, at han efterhaanden havde lært sig Alverdens Sprog med samt deres Idiomer.

Man tænke sig ham til alle Parters Tilfredshed bestride en Post som Tolk og guddommelig Translateur udi Babel.

Men „Sit Fædreland skylder man Alt, hvad man kan udrette", staaer der paa Stenen, og det var hans Valgsprog her i Livet, derfor døde han ogsaa i Fattigdom, men ufortrødent arbeidende til det Sidste. De Efterlevende reiste ham et Monument med mange lærde Indskrifter i Runer og Sanskrit og Gud ved hvad, men den smukkeste af dem alle, det sige vi dristig, skjøndt vi ikke forstaae et Ord af de andre, er dog den: „Sit Fædreland skylder man Alt, hvad man kan udrette", den, der staaer hugget i Stenen som Facsimile. Desuden er der anbragt en Urne med hans Navn, hans Fødsels- og Dødsdag. Selve Graven er forsømt og forfalden. Dens Vedligeholdelse var dog det Mindste, Fædrelandet skyldte ham for alt det, han mente at skylde Fædrelandet. —

Peter Oluf Brøndsteds Monument er et af de smukkeste paa Kirkegaarden. Det ædle, intelligente Hoved sees i Hautrelief, og paa en Tavle nedenunder staaer der paa Græsk: „Hvor Herrens Aand er, der er Frihed."

Og det var Frihed, Frihed i Aand og Sandhed, han kæmpede for. Der var noget Storstilet, noget Imponerende, noget Classisk over hele hans Personlighed, som ogsaa gjorde sig gjældende i hans Ord og Tale, der havde et næsten antikt Præg.

Da en Mand saaledes engang kom op til ham for at tale med ham om en Sag, der angik en bekjendt, literair Størrelse, der var ligesaa berygtet

som begavet, ytrede Brøndsted: „Ja, det er en begavet Person, men et daarligt Menneske. Hadet begeistrer ham.“

Kunde man ikke gjerne troe, at det var en af de gamle Romere, der havde talt? —

Tæt derved er der et andet Gravsted med et Navn, som ogsaa minder os om den classiske Old, skjøndt paa en anden Maade.

En lav Granitsøile betegner Stedet. Beskeden og prunkløs seer den ud, men trofast og solid. Den er et godt Billede af ham, hvis Navn den bærer. Under en Laurbærkrands staaer der hugget i Stenen:

OSVALD JULIUS MARSTRAND.
Fød d. 14 Juli 1812,
Faldt for Fædrelandet d. 5 April 1849.

Det er kun simple Ord, men de sige Meget; og naar Digteren af det imponerende Digt „Tordenskjold“ udslynger det haarde Spørgsmaal:

„Men hvor var Aanden, den, som ham besjæled'?
Var han det sidste Glimt, endnu den gav,
Før den vanartet, sløvet og forkjælet
Sank ned til Kæmperne i deres Grav?
Hvis den var med, da hin Skjærtorsdagspsalme
Fra Kongedybet over Norden klang,
Hvor var den, da Skjærtorsdag anden Gang
Kom uden Ærens Krands og Seirens Palme?“

saa passer det allenfals ikke paa ham, hvis Navn staaer her paa Stenen. Og dog var han med hin anden, fortvivlede Skjærtorsdag, men for ham kom

den med Ærens uvisnelige Krands og Seirens evig-grønne Palme.

Den samme Digter sang om Hvitfeldt, som i Kjøgebugt sprang i Luften med Linieskibet „Dannebrog":

„Der flammer et Navn over Kjøgebugt
I halvandethundrede Aar.
Saa mangen en Helt har Bølgerne slugt,
Saa mangen i Kampen er segnet smukt,
En valgte en himmelstræbende Flugt
For Livets uhædrede Kaar."

De sidste fire Vers ere som skrevne om Oswald Julius Marstrand, der „faldt for Fædrelandet", som der staaer paa Stenen.

Men hvem var da denne Marstrand? spørger maaske mangen en Læser, og desværre! vi kunne ikke undre os derover; thi han vandt Evighedens Krone paa en af vore mørke Dage, og i det Smertensskrig, der lød over hele Danmark, kvaltes Lyden af hans Navn; men i de faldne Heltes evige Riddersal har Historiens Gudinde hængt hans Vaabenskjold op ved Siden af Hvitfeldts.

Da Linieskibet „Christian VIII", hullet som et Sold, med Trediedelen af sine Kanoner demonterede og Ild i sin Reisning havde strøget Flaget i Eckernførde Fjord for de fjendtlige Landbatterier, og da Alle, som kunde, gik fraborde, da nægtede Marstrand og Krieger, Næstcommanderende, at følge med. Da Besætningen var kommen iland og tagen tilfange,

belavede de Fjendtlige sig paa at sætte sig i Besid-delse af Skibet. Da lød der et tordnende Brag, det var, som om Himmel og Jord tørnede sammen — et Øieblik efter var Alt stille, og Linieskibet var forsvundet.

Sagnet gaaer, at En af hine to Uforfærdede har sprængt det i Luften, og Alt tyder hen derpaa, thi hvorfor skulde de vel ellers være blevne ombord for at lade sig tage tilfange kort efter?

Hvorledes det nu end forholder sig — de bleve paa de Planker, som de havde lovet at forsvare, de forlode dem ikke, førend Plankerne selv gik deres Vei, og derfor skal deres Minde leve til de sildigste Slægter, leve langt længere end de to Kanonbaade, som ere blevne hædrede med deres Heltenavne! —

Ikke langt derfra træffe vi paa et smukt, lille Gravsted med Navnet: Hassing. Han var en Fre-dens Mand, og dog kæmpede han med et Mod, der ikke stod tilbage for hine Heltes. I mange Aar havde han kunnet forudsee sin Død; han saa grant den rædselsfulde Form, under hvilken den vilde ind-finde sig. Som fortrinlig Læge havde han store Hjælpekilder til sin Raadighed, men Alt forgjæves. For Andre havde han Lægemidler, for ham selv groede der intet. Alt det vidste han, men det svæk-kede ikke hans Iver. Trolig holdt han ud til det Sidste og virkede med Raad og Daad som den kjærlige, omhyggelige, opofrende Læge. —

Høit over de fleste andre Gravsteder rager det

med Aronsstaven smykkede Monument over Sjællands Biskop, Nicolai Edinger Balle. Det er simpelt, men imponerende og passer godt til Mandens hele Personlighed — den alvorlige, orthodoxe Præst med den rene, simple Tro, der stærk som Monumentets Granit trodsede Rationalismens forvitrende Slud. —

Lægen,
Digteren,
Menneskevennen
JOHAN CLEMENS TODE
sattes
denne Gravsten.

Paa den ene Side af Stenen er der hugget en Æsculapsstav, paa den anden Side en Lyre og ovenover en Laurbærkrands.

Med vemodig Kjærlighed tænke vi tilbage paa den gamle, joviale „Digter" og „Menneskeven". Han var født i Vierlanden ved Hamborg i Aaret 1736, men kom i sit 25de Aar til Kjøbenhavn, hvor han blev Reisechirurg ved Hoffet, mere paa Grund af sit livlige, muntre Væsen end, fordi han var Tydsk. Han lagde sig nu mærkværdig nok med Iver efter Dansk og berigede vor Literatur med en Mængde forskjellige Frembringelser. Han udgav saavel medicinske som æsthetiske Tidsskrifter foruden meget Andet, som vel nu for Størstedelen er glemt, men som dengang gjorde megen og tildels fortjent Lykke og fuldkommen berettigede ham til, som N. M. Petersen

fortæller, at sige om sig selv: „Jeg kaldes Alskens Skribent, og jeg er Alles Skribent."

Skjøndt som sagt det Meste af, hvad han har skrevet, nu er glemt, saa er der dog Et af ham, som vistnok ikke er ubekjendt for en eneste Dansk, og det er Visen:

„Vi Sømænd giør ei mange Ord."

En anden Ting er der, hvorfor vi ogsaa bør mindes ham med Tak, og det er, fordi han, den Tydskfødte, som tilmed levede ved Hoffet iblandt alle Tydskerne der, fordi han var bedrøvet over, at han ikke kunde lære at skrive correct Dansk, og fordi han som Fremmed holdt det Sprog i Ære, som mange af Landets egne Børn kastede Brag paa og ofte i det Høieste kun kunde tale „gebrokkent." —

Mangen en Grav have vi nu sikkert overseet, som vi burde have seet. Om een vide vi det med Vished. Det er den, der gjemmer Støvet af ham, der, som L. Dietrichson siger, blev „beundret af Mange, læst af Færre, forstaaet af Faa og tilegnet i Inderlighed af Ingen," endskjøndt han var Danmarks første Stilist, men rigtignok tillige dets skarpeste Dialektiker, Gladiatoren, der med samme Lethed førte Ironiens smidige Fleurette som Argumentationens vældige Jernkølle, Løgnens uskaansomme Fjende og Sandhedens begeistrede Forkæmper, den Mand, der for Sandhedens Skyld gjorde sit Liv til en Løgn og som en anden Kodrus iførte sig en Forklædning

og bragte sig selv som Offer — Søren Aaby Kierkegaard.

Vi fandt ikke hans Grav. Hans høieste Ønske her i Livet var jo bestandig, at hans Personlighed skulde tabes aflsigte og kun hans Værk betragtes; derfor har han vel heller ikke villet, at nogen Sten efter hans Død skulde betegne hans Grav. Hans Navn vil ogsaa blive forplantet bedre og sikrere af hans Værk end af en hvilkensomhelst Sten (sat af „taknemmelige Medborgere", som maaske næppe nok fandtes), endskjøndt saavel hans Liv og dets Maal som Kampen selv blev forkjætret af hans lille Broder, en tolerant, christenkjærlig Grundtvigianer, ved hans aabne Grav. —

Idet vi nu slutte denne Skizze og med det Samme hele Bogen, skulle vi tillade os at minde om en god, gammel Skik, der byder En kun at tale godt om Folk, naar de først ere komne ud paa Kirkegaarden. Det er virkelig i alle Henseender en meget smuk Skik, og vi ville paa det Allerindstændigste bede vore ærede Læsere om at lægge sig den paa Hjerte, saaat de, ifald de udtale sig om denne lille Bog, om muligt kun tale godt om den, thi det kan jo dog ikke nægtes, at Forfatteren er kommet ud paa „Assistentskirkegaard" — og nu ligger paa sine Gjerninger. Qvod felix faustumqve sit!

Indhold.

Side.

I. **Forskjelligt Nips** . . . . . 1.
Paa en Kapervogn . . . . . 3.
Uddrag af en Dagbog . . . . . 18.
En Begivenhed . . . . . 25.
Pepita de Oliva . . . . . 58.
Niels Jespersens Skaal . . . . . 65.
„Lutter Ynkelighed!“ . . . . . 71.
En Festdag i Pensionsanstalten . . . . . 89.
En Frederiksbergtour . . . . . 105.
Den sidste Vicomte de Fleury . . . . . 113.

II. **Bidrag til Kjøbenhavns Physiognomik** . . . . . 123.
Ridebanen . . . . . 125.
Lille Helliggeiststræde . . . . . 134.
Nørregade . . . . . 141.
En Aften i Tivoli . . . . . 147.
Paa Volden . . . . . 170.
Integade . . . . . 183.
I Theaterforsalen . . . . . 186.
Frederiksberg Allée . . . . . 198.
Østergade . . . . . 208.
Store Bededagsaften paa Volden . . . . . 224.
Rosenborghave . . . . . 228.
Assistentskirkegaard . . . . . 241.

